

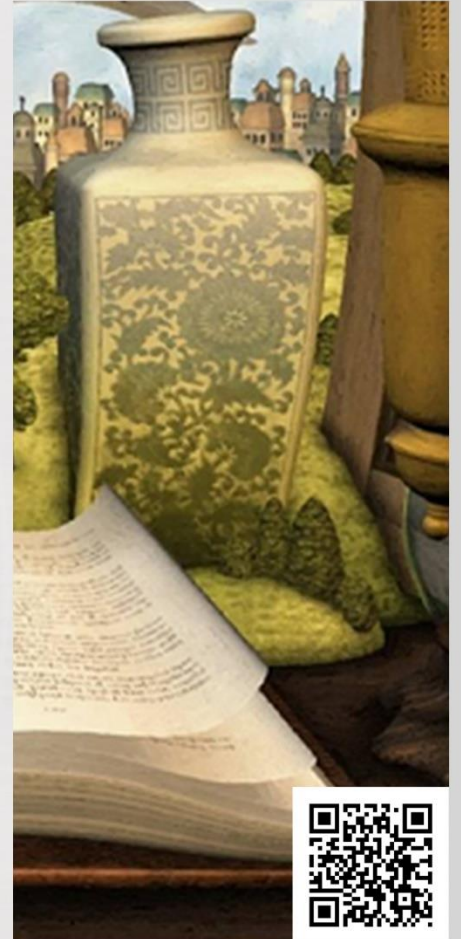
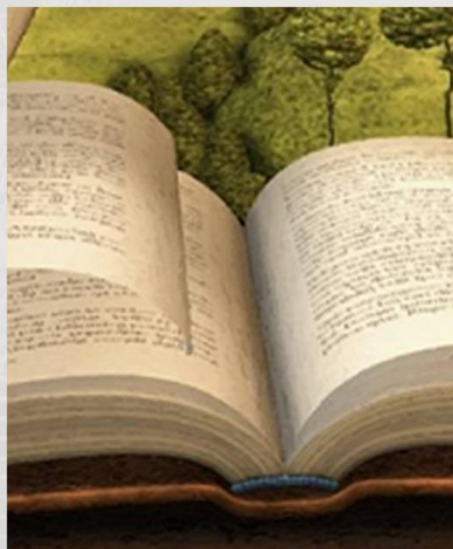
Muğla İl Milli Eğitim Müdürlüğü

GENÇ KALEMLER

1'İNCİ SAYI
DİJİTAL VE BASKIDA

<http://mugla.meb.gov.tr>
muglaerge.com/genckalemler

T.C.
MUĞLA VALİLİĞİ
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İl Millî Eğitim Müdürlüğü Adına
Sahibi
Celalettin EKİNCİ
İl Millî Eğitim Müdürü

Yayın Koordinatörü
Serap AKSEL
İl Millî Eğitim Müdür Yardımcısı

Yayın Kurulu
Betül ŞOHOĞLU
Burak KARAMAN

Grafik-Tasarım
Yalçın SEVER

Adres
İl Millî Eğitim Müdürlüğü
Emirbeyazıt Mah. Dr. Baki Ünlü
Cad. No:12 Menteşe/MUĞLA

Mail
genckalemler48@meb.gov.tr

Web
www.muglagenckalemler.com

Sosyal Medya
Facebook : @mggenckalemler

Dergide yayımlanan yazıların
her türlü sorumluluğu yazarlarına
aittir. Yayın Kurulu, yazılar
üzerinde değişiklik yapabilir.
Muğla Genç Kalemler Dergisi
kaynak gösterilerek alıntı
yapılabilir.

GENÇ KALEMLER PROJESİ

Ortaokullarda ve Ortaöğretim Kurumlarında öğrenim gören öğrencilerin edebi eserler üretmelerini sağlamak ve bu alanda kariyer planlamalarına katkıda bulunmak amacıyla 2015 yılından bu yana uygulanmakta olan Genç Kalemler Projesi; okullarımızda kulüp etkinliği faaliyetleriyle öğrencilerimizin çeşitli edebi türlerde yazı yazma faaliyetlerini artırmayı amaçlamaktadır.

İl genelinde edebi alanda eser üreten öğretmen ve öğrenci oranını yükseltmek amacıyla oluşturulan Genç Kalemler Projesi kapsamında ilimiz genelindeki bütün ortaokul ve ortaöğretim kurumlarında "Genç Kalemler Kulüpleri" kurulmuştur.

Kulüplerde yapılan çalışmalarla öğrenci ve öğretmenlerin aktif olarak katılımı ve yazınsal ürünler üretmeleri hedeflenmiştir. Yazma faaliyetleriyle; yazarlık mesleğine ilgi duyan öğrencilerin eserlerinin pano, gazete ve dergilerde yayımlanmasına olanak sağlanarak, kariyer planlarına katkıda bulunulması ve desteklenmesi beklenmektedir.

Bununla birlikte; ilçelerdeki koordinatör öğretmen ve öğrencilerimizi teşvik etmek amacıyla yaratıcı yazma atölyelerinin düzenlenerek; öğretmen ve öğrencilerimizin edindikleri bilgi ve deneyimleri buldukları ilçelerdeki diğer öğrenci ve öğretmenlerle paylaşmaları ve projenin daha geniş çapta kitlelere ulaşması hedeflenmektedir.

Genç Kalemler Projesi kapsamında yerel gazetelerle işbirliği protokolü imzalanarak, bu kapsamda öğrencilerimizin yazmış olduğu yazı, şiir, deneme vb. eserlerin gazetelerde haftalık olarak yayımlanması sağlanmaktadır.

Ulusalda ve yerelde düzenlenen yarışmalar ile pek çok genç kalemimiz yazmış oldukları edebi eserlerle duygu ve düşüncelerini kaleme alma fırsatını elde etmiştir.

Genç Kalemler Projesi daha fazla sayıda gencimize ulaşma hedefiyle yerelde ve ulusalda örnek projeler içinde yer almaya devam edecektir.

İSTİKLÂL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl.
Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın;
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı:
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden İlâhî, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne nâmahrem eli.
Bu ezanlar -ki şehadetleri dinin temeli-
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım,
Her cerîhamdan İlâhî, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruh-ı mücerret gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl;
Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyyet;
Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

Mehmet Âkif Ersoy

GENÇLİĞE HİTABE

Ey Türk gençliği! Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dâhili ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerait, çok namüsaît bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsi menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr-ü zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evladı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

Mustafa Kemal ATATÜRK

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	1	Mehmet Akif Ersoy	24
Su Perisi	3	Masal Kitapları.....	25
Beklemek.....	3	Cumhuriyet.....	27
Bir Sözü Bin Nasihat	4	Cumhuriyetin Sesi.....	27
Anı Yaşa.....	4	Vatanım Sağ Olsun.....	28
Nev-i Mesnevi	5	Çanakkale'de Daha Fazlası Var	29
Kadın.....	6	O Yaşıyor	29
Uçan Melodiler	6	Gazi Çocuğu Olmak	30
Eğitim İle Vefa.....	7	10 Kasım	32
Kitap.....	9	Cumhuriyet.....	32
Yüzünce Ben	9	Işığımız Sensin.....	33
Bu Sonbahar "Son" Baharınız Olmamalıydı	10	Türk Kadını ve Atatürk	33
Diril Genç.....	11	Cumhuriyet.....	34
Geçer Gider mi?	11	Senin Sayende Atam	34
Karanlıktan Aydınlığımıza	11	Unutulmaz Kahraman	35
Hayal Etmek.....	12	Ata'mın Sesi.....	35
Cesaret.....	12	Biz Türkiye'yiz	36
Sevgili Günlük.....	13	Büyük Atatürk	36
Hayat	15	Ayla	37
Çokolatalı Ev	15	18 Mart	37
Renkli Dünyam.....	15	Askerin Kızı.....	38
Kemal'in Hikâyesi	16	Bir Cumhuriyet Öyküsü	39
Kedimiz	17	Saat Dokuzu Beş Geçe	39
Ben Bir Engelliyim, Yaşamımı Zorlaştırma	17	Geçilemeyen Boğaz	40
Sevgili Günlüğüm	18	Çanakkale Destanı.....	40
Yazalım Güzelleşelim	19	Bugün Özgürlüktür	41
Yurdumda Barış Olsun.....	19	Gök Gözlüme	41
Bir Dava Adamı Mehmet Akif.....	21	Vatan Benim Yüce Yuvam.....	42
Ömrün Son Deminde	23	Cumhuriyet Destanı.....	43
Yaşamak Umud Olsun	23	Savaş ve Barış İçin.....	43
Selami	24	Ömer Halisdemirler.....	44
Güneşim	24	Sevgili Şehit Ömer Halisdemir,.....	44
		15 Temmuz Gecesi	45

15 Temmuz	45
Bir Ölür Bin Diriliriz	46
Mümkün mü?.....	46
Karanlık Gece.....	47
Kahraman Polisin Şehadeti.....	49
Geleceğin Mimarı Öğretmenlerimiz...49	
Bir Öğretmen.....	50
24 Kasım.....	51
Sen	51
Öğretmene Şiir.....	53
Öğretmenim	53
Öğretmenimiz.....	54
Öğretmenim	54
Bir Öğretmen Diyorum	55
İçimdeki Tutku	55
Ben	56
İstanbul	56
Bodrum Bodrum	57
Benim Dünyam.....	59
Kudüs	59
Hoşgörü	60
Ormandaki Kulübe.....	60
Arkadaşımın Görünmeyen Kanatları..60	
Umut Kırıntısı	61
Yağmur Kokuyor.....	62
Durulmayan Rüzgârın	62
Çocuk Hakları	62
Sevgiyi Bir Çift Gözde Aramak	63
Bir Anne Bir Baba.....	65
Hoşgörü	65
Özlem.....	66
Sevgiliye Özlem	67
Özletme Kendini Anne	67
Anne Sevgisi.....	68
Bir Sokak Köpeği.....	70
Duygularım.....	70

Kitap	71
Desem Ki	71
Öyle Değerli Öyle Güzel Ki	72
Ben Küçük Bir Çocuğum.....	77
Sevgi ve Kin	77
Hayallerimde Sen	78
Solup Kalıyor Çiçekler.....	78
Gökkuşığı.....	79
Kar Tanesi.....	79
Bir Güz Masalı	81
Doğa	81
Geldi Sonbahar.....	82
Hüzün Mevsimi.....	82
Zeytin Ağacı	83
Kanatsız Güvercinler.....	84
El Ele Barış.....	85
Mantık ve Kalp	86

ÖN SÖZ

"Hepimiz, aynı gökyüzünün altında, kâh yıldızları seyrederek, kâh güneş ışığıyla ısınır, kâh el ele koşuşturan yağmur damlalarında yıkarken ruhumuzu; tek bir isteğimiz vardı belki de hayattan: Hayat denen sonsuzlukta bir yüreğe dokunabilmek."

Her şey bir harfle başlıyor aslında. Harfler sözcüklere, sözcükler cümlelere, cümlelere bir insanın yüreğinden koparıp verdiği bir demet çiçeğe dönüşüyor. Bazı insanlar kendini resimle, bazıları müzikle, bazılarıysa heykellerle anlatmayı seçmiş. Biz "Genç Kalemler" ise kalbimizin ışığını en iyi "kalemimiz"le yansıtıyoruz evrene. Evet, bizler; yâni yazmaya gönül vermiş biz "Genç Kalemler!"

Yazmak, tıpkı resim yapmak, şarkı söylemek gibi bir yetenek aslında. Düzenli olarak kitap okuyan ve yazı yazan bir öğrenci, zamanla bu yeteneğini çok üst seviyelere çıkararak iyi bir yazar olabilir. Ne yazık ki yazma yeteneği, dışarıdan bakınca hemen fark edilebilen bir yetenek değil. Çocukluk ve gençlik yıllarında bu yeteneğe sahipken teşvik edilmediği, fark edilemediği için yitip giden pek çok yazar adayının olduğuna inanıyoruz. Çünkü yazmak; emek, deneyim, takdir isteyen bir uğraş. Çabalarınız önemsenip takdir edilmediğinde, güneş ışığından mahrum kalmış minik bir fidan gibi yazma yeteneği de cılızlaşıyor.

"Genç Kalemler Projesi" bu açıdan yazma becerisine sahip miniklerimizin eşsiz hayal dünyalarını kâğıda dökmeleri, gençlerimizin hayata dair duygu ve düşüncelerini dile getirme ve yazılarının değerli olduğunu hissetme fırsatını veriyor. Kalplerinden dökülen inci tanelerinin tozlu satır aralarında yitip gitmelerini önüyor. Kalemlerinden çıkarılan tüm o özgün dizeler, cümleler gökkuşağının sekizinci rengi olarak dünyamızı cennete çeviriyor artık.

Böylesi güzel bir sonuca ulaşmak tabii ki kolay değil. "Genç Kalemler" in mutfağında; her bir kelimeyi, her bir dizeyi yoğuran; onu kendine en yakışan yere, en güzel biçimde koymaya çalışan öğrenciler, öğretmenler ve projeden sorumlu güzel insanlar var.

Bir aşçı olsaydınız eğer, fırınındaki kekin hazır olmasına 40-60 dakika, bir çiftçi olsaydınız tohumunuzun yeşerip ürün vermesine 30-60 gün yeterdi. Yazma eyleminde mutlak başarıya ulaşmak içinse günler, geceler, aylar belki de bir ömür yeterli olmayacaktır. Yazdıkça hep daha fazlasını isteyeceksiniz. İşin en güzel yanı da yazdıkça, bir sahile usanmadan vuran dalgalar misâli içini dökerek ruhunuz, yazdıkça çoğalacaksınız. Yazdıkça coşacak cümleleriniz, med-cezirlerinize yazılarınızda derman bulacak ve derman olacaksınız yazınızı okuyanlara.

"Genç Kalemler Projesi" de öğrencilerimize ve öğretmenlerimize kelimeleriyle bir kuş olup masallar diyarına uçma imkânı sağlayan sihirli bir halı. Gerçek hayatta sihir diye bir şey olmasa da bu proje, iç dünyamızı sihirli bir şekilde kitaplaştırmamıza yol açıyor, yazmayı sevenleri bir çatı altında buluşturmaya imkân sağlıyor. En önemlisi de yemyeşil bir ormanın derinliklerine gizlenmiş, yazma yeteneğini bir ateş böceği gibi içinde saklayan yüreklere ulaşmamıza ve onların içindeki bu eşsiz ışığı tüm Türkiye'ye tanıtmamıza yardımcı oluyor.

Hayat dolu bakışlarıyla ve masum yürekleriyle yan yana getirdikleri o sözcüklerin oluşturduğu muhteşem dünyanın ne kadar önemli olduğunu bir bilerseniz... Sen, yüreğinde kelekler uçuşan küçük kız; yazdığın dizelerle mis kokulu bir hanımeli bahçesinde gezdiriyorsun elimizden tutup bizi masum satırlarınla. Ve sen genç delikanlı! Öyle mağrur ki satırların, hayatta dürüstlüğün, cesaretin, doğruluğun ve çalışmanın ne denli önemli olduğunu bir kez daha hatırlatıyorsun tüm insanlara.

Her biriniz ayrı bir demet sunuyorsunuz bize yazdıklarınızla gönül bahçelerinizden. İnsanı dinlendiren bir deniz kıyısında gibi hissediyoruz kendimizi yazılarınızı okurken. Bir kuş uçuyor sonsuz maviliğe, ellerimizi uzatsak bulutlara dokunuvreceğiz sanki.

Öyle özel ki cümleleriniz... Dünyadaki tüm sıkıntılara derman olmak istercesine içten, saf ve yalansız... Sanki böyle içten yazmaya devam etseniz, kötü duygular eriyip gidecek satır aralarınızda. Dokunduğunuz her yerde bahar çiçekleri açacak sanki. Dünyayı güzelleştireceksiniz dizelerinizle. Mısrarlarınızda hayat bulacak yeni doğmuş bir bebeğin civıltıları, bir kelebeğin kanat çırpışı, gökkuşağının yedi rengi...

Yeter ki hiç durmasın kalemleriniz. Sait Faik demiş ki: "Bir insanı sevmekle başlar her şey.." Biz de diyoruz ki: " Bir sözcüğü yazmakla başlayacak her şey; yazdığınız özgün yazılarla güzelleştireceksiniz dünyayı. Sevgi nasıl güzelleştirirse kalpleri, sevgiyle kaleme aldığınız cümleler de öyle iyileştirecek mutsuz yürekleri."

"Genç Kalemler" olarak diyoruz ki: "Yaptıklarımız, yapacaklarımızın küçük bir buketi." Biliyoruz ki köşesinde keşfedilmeyi bekleyen nice kır çiçekleri, güller, ateş böcekleri ve rengârenk kelekler var. Elimizdeki mis kokulu bir demet çiçeğin uçsuz bucaksız lalezârlara, gül bahçelerine dönüştüğünü de göreceğiz zamanla. O güne dek, dilinizden sevgi sözcüklerinin, kaleminizden mürekkebinizin hiç eksik olmaması dileğiyle...

Celalettin EKİNCİ
Muğla İl Millî Eğitim Müdürü

SU PERİSİ

Resmini yapmak istediğim,
Tablo kadar güzelsin.
Siyah rengin çok yakıştığı,
Sarı saçlı meleksin.

Asilsin, güzelsin, yüreklisin.
Bastığın yeri titretirsin.
Ama herkesin yarasına merhemsin.
Siyahlar içindeki meleğimsin.

Karanlıkta yol gösteren
Rehber gibisin.
Yürekli, merhametli, sevgi dolu
O kadar da asil bir kişisin.

Sen benim gönlümde sarı bir lalesin
Merhamet içinde aklıma ilk gelensin
Sen ilçemizin başöğretmenisin.
Yüreğimdeki gül bahçesinin sahibisin.

Çok sevecen, çok resmi,
Ahenk içinde terazi,
Çocukları sevgisiyle kucaklayan,
Aileleri dinleyensin.

Sevgiyle öğrencileri kucaklayan,
Gülüşüyle neşe saçan, güzel insan...

Cengizhan KALALI
Özel Türk Koleji Marmaris Ortaokulu
6/B Sınıfı

BEKLEMEK

Beklemek zor iştir...
Bazen gideni beklersin,
"Geri döner mi ki?" diye.
Bazen geride bıraktıklarını beklersin,
"Peşimden benimle gelir mi ?" diye.

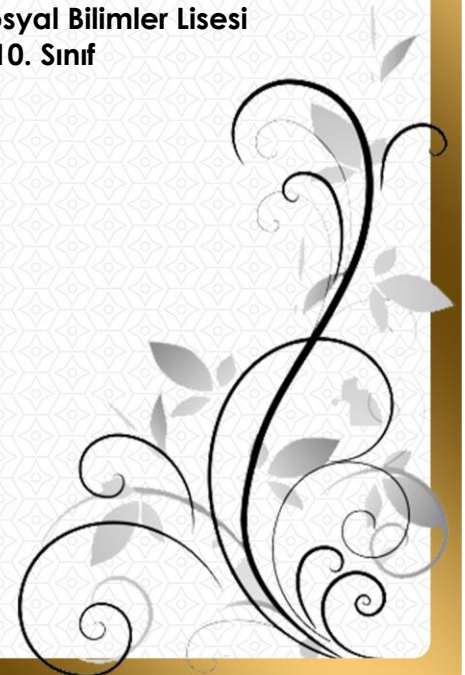
Güzel günleri beklersin mesela,
Güzel günleri getirecek sevgiliyi.
Misal aşkı beklersin,
Gelince kıymeti bilmezsin o ayrı da;
Yine de beklersin.

Beklemek... Herkes bekleyemez.
İnancı olan insan bekler, bekleyebilir bir
şeyleri.
Misal, ölen babasını bekler çocuk,
Sırf babası gemiyle gelip alacağım seni
dediğin için,
Gelmeyecek hatta var olmayan bir
gemiye bekler.

Leyla'sını bekler misal mecnun.
Ya da Zühre'sini bekler Tahir.
Ona ulaşmak ister ve
Ulaşacağı günü bekler.

Ya da bir asker vatan bekler.
Vatan sana canım feda diyerek vatani
bekler.
Veyahut ecelini bekler bir hasta.
Yani diyeceğim herkes bir şeyler bekler.
Kıyametin bizi beklediği gibi.

Melisa DÜZDAĞ
Menteşe Sosyal Bilimler Lisesi
10. Sınıf

BİR SÖZÜ BİN NASİHAT

"Kimle gezdiğinizde, kimle arkadaşlık ettiğinize dikkat edin. Çünkü bülbül güle, karga çöplüğe götürür." der Hz. Mevlana.

Ne güzel anlatmış iki cümle ile kimle arkadaşlık edersek bir nevi kendi yolumuzda iyiliği ve kötülüğü kendimiz seçeriz aslında. İnsanın kendi elindedir yolunu seçmesi; fakat bazen insanlar şöyle bir düşünceye varabiliyorlar: Ben bir kere onunla arkadaşlık yaptım kötü yola da onun için onunla birlikte gitmeliyim, diyorlar ama bu düşünce bence yanlış.

Kiminle vakit geçirirse onun gibi olmaya çalışır, ona benzemeye çalışır insanoğlu. Belki de bazen yaptığı hatanın farkına bile varamaz, o hatayı hata olarak da görmez. Doğal olarak yanlış olduğunu fark etmezse de yaptığı hatayı terk edemez. Onun için arkadaşlarımızı iyi seçmeliyiz.

İyi birisiyle arkadaş ol ki kötü yollara sapmayasın, geleceğin daha parlak olsun. Bize bunu bu özlü sözle anlatan Mevlana'ya da selamlar olsun...

Sümeyye KILIÇ
Yatağan İmam Hatip Ortaokulu
8/A Sınıfı

ANI YAŞA

Bir sonbahar günü, bulutların arasından usulca sızan, kalbimi sıcacık bir sevgiyle dolduran güneş ışıkları yere doğru iniyordu. Sarı ve kırmızının birleşmiş olduğu kahverengi yaprakların üzerine iniyordu. Çocuklar koşturuyor, uçurtmalar uçuruluyordu. Benim dikkatimi hiçbir şey çekemiyordu oysaki. Sadece koskocaman bir çınar ağacı haricinde. Bu çınar ağacının dalları göklere uzanmış, kökleri toprağı sarmış. İyice yaşlanmış yorulmuş bir çınar ağacı. Dallarında tek bir yapraktan başka yaprak kalmamış. O yaprak ise rüzgârın oyuncağı olmak istemiyor direniyordu. Aynı annesinden ayrılmak istemeyen bir çocuk gibi, aynı etinden ayrılmak istemeyen tırnak gibiydi.

Her şeyi unutmuş onu izliyordum. Merak ediyordum. Biliyordum düşeceğini ama bir umut vardı içimde nereden geldiğini bilmediğim. Çınar ağacı sanki: "Düşsene atık dalından düşsene! Ben yeni yapraklar açacağım" dermiş gibiydi. Her şeyi unutmuş sadece onu izliyordum. Merak ediyordum. Biliyordum düşeceğini ama bir umut vardı içimde nereden geldiğini bilmediğim. Çınar ağacı yaprağına sanki: "Düşsene artık dalımdan, düşsene! Ben yeni yapraklar açacağım." dermiş gibiydi. Sonunda gücü kalmayan dayanamayan yaprak rüzgârın oyuncağı olmuştu. Başaramayacağımıza inandığımız işleri yaparken. İçimizdeki umut sayesinde o işi yapmak için çabalıyoruz. Ama şunu da biliyoruz, sonunda üzüleceğimizi. Ya dala daha sıkı tutunamadım diye ya da boşu boşuna ümitlendim diye. Hayat sürprizlerle dolu, anı yaşamalıyız. Tabi başladığımız işi de yarım bırakmamalıyız, tamamlamalıyız.

Büşra ÖZTÜRK
Kavaklıdere Atatürk Ortaokulu
7/B Sınıfı

NEV-İ MESNEVİ

Olgunluk ve haysiyettir, en ahsen-i sūretli seylabe.
Müteşekkir olmanı sağlar, önce yüce Rabbine sonra muhitine.
Gelmişim Horasan'dan Diyar-ı Rum'a, korkarak Allah'tan sadece.
En güzel tahaffuzdur, Allah'a sığınmak ve ibadet etmek öylece.

İnsanların hayırlısıyla, anlaşılır olanıyla oturmaktır en sultani düşünce.
Bol mihrbanî, fazla hoşgörülü zihniyeti oluşturur aklında, en mükemmelinece.
Günahları terk etmektir, güzel davranışlı kişilerle bulunmak en önemince.
Gözlerinden pırıltılar saçılır çevreye, iyi kalpliliğin görünüp sevinince.

Ona derler bilginlerin sultanı, sözlerin ve iyiliklerin büyük şahı,
İsyan etmekten kaçınmak, öğrenmeye çalışmaktır, en temel farkı.
Ölüm gününü Şeb-i Arus olarak görmesidir, sözlerinin en şanı.
Aydınlatmıştır, mantıksızlığı cahilliği ve zihinlerin en karanlıklarını.

Etme ölmekten tevahhuş, arkanda koskoca yüce Allah var.
Sanma haksızlıklar ve kötülükler öyle kalacak, olmayacak hiçbirine kâr.
Yapma sevgi yoksunlarıyla dostluklar, onların iyilik tomurcukları dar.
Ama ne olursan ol yine de gel, ister kâfir, ister putperest, ister sadık yâr.

Kalbinizin bahçelerinde yetişen, aşk çiçeklerinizin ruhuyla,
Yüreğinin derinliklerinde patlayan fişek kıvılcımlarıyla,
Göklere yayılıp sığamayan, rengârenk âşık gökkuşaklarınızla,
Ölene kadar değil, sonrasında da yaşayacaksınız Mevlâna inancınızla.

Hız Muhammed'in (sav) ışıltısından ilerlenmelidir, inancından vazgeçmeyerek,
Kurân'ın izinden yürünmelidir, zorluklara geçit verilmeyerek,
Ölümler için üzülmemelidir, ahiret inancından taviz vermeyerek,
Cahilliğe karşı direnilmelidir, büyük Mevlâna'nın sözleri dinlenerek.

Yumulduğunda gözler hayata, ah vah edilmemelidir bu geçici dünyaya,
Kavuşacaktır sevenler birbirine, gözyaşı dökülmemelidir bu fani acuna,
Şeb-i Arus vakti gelince, sevdalarınız filizlenecek sonsuz aşk fidanlarıyla,
Duyulacak Şeb-i Arus kutlamanız, dağlarla taşlarla ve deryayla insanoğluna.

Rüştü Efe GÜN
Özel Türk Koleji Marmaris Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı

KADIN

Kadın kimdir?
Kadın toplumun değeri,
Kalkmasın ona erkek eli,
Ölçülemez onun değeri.

Kafasına koyduğunu yapan,
Başarıyı isteyince mutlaka yakalayan,
Kadıdır ki kendi ayakları üzerinde
durabilen,
İstediği gibi hareket edebilen, toplumu
ilerleten.

Gücün, emeğin, asaletin simgesidir
kadın,
Zorbalığınla onu kısıtlayamazsın,
Hürdür, özgürdür onun doğası,
Karşılıksız kalmaz onun çabası.

Ona şiddete kalkan, bağıran,
Odur insanlıktan yoksun olan,
Toplumu kurtarmak istiyorsan,
Kadın olacaktır yardımına koşan.

Eşittir kadın erkek,
Bu bilinci artık uyandırmak gerek,
Böyle olursa başarılar koşarak gelecek
İnsanlık hep ilerleyecek hep gelişecek.

Ceyda KIRMIZIOğLU
Seydikemer Arsa Ortaokulu
8/B Sınıfı

UÇAN MELODİLER

Beynimin içindeki melodiler,
Kelebek gibi uçarlar,
Dudaklarımdan süzölüp yüreklere
konarlar,
Ah şu güzel notalar.

Sahneye çıktığım an,
İçimde uçuşan kelebekler,
Coşturur herkesi,
Sihirli kelimeler.

Öyle güzel bir dil vardır ki,
Duyguları anlatan,
Sevinç, korku, yalnızlık,
İçimizdeki duygular daha neler, neler...

Anlat kendini sözlerle,
Anlat kendini herkese,
Anlat, anlatabildiğin kadar,
O güzel sesinle.

Ela GÜÇLÜ
Özel Marmaris Çağdaş Bilim Ortaokulu
5/B Sınıfı

EĞİTİM İLE VEFA

Eminim pek çoğumuz vefa kavramının anlamını biliyoruz fakat bilmiyoruz. Yorgun ve güzel bir anlamı olan bu kelime hakkında bilgimizin olmaması kötü bir durum. Bu kelime sevgide bağlılık anlamına gelmektedir. Eğitim hayatı ile vefa kelimesi yan yana, gelerek, zihinlerde ve gönüllerde bir deniz yaratmış, bu manzaranın anlamına değinmek, istiyorum.

Biliyorum ki bazıları eğitimle vefa kelimesinin arasında nasıl bir bağ olabilir ki diye düşünüyorlardır, öğretmenlerimiz bizim iyi bir eğitim hayatı yaşamamız için, ileride topluma yararlı bir birey olabilmemiz için emek sarf ediyorlar. Mesela bize kitap okuma alışkanlığı kazandırabilmek için kitap okumamızı istiyorlar. Tabii ki okula yeni başladığımız zamanlarda kitap okuma alışkanlığımız olmadığı için kitap okumayı pek sevdiğimiz söylenemezdi. Onun için sevmeye sevmeye, söylene söylene de olsa o kitabı okurduk. Zaten okuyarak sevmeye başladık. Bu alışkanlığı kazandık ve bir daha kopamadık. Ya da ilk zamanlar çalışmayı, ödev yapmayı pek sevmezdik, öğretmen pek çok ödev verirdi. Yapmazsak kızar ve üzülürdü. Bunları istemediğimiz için ödevlerimizi yapardık, derslerimizi çalışırdık, Git gide bunları yapmaya alıştık. Ayrıca faydasını da görürdük. Faydasını gördükçe öğretmenlerimize minnet duymaya başladık... Onların bize yaptığı iyiliklerin karşılığını vermeye çalıştık. Onlara olan sevgimiz arttı. Mesela eğitim hayatımız bittikten sonra bile aramızdaki iletişimi koparmayız. Onlarla görüşmek isteriz. Telefonla arayıp hallerini hatırlarını sorarız. Onlara iyilik yapma gereksinimin de bulunuruz. Aramızdaki vefa hiçbir zaman bitmez. Yani eğitim hayatı ile vefa kelimesinin arasında bir bağ vardır bu bağ "gönül bağıdır".

Öğretmenden öğrenciye doğru akan bir vefa nehrinin olduğu doğrudur. Zaman bu nehirdeki akıntıdır. Öğrenci ise bu nehirde dünyaya gelen balıklardır adeta. Unutmayın ki doğadaki her balık kendi akıntısını ve nehrini asla unutmaz.

Dilara ÇELİK
Milas Kıyıkışlacık Ortaokulu
5/A Sınıfı

Bembeyaz evlerden, dar sokaklardan, sırnaşık kedilerden, mis kokulu mandalinalardan hiç söz edemedim.

Alara ERİŞ

KİTAP

Hiç yalnız oldunuz mu?

-Tabi ki dediğinizi duyar gibiyim. Ben çok yalnız oldum.

-Peki, yalnızken mutlu muydunuz? Mutsuz muydunuz?

Tabi ki mutsuzduk dediğinizi duyar gibiyim, ben de yalnızken çoğu zaman mutsuzdum. Aslında pek de yalnız sayılmazdım. Bir dolap dolusu kitabım var. Bir gün birini, bir gün ötekini okuyorum. Yani demek istediğim yalnız olduğunuzda kitap okuyun. Kitap kimi zaman sizi, içinizi ısıtacak üç kişilik mutlu bir aileye, kimi zaman hüznü olsa da yardımlaşmayı bilen bir evsiz çocuğa götürür. Yani demek istediğim kitap sizi birçok âleme götürür ama yalnızlığın olmadığı bir yerdir burası. Kitap insanın en büyük dostudur yalnızlığın yerini en iyi kitap tutar. Çok yanlış bulduğum bir soruyu paylaşacağım;

Hani sorarlar ya "Boş zamanlarınızı nasıl değerlendirirsiniz? Ve insanlar da boş zamanlarımı kitap okuyarak geçiririm" der. Çok kızarım onlara. Kitap okumak boş zaman işi değildir. Aksine hiç kitapla geçen zaman boş zaman olur mu? Siz siz olun, okuyun, bilin, anlayın. Bir roman okuyup da bir şey anlamayanlardan değil, bir satır okuyup da dünyaları hayal edenlerden olun.

Mustafa Kemal Atatürk eline geçen iki lirasının bir lirasıyla kitap almış. Ona benzeyen nesillerde büyümek dileğiyle...

Mustafa GÜDÜCÜ

**Seydikemer Zorlar Şehit Jandarma
Onbaşı Hasan Küçükçoban Ortaokulu
7/A Sınıfı**

YÜZÜNCE BEN

Yüzünce ben kendimi bir bulut gibi hissedirim,

Üzerimden dans ederek geçer dalgalar.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamam. Üzmez beni havanın soğukluğu veya suyun serinliği,

Nasılsa sudayım yüzerken hissetmem soğuğu.

Cemreyle birlikte düşerim denize.

En güzel günlerim denizde benim.

Ben balık olur, yosun olurum, suyla dans eder köpük olurum.

En derin sular ürkütmez beni,

Nasılsa suya karışır ve kaybolurum.

Ayşegül TEKİN

**Marmaris Şehit Nedip Cengiz Eker
İmam Hatip Ortaokulu
6/B Sınıfı**

BU SONBAHAR “SON” BAHARINIZ OLMAMALIYDI

Sıradan bir sonbahar akşamıydı oysaki. Sararan yapraklar dökülüyordu usul usul. Bazen sıcak güneş yakıyordu tenimizi, bazen de bir rüzgâr dans ettiriyordu saçlarımızı. Günler kısıyor, kışın kapıda olduğu hissediliyordu. Dersler başlamıştı. Yeni gelen öğrencilerle tanışırken, Kavaklıdere'de geçen yedi yılın da etkisiyle fark ediyorduk ki yeni olduğunu sandıklarımız aslında önceki yıllarda mezun ettiğimiz öğrencilerin kardeşi, amcasının oğlu, teyzenin kızıydı. Aslında hepsini tanıyorduk neredeyse. Yıllar yüzümüzde çizgiler, saçlarımızda beyazlar oluşturmamıştı sadece. Bizler birbirini tanıyan kocaman bir aile olmuştuk geçen zaman içinde.

Her sabah tüm dertlerimizi kapının ardında bırakıp o sınıfa girdiğimizde; bazen uykulu, bazen haylaz ama her zaman masum ve sevgi dolu o yüzlerle renklendirirken kalbimizi, bilemezdik böyle olacağını. Bazen kızıyoruz onlara, yapmaları gereken sadece verilen ödevler ve görevlerdi işte! Neden yapamamışlardı ki? Kendimiz için istemiyorduk ki bunları. Çokça okusunlar, çokça yazsınlar, çokça araştırsınlar ve neresinde başarlarsa başlasınlar hayatın, hazır olsunlar yaşayacaklarına. Anlayışlı, iyi birer insan; kendi problemleriyle başa çıkabilen ve bunu yaparken sadece güzelliğe, doğruya, iyiliğe yönelebilen insanlar olmalarını istiyorduk. Meslekleri, kazandıkları paralar değildi önceliğimiz.

Öyle bir uğraşıydı ki bu ürünlerini çok sonraları veren... Bir bahçıvan olsaydık, sadece birkaç mevsim beklerdik güllerimizin açtığını görmek için. Bir doktor olsaydık, tedavi süreci sona erdiğinde onlardık emeklerimizin karşılığını alıp alamadığımızı. Oysaki öğretmendik işte. Öyle üç beş test sorusu, birkaç sınav ölçemiyordu hayatta nasıl bireyler olacaklarını. Tüm gün derslerin yanı sıra heyecanla, hüzünle anlattıkları dertlerini dinlerken; bazen de direkt değil de dolaylı yoldan, küçük haylazlıklarla “Beni gör, anla beni...” demeye çalışan halleriyle başa çıkmaya çalışırken ruhumuzdan yudum yudum veriyoruz onlara. Anlayamıyoruz mu misali erirken, ne kadar aydınatabildiğimizi, ne kadarına yettiğini gücümüzün.

Sonra... Yıllar sonra... Bir gün bir sokakta kocaman adam olmuş vücutları ama hep bildiğimiz o çocuksu gülüşleriyle çıkıyorlar karşımıza. Anlatıyorlar: “Okuyoruz öğretmenim, öğretmen olacağım ben de, evlendim cennet kokulu çocuklar yetiştiriyorum, askere gidip vatani görevimi yapacağım...” Yıllar evvel göremediğimiz o güllerden koca bir demet bırakıyorlar kucağımıza. O zaman hiçbir servetin yaratamayacağı mutlulukla aydınlanıyor yüzümüz. Bazen de... Sıradan bir sonbahar akşamında... Bir haber yayılıyor birden. Fidanlarımız, büyüsun de kanat çırpın diye beklediğimiz minicik tırtıllarımız yoklar artık. Adına “kaza” diyorlarmış. Araba yoldan çıkmış, ani fren yapmış, uçuruma düşmüşler. Kelimeler, uğruna yıllarınızı harcadığınız o çocukların artık yaşamadıklarını anlatmaya çalışırken öyle anlamsızlaşıyor ki...

“Allah rahmet eylesin!” denir vefat edenin ardından. Kendinden küçük birine nasıl söylenir o söz? Vaktiyle sınıfta kendi anne babasından çok gördüğünüz, ödevini yapmıyor diye kızdığınız, bir şeyler öğrendiklerinde içinizde güller açtıran o çocuklar yok artık!

En kötüsü de hiçbir şey gelmiyor elinizden. Acaba neyi eksik öğrettim? Ben de suçlu muyum diye düşünüp karşınızda duran mini mini yüreklere yalvarıyorsunuz: “N'olur dikkatli olun yavrularım. Hem kendiniz hem de sizi sevenler için. Hayat bir oyun değil işte! Merhametli değil bizim gibi, yanlışlarınızı affedivermiyor öylece.”

Biz sizlerden gül beklerken, siz yaprak misali dökülüp gittiniz bir sonbahar akşamı. Ne güzel bakardınız umut dolu gözlerle, kim bilir daha ne hayalleriniz, yaşanacak ne güzel günleriniz vardı. Çok erkendi çocuklar. Saygınızla, sevgi dolu yüreklerinizle, kalbinizle yer ettiniz kalbimizde. Unutulmayacaksınız Kavaklıdere'nin güzel çocukları. Ruhunuz şad, yeriniz uçmağ olsun.

“Kadir Doğramacı, Mehmet Nuri Akkuş, İlyas Aktaş, Meltem Turgut, Hakan Şahin ve Mehmet Ay anısına...”

Dilek MADAN

Kavaklıdere Atatürk Ortaokulu Türkçe Öğretmeni

DIRİL GENÇ

Kupkuru toprağı yarıp da
Yeryüzüne merhaba de
Sıkıştığın köşenden ancak başını
uzatarak kurtulursun
Tohumun çatlasın
Çatlasın da filiz ver
Uyan ve harekete geç
Dallan, budaklan
Büyü ve sonra çiçekler aç
Karıları taşı sırtında
Yağmurları içine al
Ve içine çek rüzgârın sana getirdiği
Hoş kokulu meltemleri
Sonra tomurcuklar açmaya söz ver
Baharı karşıla beyazlar, pembeler,
morlar içinde...
Sonra taşımalarını bil çiçeklerini vakarla
Güneş'in seni kucaklamasına izin ver
Büyüt meyvelerini koynunda
Hepsini tutamazsın yanında
Bazılarını bırak, kavuşsun toprağa ve
suya
Bırak, var olmayı yaşasın o da.
Dallarının altında civıltılar olsun
Kuşlar senin dalını tercih etsin
Sen göğe değen salıncakların beşiği ol
Salıncakların da...
Gölge ol, serinletici ol ey genç
Örnek alacağın ne çok şey var
Şu ağaçlar gibi...

Emine SUBAŞI
Kavaklıdere Halil İbrahim Boz İmam
Hatip Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

GEÇER GİDER Mİ?

Yıkarmış yağmur tüm kirleri
Yıkar mı gerçekten
Yalanları, savaşları, kanları

Götürmüş rüzgâr tüm kötülükleri
Götürür mü gerçekten
Kini, kumarı, kavgayı

Yakarmış Güneş tüm mikropları
Yakar mı gerçekten
Katilleri, hırsızları, saldırganları

Silermiş kar tüm karanlıkları
Siler mi gerçekten
Acıları, kahırları, yalnızlıkları

Yoksa geçer gider mi?
Yağmur, rüzgâr, güneş, kar
Birbiri ardına sıralanan saatler gibi

Reyhan ÇETİN
Köyceğiz Toparlar Ortaokulu
6/D Sınıfı

KARANLIKTAN AYDINLIĞIMA

Yalnız hissedersin bazen
İçin içini kemirirken.
Güçlü durmaya çalışmak
Gözyaşlarının akmasına engel olur.
Dünyan kararır,
Ağlamaya cesaretin kalmaz,
Karanlığa hapsolursun,
Kimseyi umursamaz,
Kimseyi düşünmezsin,
Ta ki o gün gelene kadar.
Aydınlığın,
En büyük ilacın,
Aydınlığım!

Zeliha AKŞİT
Ortaca Şehit Er Gürsel Çelik Ortaokulu
8/B Sınıfı

HAYAL ETMEK

Hayal sizin nerede olduğunuzu, ne yaptığınızı hiç ırgalamadan her yerde yapılabilen bir kavramdır. İster bir göl kenarında olun, ister dağın başında. Hayalleriniz sadece parmağınız ucunda.

Şimdi yemyeşil bir ormanın içindesiniz. Her yerde değişik kuşlar, bitkiler var. Yağmur yeni yağmış. Burnunuzda tertemiz bir toprak kokusu. Yumuşak toprakta yavaş yavaş yürüyorsunuz. Uzaklardan bir müzik geliyor. O kadar güzel ki! Sesi takip etmek için büyük yeşil yapraklı ağacı elinizle yavaşça ittiriyorsunuz. Ama müzik bir anda kesiliyor. Burnunuza toprak kokusu gelmedi mi? Ya da en sevdiğiniz müzik senfonisini hissetmediniz mi?

Hayal çok güzel bir şeydir. Mesafeler önemli değildir. Sadece biraz rahatlayın ve gözlerinizi kapatın. Sevdiğiniz insanı düşünün. Sanki başucunuzda sizi izliyor. Sesi hala çok canlı. Kokusu, görüntüsü... Ben en mutsuz anlarımda çok hayal kurarım mesela. Nerede olduğum, ne yaptığımı beni ilgilendirmez. Beynimin kapılarını açmak çok kolay. Zaten fazla hayal kuran insanların daha mutlu olduğu kanıtlanmıştır. Şimdi sizde hayal kurun. Bu kadar eğlenceli bir dünya var beyninizin arka planında. Orayı keşfedin. Yeni yerler bulun.

Yeliz Selin DEMİRKOL
Köyceğiz Atatürk Ortaokulu
8. Sınıf

CESARET

Cesaret, hayatın içinde istediğin yeri alabilmek için en gerekli duygudur. Riske atmaktır bir şeyleri, ya da kendini. Bazen günün sonunda sessizce söylenen 'Yarın tekrar deneyeceğim.' cümlesidir.

Adil olmayan insandan cesaret beklenmez. Cesaret asilliğin kalkanı ve özüdür. Korktuğu şeyin üzerine gidebilmek ve gerektiğinde her şeyi göze alabilmektir. Cesaret, yalnız değildir aslında. O, her zaman özgüven, merhamet, bilgi, kendini tanıma, adalet gibi duyguları da beraberinde taşır. Çoğu zaman cesur olmadığını düşünüp, bunu bir eksiklik olarak gören iyi insanlar da vardır etrafımızda. Bu insanlar, vatan ve aile söz konusu olduğunda taşıdıkları cevheri gün yüzüne çıkarırlar. Düşmana karşı aslan gibi kükrerler. Tüm engelleri kararlılıkla aşır, sonuca ulaşırlar.

Bir işe başlarken başarısızlığı da göze alıp deneme cesaretini göstermelisin. 'Cesaretimi kaybetmiyorum, çünkü vazgeçilen her yanlış, girişimleri doğru atılmış yeni bir adımdır.' demiş Thomas Edison. Yüzlerce kez deneyip, yanılmak onu yolundan alıkoymamış. Kendini tanırsan, ne yapabileceğini ve ne yapamayacağını bilirsen, sonunda başarıyı yakalarsın. Böylelikle umutsuzluk trenine binmeyip, cesaret durağında kalırsın.

Hiç kimse senden iyi değildir. Ama bir şeyler yapmaya cesaret edemezsen, sen de kimseden iyi değilsin. Mükemmel işler yapmak inanmanın gücünü gösterenler tarafından yapılır.

Seher AYSU
Menteşe Muğla Güzel Sanatlar Lisesi
10-Resim Sınıfı

SEVGİLİ GÜNLÜK

Bugün geçirdiğim kaza bana hayatın ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. Okul çıkışıydı. Evim uzak olduğu için okul çıkışı servise biniyordum. Benimle birlikte iki üç arkadaşım da servisi kullanıyor evlerine ulaşmak için. Servisçimiz Salih Amca'yı çok severiz. Hep bizi yüzünde masum bir gülümseme ile karşılar. Tüm yaramazlıklarımıza rağmen bize bir kere bile bağırdığını hatırlamam. Her neyse, servise bindik. Ben yine en arkalardaki yerimi aldım. Yanımda da arkadaşlarım oturuyordu. Her zamanki gibi yolculuğumuz gayet normal geçiyordu. Hiçbir sorun çıkacağına düşünmezdim ta ki Salih Amcanın "Sıkı tutunun!" diye bağırdığını duyana kadar. Her şey saniyelik gelişti. Servistekilerin çığlığı kulaklarıma kadar ulaştı. Ya ağlıyorlar ya da yardıma muhtaç bir şekilde bağınyorlardı. Ben ise sadece susuyordum. Ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyor, bir sorun olduğunu hala kabullenemiyordum. Her zaman sessiz ve asi biri olmuşumdur. Evden çıkmadan önce ya annemle ya babamla ya da ablamla hep kavga etmişimdir. Bir an önce büyüüp onlardan ayrı yaşamak istiyordum. Yanımdaki arkadaşımın, yani Rüya'nın, acı dolu çığlıkları kulağıma dolunca irkildim. Kafamı yan tarafa çevirince bacağına saplanan cam parçalarını gördüm. Tek istediğim ellerimi uzatıp onun yanında olmak ve ona "Sorun yok, iyi olacağız." demekti. Yapamadım. Onun acı dolu çığlıklarını azaltmak için elimden hiçbir şey gelmemesi sinirlerimi bozuyordu ve beni içten içe daha çok yaralıyordu. Her doğrulmaya çalıştığımda sıkışan bacağım bana daha çok ağlama isteği veriyordu. Gözlerimin kapanmaması için göz kapaklarım ile apayrı bir savaş içindeydim. Ama bir yanımda da sadece bir süreliğine uyumak istedi. Korkuyordum. Gözlerimi kapattığımda her şey son bulmasından, tüm hayatımı geride bırakmaktan korkuyordum. İçten

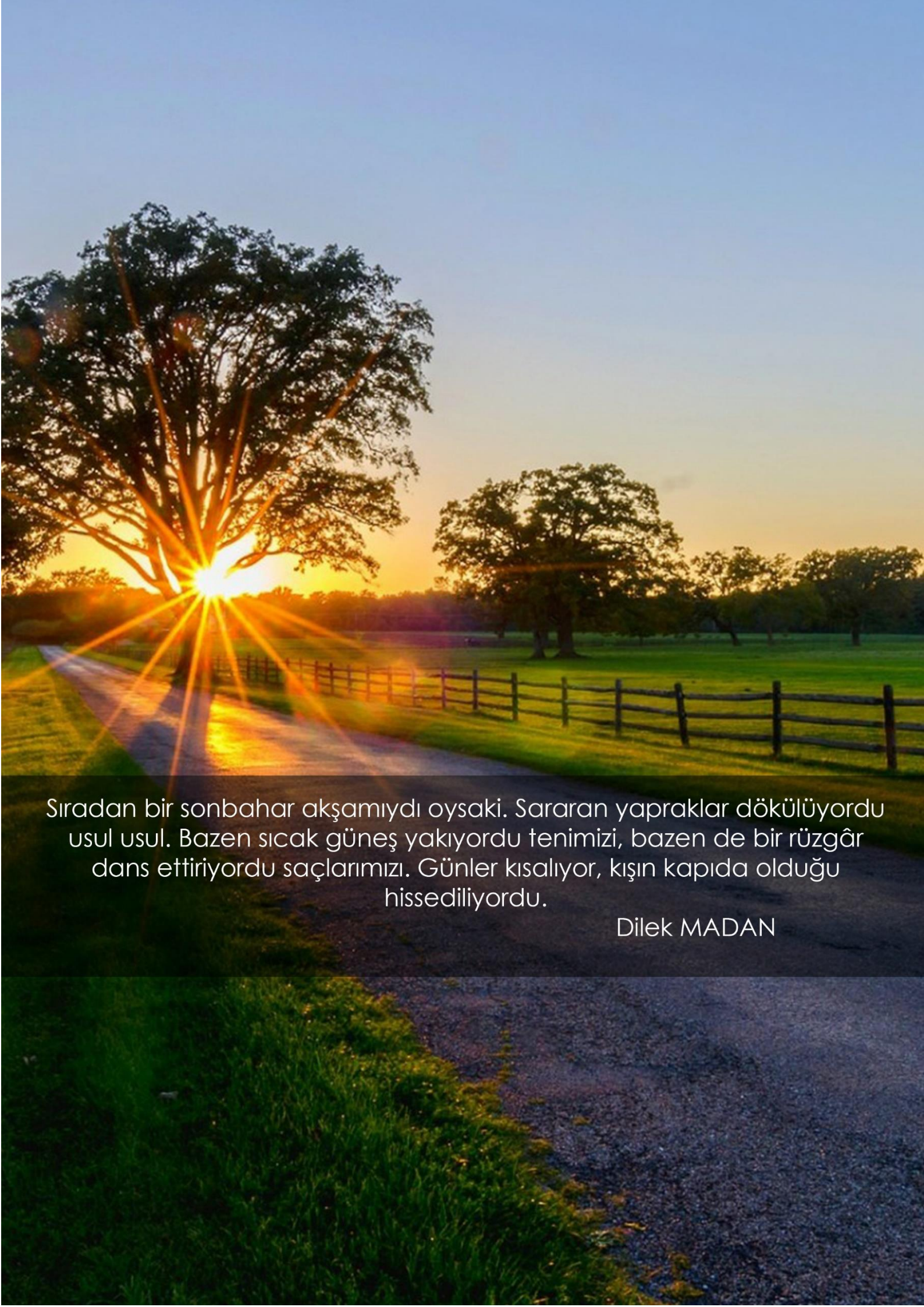
İçte şu ana kadar aileme "Seni seviyorum." demeyişimin pişmanlığını yaşıyordum. Onları ne kadar sevdiğimi hiçbir zaman ifade edememiştim ve bir daha da edemeyeceğimden çok korkmuştum. Artık dayanmak adına hiç gücüm kalmadığını anladığımda göz kapaklarım ile olan bütün savaşımı sona erdirmiştim.

Uyandığımda etrafımda merak ve endişe dolu gözler görmeyi beklememiştim. Hatta belki uyanmayı bile beklememiştim. Hastane odası olduğunu anladığım yerde annem, babam ve ablam yanı başımda dikiliyordu. İçimden gelen bir dürtüyle ağlamaya başladım. Çok korkmuştum. Onları bir daha görememekten, onlara sevgimi ifade edememekten, birlikte gülememekten. Hıçkıklarım odanın duvarlarından yansırken bedenime dolanan kollar ile birlikte daha içli ağlamaya başladım. Ben de elimden geldiğince kollarımı onlara dolamaya çalıştım. Güçsüzdüm. Ama önemli değildi. Önemli olan ailemin şu an yanı başımda benimle birlikte olmasıydı.

O günden sonra onlara asla bağırmayacağıma dair kendime söz verdim sevgili günlük. Hayatımın her güzel dakikasını ailemle birlikte eğlenerek geçirmeye karar verdim. Onlar benim gülüşümü görünce, ben onların gözlerindeki sevgiye şahit olunca mutlu olmaya başladım.

Ve sona geldik. Beni dinlediğin ve bana arkadaş olduğun için teşekkürler sevgili günlük. Görüşmek üzere.

Çağla MUŞTU
Datça Yılmazlar Ortaokulu
8/A Sınıfı

Sıradan bir sonbahar akşamıydı oysaki. Sararan yapraklar dökülüyordu usul usul. Bazen sıcak güneş yakıyordu tenimizi, bazen de bir rüzgâr dans ettiriyordu saçlarımızı. Günler kısalıyor, kışın kapıda olduğu hissediliyordu.

Dilek MADAN

HAYAT

Bir bir uzaklaşıyor insanlar
hayatımızdan.
Hafif esen bir meltem gibi bazen
Bazen de şiddetli bir fırtına.
Ama gidiyorlar işte
İstesek de istemesek de.

Keşke hayatımıza yön verebilsek
Ya da yönümüzü doğru yere
çevirebilsek.
Öyle seçimler yapıyoruz ki bazen,
Sevdiklerimizi, dostlarımızı kırıyoruz.
Bilmeden de olsa.
Ama biz de kırılıyoruz.
Kırılsak da artık fark etmiyor bizim için.
Çünkü alışmışız artık kırılmaya,
parçalanmaya...
Hissetmiyoruz acılarımızı, üzüntülerimizi.

Hayal ediyoruz her zaman
Küçük bir bakışa yetiyor mutlu olmamız.
Bazen bir dokunuşa,
Bazen de bir söze.
Küçük şeylere taktığımız kafamızı
Küçük şeylerle mutlu ediyoruz.
Pişman oluyoruz bazen
yaptıklarımızdan
Ama yine de,
Bizi hayata bağlayan bir şey var
içimizde!

Sadike Ümray ACITAŞ
Menteşe Yerkesik Ortaokulu
7/B Sınıfı

ÇİKOLATALI EV

Bulutların üzerinde olmak
En büyük hayalimdi onun
Çikolatadan bir evde
Sabah akşam oynamalıydı

Kapısı çilekten penceresi süttten
Dört bir yanı çikolatadan
Sadece ona ait olan bu ev
Kocaman bir hayalimdi onun

Sabah öğlen akşam
Üç öğünde çikolata
Yiyip yiyip doymayan
Küçük çikolata canavarıydı

Zeynep Nisa DURAN
Kavaklıdere Atatürk Ortaokulu
5/A Sınıfı

RENKLİ DÜNYAM

Rengârenktir benim dünyam
Mavidir özgürlüğüm
Siyahdır geçmişim
Bembeyaz bir geleceğim var benim.

Kuşlar benim yoldaşımdır
Ayla yıldız kardeşim
Pembe çocukluğumdur benim
Sarı, kırmızı zaferlerim.

Yağmur AYDIN
Ortaca Şehit Mustafa Ayna Ortaokulu
8/A Sınıfı

KEMAL'İN HİKÂYESİ

Günlerden bir gün Elif adlı bir genç kız hayvanları otlatmaya çıkmış. Biraz ilerledikten sonra su kuyusunun kenarında bir delikanlı görmüş. Orada ağlıyormuş, yanına gitmiş ve neden ağladığını sormuş:

-Annem ve babam bugün kavga etmişler ve ayrılacaklarını söylediler. Bu nedenle ağlıyorum. Şimdi ben ne yapacağım, kimin yanına gideceğim? demiş.

Elif delikanlının adını sormuş.

-Benim adım Kemal, demiş.

-Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım da Elif.

Kemal sadece başını sallamış evet anlamında. Elif Kemal'in bu durumuna çok üzülmüş. Oradan ayrılmış. Ertesi gün Kemal'in evinin önünden geçerken sesleri duymuş. Kendine hâkim olamamış ve içeri izinsiz girmiş. Kemal'in bir köşede ağladığını ve anne babasının tartıştığını görmüş. Kendini tutamayıp bağırarak:

-Yeter artık kavga etmeyin, lütfen.

Kemal, anne ve babası şaşkınlıkla Elif'e bakmışlar. Elif büyük bir ciddiyetle:

-Ne yapıyorsunuz? Kemal ağlıyor sizin için üzülüyor ama siz kavga edip ayrılmaktan bahsediyorsunuz. Hiç mi düşünmüyorsunuz Kemal'i; çocuğunuzun geleceğini, bir yuva bu kadar kolay yıkılır mı?

Kemal'in anne ve babası bir süre düşünmüşler. Genç bir kız bize neler söylüyor diye. Sonra sessizce dışarı çıkmışlar. Karşılıklı konuşmuşlar.

Elif müsaade isteyip evden ayrılmış. Eve giderken Kemal'i düşünmüş.

Ertesi gün Kemal koşarak Elif'in yanına gelmiş.

-Teşekkür ederim. Senin sayende ailem eskisi gibi oldu demiş.

Elif:

-Senin adına sevindim. İsterseniz yarın bize kahvaltıya gelin demiş. Kemal:

-Tamam, yarın görüşürüz inşallah demiş.

Ertesi gün Kemal ve ailesi bir çiçekle Elif'in evine gitmiş. Hep beraber kahvaltı etmişler. Elif'in ailesiyle çok iyi anlaşmışlar. Daha sonra çok iyi dost olmuşlar. Bir gün Elif'i Kemal'e istemişler ve Elif'in ailesi olumlu cevap vermiş. Elif ile Kemal evlenmişler ve çok mutlu olmuşlar.

Hayatta mutlu olmak için düşünmemiz gerekir. Bir aile kolay kurulmadığı gibi kolayda bozulmamalı. Aile toplumun en küçük yapı taşı, bu nedenle mutlu aile mutlu toplum olmalı.

MUTLU AİLELERLE DOLU ÜLKEM OLMALI.

Harun DOLUBAŞ
Ula Şehit Öğretmen Sezgin Keçeci Çok
Programlı Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı

KEDİMİZ

Yazın kavurucu sıcaklarından bir gündü. Ne güzel dışarıya çıkıp oyun oynayacaktım ki, annem 'Çıkma!' dedi. Havanın sıcak olmasından dolayı dolaptaki bütün suları içmiştim.

Bir ses duydum. Dışarıdan geliyordu. Sesin olduğu yere doğru yöneldim. Bir baktım ki pencere açık kalmış. İçeriye bir kedi girmiş. Zavalıcık orada miyavlıyordu. Ne istediğini pek anlamadım. Sonra kedi mutfığa yöneldi. Onu takip ettim. Bir de ne göreyim? Kedi musluğu yalıyordu. Şimdi anladım galiba. Çok susamıştı. Su istiyordu benden. Boş bir kaba su doldurdum ve ona verdim. Kedi o kadar susamıştı ki ikincisini de istiyordu. Bir daha doldurdum.

Bu sefer de acıkmıştı galiba. Sürekli dolaba bakıyordu. Hemen dolaptan kedi maması çıkardım. Şimdi kedi mamasını nereden bulduğumu soracaksınız. Önceden bizim de minik bir kedimiz vardı. Adı da Boncuk'tu. Bir gün kapı açık kalmış. Boncuk ortadan kayboldu. O günden sonra onu bir daha hiç görmedim.

Neyse konumuza dönelim. Kediye dolaptan mama aldım. Onu da yedi. Ben hayatımda böyle yiyiş görmedim. Kedi kocaman ağızla bir lokmada yutuverdi. Ne ara bitirdi hala bilmiş değilim. O günden sonra, o kedinin bu eve gelişini hayal ederim, gözlerim kapalı.

Merve DAĞDELEN
Köyceğiz Pınar Ortaokulu
6/B Sınıfı

BEN BİR ENGELLİYİM, YAŞAMIMI ZORLAŞTIRMA

Ben görme engelli bir çocuğum. Bu engel bende ilk doğduğum andan beri var. Ama sanmayın ki ben hiçbir şey bilmiyorum. İnsanların tuhaf bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bana acıdiklarını belli eden sözlerini duyuyorum. Ama bundan utanmıyorum.

Ben annemin, babamın ve kardeşimin yüzünü hiç görmedim. Ben aynadaki yansımamı hiç görmedim. Denizin, gökyüzünün mavi olduğunu biliyorum. Ama mavi renginin neye benzediğini hiç görmedim. Ama inanın, bunlar benim için hiçbir zaman bir zorluk olmadı. Aslında diğer insanlardan hiçbir farkım yok. Ben de herkes gibi okula gidiyorum, kitap okuyorum, şarkı söylüyorum, yürüyorum, koşuyorum. Kitap okumak için kabartma yazıyı kullanıyorum. Yürümek için bir bastonum ve bir köpeğim var. Sizin yaptığınız her şeyi yapabiliyorum. Hatta bazen daha fazlasını. Benim diğer duyularım gözlerimin yerine geçiyor. Sizin duyamadıklarınızı duyuyorum ve bunlardan farklı şeyler çıkarıyorum. Yürürken yaptığınız ritimden kim olduğunuzu bulabiliyorum. Cisimleri dokunarak birbirinden ayırt edebiliyorum. Aslında hayat sizin için neyse benim için de o. Yani bana acımanızı gerektirecek bir şey yok.

Ama fark ettim ki, hayatımı zorlaştıran asıl sizlersiniz. Para üstünün olduğundan çok daha az verildiğini, karşıdan karşıya geçmek için yolu bulmaya çalışan bir engelliye yardım edilmediğini, engelli olduğu için işe giremeyenleri hep duydum. Hayatımda yeterince zorluk var, sen daha fazlasını yapmaya kalkışma.

Ezgi Sila ZEYBEKOĞLU
Bodrum Merkez Turgutreis Ortaokulu
6/C Sınıfı

SEVGİLİ GÜNLÜĞÜM

Annem uyumam için koyunları saymamı söylediğinde koyunları saymanın ne kadar saçma bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Annem ise bu düşüncesinde haklı olduğunu ispat etmeye çalışıyordu. Beni -uyumamak için kırk takla atan yavrusunu- her zamanki güleç yüzlü ifadesiyle yatağa yatırdı ve ışığı kapatırken o anın ezbere bildiğim cümlesini söyledi: 'İyi geceler tatlım.'

Odada bir tane bile koyun yokken nasıl sayabilirdim ki koyunları?

Hem daha Türkçe ödevini bile yapmamışken uyumamın imkânı yoktu ama bunu annem bilmiyordu. Kalkıp ödevimi yapmaya kalkışsam annem ayağımı yere basar basmaz gıcırdayan tahtaların sesinden uyandığımı anlayacaktı. Uyumadığımı hele hele ödevimi yapmadığımı duyunca koca bir yaygara koparabilirdi. Peki ya öğretmenim... Yarın sorduğu sorularla beni sınıfın önünde mahcup edebilirdi. Rezil olmayı göze alamazdım. Ödevlerimi yapmakta karar kıldım.

Yattığım yerden doğruldum ve içimden 'sadece birkaç adım' diye geçirdim. Ayaklarımı yataktan aşağıya indirdim. Ahşap zeminin üzerinde yavaşça doğruldum. Tam bu sırada mutfaktan gelen sesle irkildim. Yakalanmışım işte! Annemin merdivenlerden hışımla yürüdüğünü duyabiliyordum. Olduğum yerde kalakaldım. Ne yapacaktım şimdi? Tam dönüp yatağıma uzanıyordum ki kapı açıldı ve odaya göz alıcı bir ışık saçıldı. Bu ışıltı ile fısıltılar kulağıma gelmeye başladı. Gözlerim çok iyi görmese de kulaklarım duyuyordu. Bir anlık olan bu parlama birden söndü ve yerini karanlığa bıraktı. Bu yaşadıklarımın ne olduğunu anlamlandırmaya çalışarak adım adım geri giderken sert bir şekilde yatağıma tosladım ve uyandım.

Bu hafta içinde gördüğüm ikinci rüyamdı bu. Sürekli acayip seslerin olduğu, ışıkların parladığı rüyalar görüyor ve gördüğüm anlamsız şeylerden dolayı ortalıkta dalgın dalgın dolaşıyordum. Gördüğüm rüyaları hatırlamayan ben nedense olağanüstülüklerin olduğu bu rüyaları aklıma kazımış gibiydim. Ortak noktaları garip bir sestti. Mekân değişse de ses hep aynıydı. Neyin nesiydi bu garip ses? Fantastik kitapları çok okuduğum için mi böyle şeyler yaşıyordum? O anlar o kadar gerçekçi oluyordu ki sanki gerçekten yaşıyorum hissi ile uyanıyordum, işin en garip kısmı Türkçe ödevimi yapmadığım halde sabaha yapılmış olarak bulmamdı. Peki, ben yapmadıysam kim yapmıştı bu ödevi? Bu düşünceler beni yiyip bitirirken ben de tekrar rüya görme umuduyla gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım.

Deniz Su ŞEN
Milas Doktor Mete Ersoy Anadolu Lisesi
9/B Sınıfı

YAZALIM GÜZELLEŞELİM

Yazıyorum, yazıyorum, yazıyorum. Çıktığım yokuşları, suratımı çizik çizik kesen rüzgârı, tepedeki güzellikleri... İçimde sanat için kurulan tozlu sahneleri, hepi topu beşi, onu geçmeyen seyircilerimi, olmayan protokolümü selamlayışımı...

Yazdığım harfler, aklımdan geçen kurmacalardan ziyade, geçmişimin bir türlü rafa kaldıramadığım yığınla kitaplarını bugünün kalemiyle yazılmışıdır. En çok kendimi, kendi içimdekileri, kendi içimde hissettiğim ve hissettirdiklerimi yazıyorum. Yazıyorum çünkü en çok yazınca geçiyor, en kolay yazınca kabulleniliyor ve ben yazarak mücadele ediyorum. Yazarken fazlaca kendimde oluyorum, bu da beni huzura ulaştıran, yazıya her geçen gün sıkıca bağlayan detay haline geliyor.

Yazın arkadaşlar, içinizden geldiği gibi. Çünkü en çok yazarken kendinizi tanıyıp kendinizi hissedebilirsiniz. Toplumsal karmaşalardan uzak, kendiniz ile kendinize zaman ayırabilirsiniz veyahut tüm bireysel ve toplumsal polemiklerin çözüm sürecini tasarlayabilirsiniz. Tüm duygu ve düşüncelerinizi burada tamama erdirebilirsiniz. Yeter ki, yazın. Toplumsal güzellik algısından uzak, ruhani güzelliklerinizin sanatınızla kuşanmasına izin verin.

Mürekkebin elinizde tatlı izler bıraktığı geceleriniz; uçan kuşun güzelliğini, gökteki maviliğin hissiyatını, yağmur sonrası toprağın hakikat dolu kokusunu, ilklerin güzelliğine bürünmenin acı tatlı anısını öğrendiğiniz günleriniz olsun.

Hatice Betül AKKIR
Menteşe Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
10. Sınıf

YURDUMDA BARIŞ OLSUN

Savaş dövüş olmasın
Yurdumda barış olsun
İnsanlar tehlikeye girmesin
Yurdumda barış olsun.

Barışsız bir dünya düşünemiyorum
Yurdumda barış olsun
Suriye'nin Halep'in halini göremiyor
musunuz?
Yurdumda barış olsun.

Yurdum kan kan değil
Yurdum toprak toprak koksun
Yurdum bereket bereket koksun
Yurdumda barış olsun

Yurdumda kötülük değil
Yurdumda iyilik istiyorum
Yurdumda barış
Yurdumda barış istiyorum.

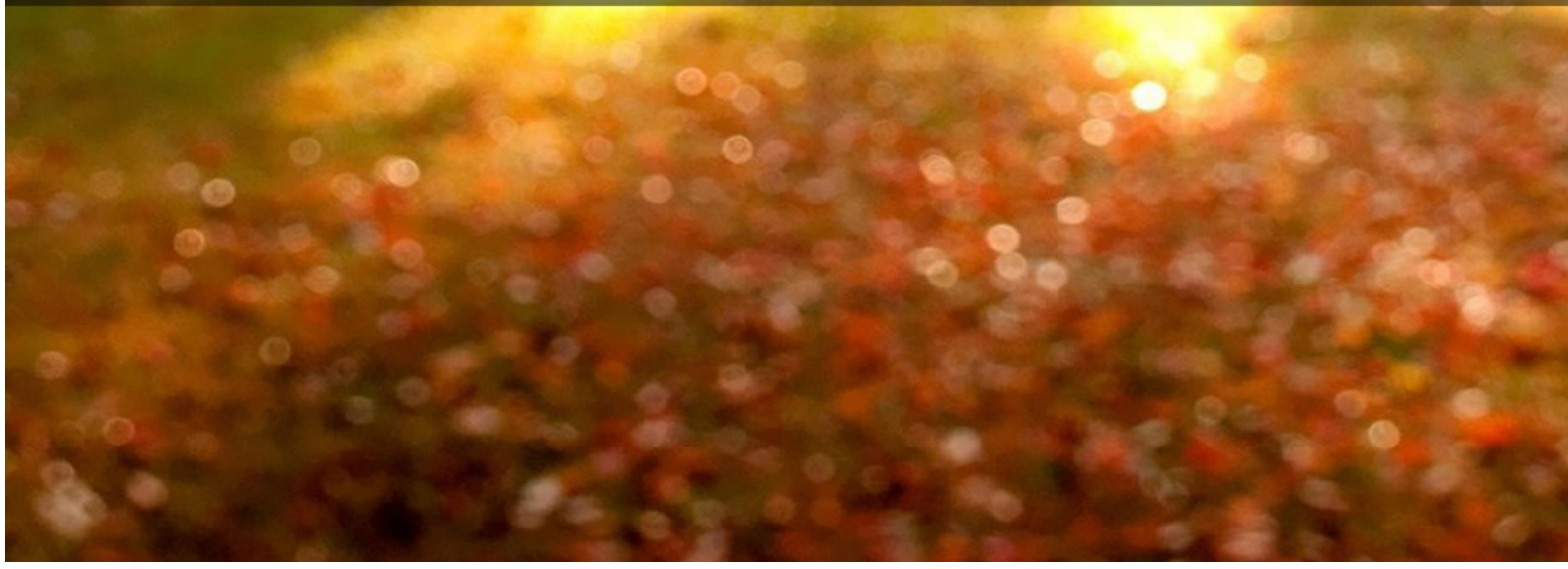
Gülnur SİNANOĞLU
Milas Güllük Ortaokulu
7/B Sınıfı

Yokuşa çıkar gibi ağır ağır adımlarla yolumuza devam ediyoruz. Kuş sesi, çocuk sesi birbirine karışıyor. Sonra yavaş yavaş denizin sesi geliyor kulağımıza.

Zeynep HAKKİTANIR

BİR DAVA ADAMI MEHMET AKİF

Düşünün yangınlar içinde bir millet. Milleti için yüreği yanan bir adam. Akıyor kelimelerinden davası. Şahadet aşkıyla yarıyor yüreği. Vuruyor gönüllere davası. Acıttırıyor söylemleri. Yeri geliyor ağlatıyor yeri geliyor coşku uyandırıyor sözleri. Nedir bu adamın davası? Can davası mı? Debdebe davası mı? Özgürlük davası mı? Ne davası? İstiklal uğruna verilen bu dava bu büyük dava haykırıyor gerçekleri.

Kim bu dava adamı diye sorarlarsa cevabım elbet İstiklal Şairi Mehmet Akif olur. Dava adamıdır Akif. Kendinden çok milletini düşünür. Maddi veya manevi hiçbir çıkar beklemez. Kendinden vazgeçer. Yemez, içmez, kış kıyamet dinlemez Bu yüzden zordur dava adamı olmak. Cesaret, kabiliyet ve emek ister.

Onun davası on dört yaşında ailesini korumak için başladı. Önce yetim kaldı. Sonra evi yandı. Ailesinin yüklerini omzuna aldı ve hemen para kazanabilmek için başka bir okula geçti. İşte böyle başladı davası.

O milletin her geçen gün artan acılarını tadararak davasına dava ekledi. Milli Mücadeleyle birlikte bu mücadelenin manevi komutanı oldu. O döneme sözleriyle ün saldı. Dedi ki;

Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak!

O İstiklal Sözcüsü diye anılır. Nedeni şudur ki Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün isteği üzerine İstiklal mücadelesinde şehir şehir dolaşarak akıbeti anlatmaktır. Bir gün Konya'da bulunur bir gün Kastamonu'da. Durmaz yerinde Akif. Fakirliğini unuttur, millet ve iman aşkıyla. Der ki Mehmetçiği;

Yurdunu Allaha bırak çık yola
Cenk'e deyip çık ki vatan kurtula
Böyle müyesser mi gaza her kula
Haydi, levend asker, uğurlar ola.

O maddiyata değil maneviyata önem veren bir adamdı. Öyle ki milli mücadele döneminde askerlere ve halka isteklendirme sağlamak için düzenlenen şiir yarışmasına sırf para veriliyor diye katılmadı. Milleti için bir şiir yazıp karşılığında para alma düşüncesi ona ağır geldi. Daha sonra çok ısrar edilmesine üzerine kırk sekiz saat içinde İstiklal Marşını yazdı. O güzel aklından dökülen kelimelerle yürekleri dağladı şair.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl;
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

O güvenirdi askerine, milletine, imanına, mücadelesine. Yeri geldi camide vaaz verdi. Yeri geldi meydanlarda dil döktü. Haykırdı güzel sesiyle. Davasını davalarını dile getirdi o. Kor alevler içinde yatan milletine güç verdi halkın adamı. İman ve millet aşkıyla yüreklerde derin izler bıraktı. Dedi ki şair;

Şüheda gövdesi, bir baksana dağlar taşlar...
O, rükû olmasa, dünyada eğilmez başlar,
Vurulup tertemiz alnından uzanmış yatıyor;
Bir hilal uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor!

Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdad inerek öpse o pak alını değer.

Derler ya "'şair, biraz da ıstırapın çocuğudur'" diye. İşte o da öyleydi. Elinde kalemi, dilinde sözleri, kalbinde iman aşkı, üstünde arkadaşından ödünç aldığı bir montla verdi mücadelesini. Uzun ve meşakkatli bir mücadeleydi bu mücadele. Böyle dava adamı oldu Mehmet Akif. Böylelikle gönüllerde taht kurdu.

"Ey Akif! Sana dar gelmeyecek makberi kimler yazsın? Gömelim seni tarihe desem, sığmazsın..."

Açelya ÇELİK
Marmaris Nurettin Gençalioğlu Anadolu Lisesi
12/E Sınıfı

ÖMRÜN SON DEMİNDE

Ömrümün sonbaharındayım
Kış yaklaştı, farkındayım.
Tutmaz oldu elim ayağım,
Kim fani değil ki, ben baki kalayım.

Gözlerim buğulu,
Eskisi gibi göremez oldu.
Duvarlar yaşanmışlıklarla dolu,
Baktıkça unuttuklarımı hatırlatıyordu.

Bir zamanlar meftun olduğum geceler,
Artık beni korkutuyordu.
Vaktin azaldığını anladığım günler,
Beni aciz bırakıyordu.
Yüzümde sayısız çizgiler,

Kulağımda ezgiler,
Yüreğimde değişik sezgiler,
Gitmez dediklerim tez gittiler.
Kalemime küsmüş mürekkep gibiydim.

Bunca zaman ömrün kıymetini
bilemedim.
Kırgınlık, küskünlük her şey geçiciymiş.
Doğarken de ölürlen de insan acizmiş.

Hümeyra GÜZEL
Dalaman Şehit Mehmet Akif Sancar
Anadolu İmam Hatip Lisesi
11/A Sınıfı

YAŞAMAK UMUT OLSUN

Yalnızlık bazen huzur bazen de
mutsuzluktur. Yalnızlık kimi zaman kalbi
kırık bir insandır; güveni kırılmış, hayatı alt
üst olmuş... Yalnızlık Allah'a mahsustur.
Umuttur, hayaldir, onarılmayı bekleyen
kalptir.

Bazen lösemi hastası Ali'nin bazen de
yetimhanede yaşayan Ayşe'nindir
yalnızlık. Açılan bir yaradır; kanar, durur
yalnızlık. Çaresini arar gibi...

Yalnızlık sonsuzluktur.

Yalnız yaşayan her insan yalnızlığa
mahpus değildir. Elbette bir gün
kavuşacaktır kalabalığa. Ya şimdi ya
yarın ya da ondan sonrasının da
sonrası...

Yalnızlık her zaman kötü değildir.
Sakin kafayla düşünüp "Ben bunu
neden yaptım?" demektir. Yalnızlık
zaten yalnızdır; umutsuz, vurgusuz,
duygusuz...

Bensiz, sensiz, onsuzdur yalnızlık.
Yalnızlık sokakta yaşayan evsiz, barksız,
aç ama hala bir umut yüklü kalptir.
Yalnızlık ilelebet sürmez; yalnızlık
geçicidir, zamansız, yarinsız, mutsuzdur
yalnızlık. Yalnızlık umudun kapısıdır.

Yalnız kalmadan kimin iyi arkadaş
kimin gerçek dost olduğunu bilemeyiz.
Yalnızlık insana doğuştan gelir çünkü
insanlar yalnız doğar. Ölümde de
yalnızdır. Yalnızlığı ancak ben olmayı
bilenler yener. Ben olmak için beni
geliştirmek gerek.

Yalnızlığınız yalnızlarla kalabalıklaşsın.
Çoğalın, çoğalın yalnızlıkları silin.
Yaşamak umut olsun...

Eva ÇELİK
Ortaca Ortaokulu
8/D Sınıfı

SELAMİ

Bilmiyorum Selami bilmiyorum.
Yolumuz bir yokuş aşağı, bir yokuş yukarı
durmadan ilerliyor.
Kimi zaman ayağımız taşa takılıyor ve
tökezliyoruz.
Her zaman son durağımız yanılgı oluyor.
Sürekli galibali cümleler kuruyoruz.
Belki kelimesini cümlelerimizin başına
koyarak boşu boşuna ümit veriyoruz
kendimize.
Yanlış bir durakta, doğru otobüsü
beklediğimizi zannediyoruz.
Yanlış saat bile günde iki kere doğruyu
gösterirken, biz sürekli aynı yerde,
hatalarla yolumuza devam ediyoruz.
Doğru olmayan bekleyişler içindeyiz
Selami.
Hem de hiç doğru olmayan,
Geleceğini ümit ettiğimiz o geminin
gelmeyeceğini ikimiz de biliyoruz.
"İnsan evrende umut ettiği müddetçe
yaşar" demiş düşünür. Kim bilir belki de
bu yüzden ayaktayız Selami.
Belki bu yüzden kafamızı mavi
gökyüzüne doğru kaldırdığımızda
"gelecek" diye ümit ediyoruz.
Belki de bu yüzden ki okunan her
ezanda ettiğimiz duanın kabul
olacağına inanıyoruz.

Zeynep HAKKİTANIR
Dalaman Şehit Mehmet Akif Sancar
Anadolu İmam Hatip Lisesi
12/A Sınıfı

GÜNEŞİM

Çölün ortasında kaldım.
Senin kavurucu sıcaklığın altında,
Suya muhtaç kaldım.
Kışın pek görünmez oldun,
O maviliğin arasından
Özlettin kendini bir anda.
Eski günleri hatırladım o zamanda.
Ne günlerdi ama!
Muhtaç hissettim
Kendimi sana.
Tekrar tekrar canlandırdım,
Dağların arasından kayboluşunu.
Kemiklerime kadar hissettiğim
sıcaklığın...
İşte tekrar o sıcaklığı hissetme zamanı!
Şimdi, dağların arasından
Doğuşunu görmeyi,
İple çekiyorum.
GÜNEŞİM...

Tülin KOÇYİĞİT
Ortaça Şehit Er Gürsel Çelik Ortaokulu
8/A Sınıfı

MEHMET AKİF ERSOY

İşgal edilmişken yurdumuz,
Perişan haldeyken milletimiz.
"KORKMA!" sözüyle,
Kendine getirdin milleti.

Toplandı millet,
M. Kemal'in etrafına.
Toplandı millet,
İstiklal Marşı ile.

Sen milletin sembolüsün,
Sen milletin düşüncesisin.
Sen İstiklal şairisin,
Sen MEHMET AKİF'SİN.

Tuba Özlem ÇINAROĞLU
Yatağan İmam Hatip Ortaokulu
6/A Sınıfı

MASAL KİTAPLARI

Masal kitapları beni hep etkilemiştir. Nedense hikâyeden daha güzel ve daha sıcak bulurum masalları. Beni hayâl dünyasına götürdükleri için mi, gerçek hayatta hiç karşıma çıkmayacak kahramanları onlarda bulduğum için mi bilmem. Masal dinlemeyi de severim. Aklıma dedemin bana ilk anlattığı ilk masal gelir. Yoksul ve kimsesiz bir çocuğun hayata tutunup sonunda ünlü bir ressam olduğu o masal.

Masallara beni yaklaştıran şey, beni bu dünyadan uzaklaştırma özelliği. Masal okurken kendi dünyama o kadar çekiliyorum ki ne bana sesleneni duyuyorum ne de gözüm bir şey görüyor. Kendimi bazen çikolatadan bir şehirde bazen de balonda uçarken buluyorum. Bir bakmışım zaman durmuş, bir bakmışım Keloğlan arkadaşım olmuş. Yüzyıl öncesinde bir köy çeşmesinden su dolduruyorum, yüzyıl sonrasına gidip yeni yeni kahramanlar tanıyorum. Başka bir dünyada yaşarken o masalın bitmemesi için dua ediyorum. Her masalın bir devamı var aslında. "Onlar ermiş muradına, biz çikalım kerevefine..." deyip bitmiyor masallar, yeni dünyalar, yeni ufuklar, yepyeni boyutta karşıma çıkıyor ve ben her seferinde yeni bir ben oluyorum. Bitince de önce bir hüznün çöküyor sonra yavaş yavaş gerçek dünyama dönüyorum. Tekrar derslere, kurslara, ödevlere dönüyorum. Gerçek yaşantımda dersten derse, kurstan kursa, bir o tarafa koşuşturma, bir bu tarafa koşuşturma yaşarken bir an önce eve gidip masal dünyama girerek dinlenmek istiyorum. Masal anlatmayı da seviyorum, kardeşim bu bakımdan şanslı, en az benim kadar.

Eğer dünyadaki yoğun iş temponuzdan bıktıysanız, bazen gerçeğin soğuk yüzü sizi biraz hayâl kurmaya, iyilerin kazandığı kötülerin cezalandırıldığı bir dünyaya götürmek isterse masal okuyun, "Bir varmış, bir yokmuş..." masallar çok haklıymış, bu dünya da gerçekte bir varmış, bir yokmuş...

Afra Ada AKTÜRK
Fethiye Vali Recai Güreli Ortaokulu
7/D Sınıfı

Yazıyorum, yazıyorum, yazıyorum. Çıktığım yokuşları, suratımı çizik çizik kesen rüzgârı, tepedeki güzellikleri... İçimde sanat için kurulan tozlu sahneleri...

Hatice Betül AKKIR

CUMHURİYET

Duvarlara bayraklar asıldı, Cumhuriyet
çocukları bağırdı. 1923'te Cumhuriyet
kuruldu,
Ulus dediğin buydu.

Al bayraklar dalgalanıyordu,
Güneşle birlikte yeni günler doğuyordu.
Atatürk sanki bana sesleniyordu,
Bu ulusu koruyun diyordu.

Cumhuriyet bayramı tarihe yazıldı.
Çok ama çok güzel bir destandı.
Sevinçten havalara uçtuk,
Sanki bir kuştuk.

Atatürk'ü gördüm, bana bakıyordu.
Bana bir şeyler demeye çalışıyordu.
Belki de bana değil tüm millete
sesleniyordu, "Hürriyet Türk'ün hakkıdır."
diyordu.

Elif Umay UYGUN
Milas Yeniköy Tek Ortaokulu
5/A Sınıfı

CUMHURİYETİN SESİ

Toplanalım tek bayrak altında
Cumhuriyetin sesini duyuralım dünyaya
Kardeşimin yanındı
Tek umuttu tek çareydi
Elimizdeki sönmeyen tek meşaleydi
Son çıkıştı karanlıkta ki
Cumhuriyetin ışığı
Şimdi hep birlikte yakalım vatanda
Asil cumhuriyet ateşini
Güneşi serpelim kata ufuklara
Cumhuriyet meltemi estirelim
yurdumda
Ata'mızın emanetini taşıyalım
sonsuzluğa
Kazıyalım adını tarih sayfalarına
Her gün eşsiz milletimle
Dalgalan göklerde şerefle
Asil kanlı bayrağım ısıt içimizi güneşimle
Ata'm dinle adımlarımızın sesini
Bu vatan dört bucak seninle
Türk ruhunu taşıyoruz göklere
Yaşatıyoruz cumhuriyet sevgisini
Yıldızlar göklerden ışık tuttu yolumuza
Ata'mızın eserini çizdik yüreğimize
Yaşyoruz sayende barış içinde
29 Ekim cumhuriyetin günüdür
Kocaman bir saltanatın çöküşüdür
Yankılanıyor vatanımın her köşesinde
Şimdi cumhuriyetin sesi.

Seda DIKİK
Datça Yılmaz Kardeşler Anadolu Lisesi
12/D Sınıfı

VATANIM SAĞ OLSUN

Bir yiğit doğurdum 1992'de. Adını Mustafa Kemal koydum; ismiyle gurur duysun diye. Yirmi beş yaşındaydı oğlum. Askerdi. İstanbul'daydı yavrum. Mutluydum. Orası sakindir, dedim ama evlat işte. Görmediğim her saniye ayrı ayrı yandı içim. "Ağlama" demişti Hasan. "Oğlumuz vatan için gitti." demişti. Evlat işte! Yanıyor insanın içi. İçimin yangınına bir de Temmuz sıcağı ekleniyordu o gün. Tam 15 Temmuz... Saat altıya gelmişti. Eli kulağındadır, arar artık yiğidim, dedim. İçime doğmuştu sanki. Sözüm biter bitmez çalmıştı telefon. Sesini duyduğum her saniye şükrederdim. "Anacığım" diyen sesini duyunca düğümlendi boğazım. Son duyuşummuş gibi ezberledim sesindeki her tınıyı. "Oğlum" diyebildim sadece. "Çok özledim seni anacığım" dedi yavrum. Belliydi sesinden özlediği. Ağlayamadım bile acımdan. "Ben de oğlum. Ben de özledim. İyi misin yavrum? Doyurdun mu karnını?" diyebildim. "Doyurdum anacığım." demişti. "Babanı vereyim onunla da konuş." dedim yavruma. "Tamam, anacığım." dedi. Bir sıkıntı düşmüştü yüreğime. İçim parçalanıyordu sanki. Belli belirsiz duyuyordum baba oğulun konuşmalarını. "İyiyim oğlum. Sen nasılsın?" demişti Hasan'ım. Gülümsüyordu. Çok benzerlerdi birbirlerine. "Güzel olmaz mı Mustafa'm. Güzel olmaz mı benim Muğla'm." dedi Hasan'ım. Çok severdi yiğidim memleketini. "Tamam oğlum. Dikkat et kendine." dedi Hasan'ım. Ardından da kapattı. Bir saniye daha olsun duyabilseydim aslanımın sesini. "Anam" deseydi bir kez daha. "Yarın tekrar arar Fatma." dedim kendime. Akşam namazını kılmak için abdest aldım. Namazım bittiğinde Rabbim'e dua etmeye başladım. "Allah'ım sen evladımı, asker evlatlarımızı koru. Sen onların yar ve yardımcısı ol. Sen evlatlarımıza gönül rahatlığı ver Rabbim. Asker evlatlarımızı sağ salim anasına, babasına kavuştur."

Evladımın kokusu burnumda tütülmüştü. Gül yüzünü özlemiştim yavrumun. İçimdeki sıkıntı hala geçmemişti. Doğrulup Hasan'ımın yanına gideyim dedim. Ayaklarım geri geri gidiyordu sanki. İlk defa içimi böyle bir his kaplamıştı. O düğüm yine düşmüştü boğazıma. Ağır adımlarla yürüyordum. Kapının eşiğinde donakaldım. Yüzünde hiç tanımadığım bir ifade vardı. Yavrumuzun sehpa da duran fotoğrafını almış okşuyordu. Beynimden vurulmuşa döndüm. Beni yeni fark etmişti. "Fatma..." devamını getiremedi Hasan'ım. Dönmedi dili demeye. "Oğlumuz..." diyebilirdi sadece. İşte o an anladım içimdeki sıkıntının sebebinin. Oğluma bir şey olmuştu. Atıldım evimin direğinin kollarına. "Hasan'ım! İyi misin? Oğlum... Ne oldu oğluma?" diyebildim sadece. Hasan'ım ilk defa ağlıyordu. Hıçkırıklarının arasından "Vatan sağ olsun." dediğini duyabildim. Nefesim kesildi o an. Benim oğlum anasını bırakıp gitmiş miydi? Bir kez daha olsun sesini duyamadan mı gitmişti? Gül yüzünü bir daha göremeden mi gitmişti? Şehit mi olmuştu aslanım? Cennet kokusu toprağa mı karışacaktı şimdi? Korkardı ki benim oğlum. Yapamazdı karanlıkta. Soğuğu da sevmezdi ki! Hem ısınmazdı da eli ayağı. Üşür müydü acaba şimdi? Korkar mıydı tek başına cennet kokulum? Bir kez daha "Anne" diyemedim diye yanar mıydı içi? Unutur muydu acaba kokumu? Hatırlar mıydı acaba göğsümde uyuttuğum zamanları? İlk konuştuğunda çok şaşırmıştım. İlk kelimesi "Anne" olmuştu. Artık bana "Anne" diyemeyecek miydi? Üşümesin diye üstüne titrediğim oğlum toprağa mı girecekti şimdi? Karanlıkta korkar diye ışığını kapatmadığım odası boş mu kalacaktı? Korkar diyor yalnız bırakmadığım oğlum, mezarda yalnız mı kalacaktı? Kedilerden korkardı hep yavrum. Acaba gelir miydi mezarına kediler? Korkar mıydı onlardan? Beyazı hiç sevmezdi yiğidim. Kefen mi giyecekti şimdi? Hasan'ım... Hasan'ım ne yapardı onsuz? Kim onunla balık tutacaktı şimdi? Kim onunla maça gidecekti? Kim "korkma anne! Ben buradayım." diyecekti? Zil sesiyle irkildim. Ayaklarım gidemedi kapıya. Kâbuslarımı yaşıyordum. Komutanlar kapıdaydı. Oğlumun soğuk yüzünü mü görecektim ben şimdi? Soğuk tenine mi dokunacaktım? Onun soğuk tenine dokunacaktım da; yine de "Vatan sağ olsun!" diyecekti. Vatan sağ olsun!

Armağan KARABULUT
Yatağan Gazi Anadolu Lisesi
11/D sınıfı

ÇANAKKALE'DE DAHA FAZLASI VAR

Çanakkale'yi yapıtlarıyla, eserleriyle tanıdın,
Ama Çanakkale'de daha fazlası var.
Yapman gereken tek şey,
O toprağa yatman.

Önce yağmurun yağmasını bekle,
Yağmur suları ile yeraltındaki kanlar yeryüzüne yükselecek.
Başını kaldırdığın anda,
Bir asker sana selam verecek.

Sonra rüzgârın çıkmasını bekle,
O taşların çarpışması inleme hissi verecek.
Belki sen de asker de bu hissi hissedeceksin,
Ama kimse Çanakkale'deki şehitlerin hissettiğini hissedemeyecek.

Sonra git siperlere, kapa gözlerini,
Hayal et o zamandakileri.
Biri "Ölmek var, dönmek yok!" derken,
Diğeri bayrağın altında, temiz alnından vurulmuş, yatıyor.

İşte Çanakkale'de daha fazlası var!
Filmlerde bile olmayan.
Zor değil öğrenmek,
Tek yapman gereken toprağa yatmak.

Ertuğrul FIRAT
Menteşe TOKİ Şehit Jandarma Yarbay
Âlim Yılmaz Ortaokulu
7/B Sınıfı

O YAŞIYOR

Bir dahi kaybetti dünya 10 Kasım günü,
Dostların matemi bu, düşmanların düğünü,
Çünkü onlara ezilmeliydi millet,
Görmemeliydi artık eski özgürlüğünü.

İşte Mustafa Kemal yolunda ilerleyen bu millet
Gayri yemin etmişti, çekmemeğe eziyet.
Düşmanların arzusu oldu şimdi bir hayal,
Hüküm sürüyor halen bozulmayan adalet.

Dağ, taş matem tutmuştu, O'nun ebedi gidişine
Bir daha rastlanmaz inan, O'nun dünyada eşine
Dalga dalga bayrağım, o gün işte solarken,
Acı ölüm her Türk'ün girecekti düşüne.

Hayır, O ölmedi, fikirleriyle yaşıyor
Milletimiz O'ndaki asil ruhu taşıyor,
Yıllar geçse de değişmez kalbimizdeki yerin,
Bıraktığın emanet nesilden nesile geçiyor.

Selen GÜLEÇOL
Ula Atatürk Ortaokulu
8/A Sınıfı

GAZİ ÇOCUĞU OLMAK

Kaderi daima kanla yazılmış bu kutsal vatan topraklarının üzerinde, şanlı bayrağımız altında birlik ve beraberliğimizi bütün tehditlere rağmen sürdürürebiliyor isek; tüm bunları;

Savaşa düğün hevesiyle giden,
Al bayrağı kefen bilen,

Vatani, milleti, bayrağı, namusu ve şerefi uğruna şehadet şerbetini yudumlayarak, can veren aziz şehitlerimize ve kanlarını döken kahraman gazilerimize borçluyuz.

Ben de Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK ile aynı unvanı taşıma şerefine ulaşan bir gazi çocuğuyum. Şehit aileleri, gaziler ve gazi aileleri camiasının bir üyesiyim.

Küçüklüğümde itibaren hep babamın vücudunda neden çeşitli ağrılar çektiğini, neden benimle futbol oynayamadığını, neden koşamadığını, kısa zamanda neden yorulduğunu, neden ayağını dinlendirmesi gerektiğini hep merak etmiş, hatta bu duruma çok da üzülmiştim. Ancak ilerleyen zaman içinde çevremdekilerden şehidin ve gazinin ne demek olduğunu dinleyip, babamın da bir gazi olduğunu öğrendikten sonra merak ve üzüntülerim yerini gurur ve onura bıraktı.

Babam ben doğmadan önce yaralanıp, gazi olduğu için ben onu hiç askeri üniforması ile göremedim. Onu askerlerinin başında emirler verirken görmeyi ve yükselen rütbelerini kendi ellerimle omuzlarına takabilmeyi çok istedim. Ancak bir gazi çocuğu olarak, şimdi onun askerde alabileceği rütbelere daha büyük bir rütbesinin olduğunu bilmek beni fazlasıyla gururlandırıyor. Ama bu gururun omuzlarıma yüklediği sorumlulukları arttırdığının da farkındayım.

Bu noktadan sonra da, İstiklal Şairimiz Mehmet Akif ERSOY'un;
Bastığın yerleri toprak diyerek geçme,
tanı!

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatani,
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı,
Verme, dünyaları alsan da bu cennet
vatani.

Dediği gibi, şehit ve gazilerimize layık
bire vatan evladı olmak hepimizin
boynunun borcudur.

Mert Kaan KANLIYER
Menteşe Özel Yönelit Ortaokulu
8/B Sınıfı

Yalnız tek bir Şeye ihtiyacımız vardır,
çalışkan olmak.

10 KASIM

Düşmanların elinden,
Sen kurtardın vatani.
En yükseklere diktin,
Şanlı Türk bayrağını.

Adını ve şanını,
Tüm dünya biliyor.
Seni hiç unutmuyacağız.
Herkes bunu biliyor.

Sen Türk milleti için her zaman,
En büyük kahraman oldun.
Sen 10 Kasım'ı,
Tüm millete duyurdun.

Herkes hüzün içinde
Seni düşünüyor üzüntüyle
Sen unutulmayacaksın
İsmin kazıldı kalbimize.

Sude ÖZCAN

**Yatağan 23 Nisan Ulusal Egemenlik
Ortaokulu
7/D Sınıfı**

CUMHURİYET

Mustafa Kemal ATATÜRK'ün en güzel eserlerinden olan Cumhuriyet halkın egemenliğine dayanan en iyi, hümanist yönetim şekillerinden biridir.

Cumhuriyetten önceki dönemde padişahlık vardı ve devlet saltanatla yönetiliyordu. Padişahlık babadan oğula geçiyordu. Devlet yönetiminde halkın söz hakkı bulunmuyordu. Cumhuriyetle birlikte halkımız egemenliğe kavuştu. Demokratik bir yönetim biçimini geçtik. Hem bireysel olarak hem de halk olarak birçok hakka sahip olduk. Seçme ve seçilme hakkımızla birlikte bizi yönetenleri kendimiz seçmeye başladık. Devlet yönetiminde söz sahibi olduk. Özellikle kadınlarımızın da seçme ve seçilme hakkının verilmesi ile modern bir ülke olma yolunda ilk adımlar atılmış oldu.

İçinde bulunduğumuz bu dönemde rahat ve huzurlu yaşayabiliyorsak, demokratik bir yönetim şekline sahipsek bunların hepsini Atatürk'e borçluyuz. O ilkeleri ile reformları ile ülkenin yeniden yapılanması yolunda temelleri atmış ve tüm bu yenilikleri 29 Ekim 1923'te Cumhuriyeti ilan ederek taçlandırmıştır.

Cumhuriyet bize Atatürk'ün en kıymetli emanetidir. Biz bu emanetin değerini bilmeli, sahip çıkmalı ve korumalıyız. Çocuklarımıza Cumhuriyet bilincini ve Atatürk sevgisini küçük yaşlarda aşılamalıyız.

Merve Suğra ÖZTÜRK
Ula Atatürk Ortaokulu
6-B Sınıfı

İŞİĞİMİZ SENSİN

Evet, geldi yine takvimlerin siyah kalemle işaretlendiği, gözyaşlarıyla ıslandığı gün. İnsanlar yasta, isyanda! Çünkü bir daha asla bilime bakan o çelik mavisî gözleri göremeyecekler. Çünkü bir daha asla tahtanın karşısındaki tebeşîr tozuna bulanmış elleri göremeyecekler. Çünkü bir daha asla gün ışığında parlayan sırma saçları göremeyecekler. Haklılar! Çünkü bir daha asla düşmanın dahi kurşunlayamadığı o vücut, kara topraktan kalkmayacak.

Her ulusun temelinde kahramanlar yatar. Bizim temelimize ise Mustafa Kemal; ilim, çağdaşlık, özgürlük ve medeniyet katmıştır. Mustafa Kemal, yapıtını 79 yıl önceye kadar korumuş, daha sonra da Türk gençliğine emanet ederek hiç şüphe duymadan gözlerini kapatmıştır. Ata'mızın bize emanet ettiği yük, üç beş kişinin kaldırabileceği bir yük değil. Sonuçta koskoca 'Cumhuriyet'. Fakat biz milletçe kol kola, el ele vererek bu yükü taşımak bize gurur verecektir. Al bayrağımızın göklerde bir kelebek gibi özgürce dalgalanması göğsümüzü kabartacaktır. Ama sadece özgürlüğü, zarafeti kelebeğe benzemelidir, kısa ömürlü olması değil.

Eğer gerçekten Türkiye Cumhuriyeti'ni yüceltmek istiyorsak, varlığına saygı duyuyorsak, varlığını ilelebet sürdürmek istiyorsak, yukarıda bizi izleyen çelik mavisî gözlerin içine bakmalıyız. Sadece tahtanın karşısındaki tebeşîr tozuna bulanmış elleri örnek almalıyız. Bunları yaparsak zaten başımız dik durur, saçlarımız günışığıyla parlak. Gerisi teferruat...

Feyza İZGİ
Datça Reşadiye Kazım Yılmaz
Ortaokulu
6/D Sınıfı

TÜRK KADINI VE ATATÜRK

5 Aralık Kadın Hakları Günü bugün. Herkesin unuttuğu önemsemediği bir gün bugün. Geçmişten beri genç yaşlarında daha sabı olan çocukları birkaç manevî değeri olmayan maddî varlıklarla satın alan... Şaka okuyacak olan, ip atlayıp, seksek oynayacak olan daha çocuk olan kızları evlendirip barklandırıp eline çocuk veren kadının haklarını önemsemeyen cahiller bunlar. Tüm bu zorlukları kadına yaşatan kişiler bunlar. Erkek ile kadını eşit tutmayan kişiler bunlar. Kadını bir hiç sayan ama onu doğuranın o olduğunu bilmeyen kişiler bunlar. Sadece hayatı televizyonlardaki pembe filmlerden görüp seven, özlemle içine çeken kadın. Bunca zorluğu yaşadktan sonra elindeki küçücük yavrusu ile hayata yalnız bırakılıyor. Sonra hiç bir hakkı olmadığından, yoksulluktan, haksızlığa uğramaktan yenik düşüp hayata gözlerini yumurta. Bunca şeyleri yaşamış olan bir sürü kadın var ve bunu anlayışla kadına seçme ve seçilme hakkı veren Atatürk 5 Aralık 1934'te bu hakkı kadına vermiştir ve şu sözünde ; "Ey kahraman Türk kadını, sen yerlerde sürüklenmeye değil, omuzlar üzerinde göklere yükselmeye layıksın." demiştir. O günden beri her 5 Aralık, Kadın Hakları Günü olarak sayılmıştır. Kadın Haklarını hiçe saymayalım. Buna dikkat çekelim...

Büşra ÖZTÜRK
Kavaklıdere Atatürk Ortaokulu
7/B Sınıfı

CUMHURİYET

Evet, geldi yine takvimlerin siyah kalemle işaretlendiği, gözyaşlarıyla ıslandığı gün.

Cumhuriyet halkın egemenliğine dayanan bir yönetim şeklidir. Mustafa Kemal ATATÜRK tarafından 29 Ekim 1923'de ilan edilmiştir. Hâkimiyetin millete ait olduğu bir yönetim şeklidir. Osmanlı Devleti'nin hüküm sürdüğü yıllar boyunca teokratik bir biçimde yönetilen devlet Kurtuluş Savaşı sonrasında Cumhuriyet ile yönetilmeyi benimsedi ve tüm kurumlarını bu yeni sisteme göre düzenledi. Bu durum ülkemize bir düzen getirdi. Kadınlara seçme seçilme hakkının verilmesi, yönetimin babadan oğula değil halkın kendisi için uygun görüp seçtiği kişilerin eline geçmesi huzur ve refah seviyesinin yükselerek Genç Türkiye Cumhuriyetine tüm dünyada ayrıcalıklar kazandırdı. Hâkimiyetin kayıtsız şartsız millete ait olması Cumhuriyetin en iyi yönetim biçimi olduğunun en önemli kanıtıdır. Cumhuriyet özgürlüğün ve tüm tarihi boyunca özgür kalmış Türk milletinin temelidir. Bu yurt ve özgürlüğümüz için çok kan dökülmüş ve de büyük bedeller ödenmiştir. İşte ödenilen tüm bu bedellerin neticesi olan en büyük hediyemiz de Cumhuriyet'tir. Bunca müdahalelere rağmen çok çalışarak vatanımızı koruyup onu yüceltmemiz ve Cumhuriyete sahip çıkmamız lazım. Bu bizim en öncelikli ve aziz görevimiz olmalıdır. Unutmayınız ki; Cumhuriyet ancak bizim çaba ve gayretlerimizle sonsuzluğa ulaşacaktır.

İkra KÖSE
Ula Atatürk Ortaokulu
5/C Sınıfı

SENİN SAYENDE ATAM

Atatürk Türk ulusunun, bizlerin geleceğine yön vermiş bir liderdir. Yaptıkları ve kazandıkları ile paha biçilmez bir liderdir. Üstün zekâsı ve yeteneği ile gelmiş geçmiş en iyi liderdir. Şu anki modern hayatın temellerini ilk o atmıştır. Milli beraberlik ve dayanışma gücüyle elimizdeki zor imkânlarla rağmen her şeyin en iyisini yapmıştır.

Türk Gençliğine bu güzel vatani emanet etmiştir. Gerektiğinde ihtiyaç duyacağınız gücü ise damarlarımızda akan asıl kanda bulacağımızı söylemiştir. Böylesine güzel duyguları manevi ve milli değerleri sadece böyle görebiliriz. Emin olalım ki biz Türk Gençliği, tarihin en şanlı bayrağının altında bağımsız bir şekilde yaşıyoruz. İyi ki bu ülkenin, bu milletin insanlarıyız. Ülkemizde şeyin üstesinden milli dayanışma ve beraberlik sayesinde gelmiştir. Bunu Ulu Önder Atatürk sağlamıştır. Bizlere bu sevgiyi aşlamıştır. Yaptıkları ve kazandıkları ile bizim hep gurur duyacağımız övüneceğimiz bir liderimizdir.

O vatanına, milletine, bayrağına sevdalıdır. Tek gerçek aşkıdır bu. O mavi gözlerinde, bize umut veren bakışları vardır. O geleceğimize ışık tutan bir cevherdir. O hayata gözlerini yumduğu zaman yasa boğulmuştu vatan. İçten içe açıyordu canımız. Ne kadar zaman geçerse geçsin bu acı bizim yüreğimizdedir hala. Her 10 Kasım'da seni anacağız ve unutmayacağız. Senin bıraktığın yerden Türk Gençliği devralacaktır bayrağı. Gözün arkada kalmasın ATAM...

Büşra ÖZTÜRK
Kavaklıdere Atatürk Ortaokulu
7/B Sınıfı

UNUTULMAZ KAHRAMAN

Her 10 Kasım günü Türk milleti yine ağlıyordu. Genç, yaşlı, yediden yetmişe herkes o yüce kahraman için gözyaşı döküyordu. Nasıl dökülmesin ki? Kolay gelir miydi bir daha?

10 Kasım'da tüm dünya yasa büründü. Onu tanıyan herkes üzüntüsünü, saygısını en içten duygularla paylaşmıştı. Ağızlarından sadece "O büyük kahraman" sözcüğü çıkıyordu. Onun öldüğünü duyanların yüreğine adeta bir kor düşmüştü. Boğazımıza bir düğüm atmışlar, bir bıçak yarası gibi acıyordu. Bu his daha önce hiçbir yerde görülmemişti. Yüreklere tarifi imkânsız bir acı kelimeler zor dökülüyordu dillerden.

Biz Ata'mızı hiç görmeden sevdik. Ata'mıza kavuşamadan onu özlemeye başladık. O, unutulmaz bir destandı. Onu asla unutmayacak ve her zaman kalbimizde yaşatacağız. Atatürk sayesinde bu güzel vatana sahip olduk. Mustafa Kemal Atatürk; ileri görüşlü, lider ruhlu bir insandı. Kalplerimizin kahramanı, gönüllerimizi fetheden yüce insandı. Son nefesini verdiği güne kadar hala milleti için bir şeyler yapmanın gayreti içindeydi. Onsuz yaşamak çok zor gelse de onu içimizde yaşatacağımıza ve bize bıraktığı mirası koruyacağımıza inancımız tamdı. Onun naçiz vücudu elbet bir gün toprak olacaktı; fakat kurduğu sağlam temeller üzerindeki Türkiye Cumhuriyeti, ilelebet payidar kalacaktır. Buna söz vermiştik.

Selin Nur SARTAN
Kavaklıdere Menteşe Ortaokulu
8/A Sınıfı

ATA'MIN SESİ

Çökmüş yurduma matem havası
Caddelerde dolanıyor kuru bir rüzgar
Sarıp solmuş yaprakları savuruyor
Duru bir soğuğa karışmış sessizlik
Sarmış yurdumun her yanını
Gözlerin renk katıyor denizlere
Kıyıya vuran dalga sesleri
Karışıyor siren seslerine
Hüzün eşlik ediyor kuşların senfonisine
Anıyoruz seni eserlerinle
Merak etme
Bıraktığın ilkelerin izinde
Gidiyoruz seninle istikbale
Bugün 10 Kasım sabahı
Senin bakışların geliyor aklıma
Ulusun egemen olduğunu haykırdıkça
Ata'm senden bir parça
Vatanımın ışığını çoğalttıkça
Toprağımda gezebiliyorsam gönlümce
Bil ki senin sayende
Bağımsızlık ateşini sen yaktın yurttta
Asil kanlı bayrağımı
Diktin şanlı toprağıma
Övün, çalış, güven yazıyorum
Kara geceye ışık olsun diye
Karanlıkta sesin meşalemiz
Işığın yolumuz oldu
Gitmedin ki hala bizimlesin
Ata'm biliyoruz sen her yerdesin
En yakınımızda hayatımızdasın.

Seda DİKİK
Datça Yılmaz Kardeşler Anadolu Lisesi
12/D Sınıfı

BİZ TÜRKİYE'YİZ

Direnci sonsuz milletiz,
Bitmez güzelliklerimiz,
Atatürk'tür önderimiz,
Çünkü biz Türkiye'yiz.

Sıcacık bir yuvayız,
Tükenmeyiz, solmayız.
Dağ gibi bir benlikle,
Pes etmeyiz, durmayız.

Koyarız canımızı ortaya,
Geliriz harp meydanına,
Canımız feda vatanımıza,
Biz Türkiye'yiz.

Havva Nur URKUN
Dalaman Şerefler Ortaokulu
8/A Sınıfı

BÜYÜK ATATÜRK

Büyük Atatürk'e
Bandırma vapuruyla ayrılırken limandan
Tek düşüncendi senin 'vatan, millet,
Sakarya.'

Tek düşüncendi senin 'vatan, millet,
Sakarya.'

Çakmak gibi gözlerin dalarken ufuklara
İlaç olacaktın milletin kanayan
yarasına.

Yarın çok geç olurdu durmak nedir
bilmeden
Erzurum'dan Sivas'a yıldırım gibi düşün.

Bağımsızlık ateşini sen yaktın bu
vatanda
Kongrelerle başlayan Kurtuluş
Savaşı'nda.

Bizler emanetini taşıyacağız sonsuza
Ata'm sen rahat uyu aziz vatan
toprağında!

Bedirhan KILIÇ
Datça Şehit Ersoy Yorulmaz Mesleki ve
Teknik Anadolu Lisesi
10 Bilişim Sınıfı

AYLA

Gözleri çekikti
Ruhu değil
Yaşı kaçtı
Sevdiklerinden ayrıldıklarında.

Sordular mı ki, cesur musun diye
Karanlıktan korkar mısın diye
Buz gibi havada üşür müsün diye
Yağan kar saçlarına düşürür mü aklar
diye

Karanlıkta, karların üstünde
Kuş misali titrerken
Ay yüzlü melek
Al bayrağın askeri buldu onu

Kaldırdı onu yerden
Sardı al yıldızlı bayrağa
Nöbet tuttu,
Bombalar ile kesilen uykularına.

Unutmadılar birbirlerini
Ay yıldızlı bayrak altında
Örnek oldular tüm insanlara
Lanet ettiler; Savaş hayranlarına.

Ahmet Akif GÖK
Fethiye Fatih Anadolu Lisesi
12/A Sınıfı

18 MART

Bir gayesi vardı kahramanın,
Ölümüne.
Destan yazacaktı belli.
Geçmiş ve geleceğiyle.
Hepsinin gayesi,
Bayrak, hürriyet.
Plan; birlik olmak,
Asker ve şehitle.
Kan dökülecek.
Belli.
Ama o kan,
Hürriyetin simgesi.
İşte o gün geldi.
18 Mart günü.
Dindi anaların ağıtı.
Yükseldi destanın sesi.

Elif Naz ÖZDURAN
Bodrum Bitez Gülümser Mehmet
Danacı Ortaokulu
8/E Sınıf

ASKERİN KIZI

Yine seni özledim baba!
Daha bir yıl önce yanımdaydın.
Beni öpüp,
Kucağına alıp "Canım kızım!" derdin.
Şimdi yoksun baba,
Gittin.
Bir daha bana sarılmamak üzere gittin.

Beni senden,
Seni benden ayıran,
Bir kör kurşun babam.
Bir metal parçası.
Bir daha seni göremeyeceğim baba.

Eskiden olsa beş ayda bir gelirdin.
Artık hiç gelmiyorsun.
Seni çok özledim baba
Sana sarılabilmeyi,
Baba diyebilmeyi çok özledim.
Seni son gördüğümde,
Bana gülümsüyordun.
Anneme sarılmış,
Ninemle, dedemin elini öpmüş
Helallik istiyordun.
Sonra gittin.
Bir daha geri dönmek üzere gittin.
Seni çok özledim baba.
Artık fotoğraflarına bakarak,
"Baba!" diye sesleniyorum.
Baba, burada herkes çok üzgün.
Sen yoksun ya ondan.
Bir parçamız hep eksik.
Seni uğurlarken,
Bana asker üniforması giydirdiler.
Hani sana, ben hep derdim ya,
"Ben de asker olacağım" diye.

Bak oldum babam.
Bir asker amca vardı.
Bana uzun uzun baktı.
Sonra gözlerinden yaş süzüldü.
Geldi yanıma,
Aynı senin bana sarıldığın gibi sarıldı
bana.
O zaman sanki sen geldin zannettim.
"BABAM!" diye çığlık atasım geldi;
Ama o çığılı ben atamadım baba.
"BABAM!" diye haykıramadım

Ben.
Sadece ağlayabildim baba.
Sen, beni görüyorsun;
Ama ben seni göremiyorum baba.
Annem, ninem, dedem, amcam,
halam
Herkes sana ağlıyor babam.
Ben de ağlıyorum baba.
Seni çok özledim baba.
Sesini duymayı,
Gülüşünü,
Fedakârlıklarını özledim.

Hadi baba uyan lütfen uyan!
Yine eskisi gibi sev beni;
Ama biliyorum uyanmayacaksın.
Biliyorum sen bu cennet vatan için,
Şehit oldun.
Başka çocuklar babasız kalmasın diye,
Benim güzel yaşamam için,
Sen şehit oldun babam!
VATAN SAĞ OLSUN BABAM!

Melike İNCE
Fethiye Şehit Yüzbaşı Özgür Özekin
Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
12 Ön Büro Sınıfı

BİR CUMHURİYET ÖYKÜSÜ

Aydınlık günler bekliyordu bizi,
Kara bulutların dolaştığı ülkemde.
Saltanatın hüküm sürdüğü topraklarda,
Başlar öndeydi.
Umutla, o koca yürekli insanın yollarını
gözlüyorlardı,
Bekliyorlardı, kanını toprağa katacak
aslanları...
Kurtuluşu arıyorlardı ışık yoktu, yol
yoktu...
Bir Mustafa Kemal vardı.
Hatırla,
Bombaların patladığı alıcalı günleri,
Her şehirden insan vardı.
Karınları aç, ne ekmek var ne de aş,
Bir rüzgârla şahlandı, kanla bezenmiş
bayrağımız...
Dibinde vatani için yatanlarıyla...
Müjdelere vardı, yurdumun toprağına,
taşına...
Kara bahtın yenildiği gündü bugün
Baksana göğe,
Ay- yıldızlı bayrağım semaları donatmış.
Türk genci,
Ardındaki tarihe, önündeki geleceğe
sahip çık.
Ödeme bir daha özgürlüğünün
bedelini.
Bilirsiniz, her eserin bir imzası vardır.
Bu ülkenin imzası da:
"Gazi Mustafa Kemal Atatürk'tür."

Neslin KURNAZ
Datça Yılmaz Kardeşler Anadolu Lisesi
12/B Sınıfı

SAAT DOKUZU BEŞ GEÇE

1938'de 10 Kasım günü
Sıradan bir gündü
Saat dokuzu beş geçene kadar.

Bir destanın bitişiydi
Geçmişimdi, geleceğimdi
O 10 Kasım günü
Saat dokuzu hiç beş geçmeseydi!

Şimdi her 10 Kasım'da
Saat dokuzu beş geçe
O sirenler çalarken
Tüyler diken diken.

Çoktan göklere yükselsen de
Seninle yürürüz geleceğe
O sirenler çalarken
Saat dokuzu beş geçe.

O, güneşten bile parlak saçların
O, denizden bile koyu mavi gözlerin
Siyah bir filme döndü
Saat dokuzu beş geçe

Türkü YÜCE
Datça Şehit Ersoy Yorulmaz Mesleki ve
Teknik Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı

GEÇİLEMİYEN BOĞAZ

Savaşı kazanalım diye analar
çocuklarını orduya katıyor
Çoğunun kalbi vatan için, son kez
atıyor
On beş yaşındaki gençlerin güneşle
beraber umutları da batıyor
Bu toprakların altında kim bilir ne
kefensiz gençler yatıyor

Zafer için aslanlarımız canını dişine
takmış
Biz özgürce yaşayalım diye çocuk
yaştakilerin kanları akmış
Nice analar belki dönen olur diye boş
yollara bakmış
Düşmanlar o gencecik çocukların
hayatlarını yakmış

O genç yaşta ölenlere arkadaşları
mezarlar kazıyor
Düşmanlar öldükçe daha da çok
azıyor
Aslanlarımız onca olumsuz şartlara
rağmen destanlar yazıyor
Mehmet Akif'in de dediği gibi "Bir hilal
uğruna ya rab ne güneşler batıyor."

Hüdamerthan YANIK
Köyceğiz Şehit Ömer Halisdemir
Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
12/A Sınıfı

ÇANAKKALE DESTANI

Seddülbahir'de yağmur gibi yağın
mermiler,
Siperde düşman bekleyen
Mehmetçikler,
Vatanıma ayak basacaksa düşman;
Yaşamının ne gereği var, önce vatan!

Allah Allah sesleri yükselirken
Çanakkale'den
Eksilmiyordu dualar gözü yaşlı anaların
dilinden
Boyundan büyük silahlarla vatan
savunan yiğitlere,
Melekler şahitlik ediyordu gökyüzünden

Seyit Onbaşı'nın imanla birleşen gücü,
Ya Allah Bismillah, dedi; kaldırdı koca
mermiyi.
Niğdeli Ali hayretle bakıyordu Seyit'e,
Kahraman Seyit tam kalbinden
vurmuştu hedefini.

Onlar ki önce yüreklerini siper eden
Mustafa Kemal'in askerleri
Bir efsane değil, gerçek bir hikâye
Çanakkale!
Anaların git oğul ya şehit ol, ya gazi
Dedikleri yerdir cennet vatandır
Çanakkale
Vatanımın dağlarında nice çiçekler
solmuş.
Her karış toprağı şehit kaniyle sulanmış.
Basmaya kıyamam, bakmaya
doyamam.
Ey bu cennet vatana kaniyle can
veren şehitlerim

Koca Seyit, Kınalı Ali, Hatçeler, Ayşeler,
Nezahat Onbaşı, Mustafa Kemal'dir
Çanakkale.
Dönmeyi düşünmeden yola çıkan
yiğitlerim
Ruhunuz şad olsun Çanakkale
meleklerim!

Pelin KÖROĞLU
Kavaklıdere Atatürk Ortaokulu
5/A Sınıfı

BUGÜN ÖZGÜRLÜKTÜR

Cennetin ışıkları
Vurmuştu o gün Anadolu'ya.
Gururluydu analar, babalar.
Yürüyordu yurttaki tüm insanlar...
Sabahın ilk ışıklarında,
Şehitlerle doluydu yurt.
Gözyaşları akıyor toprağa,
Şehitler taşınıyordu kayığa...
Göründü birden Mustafa Kemal;
Dağlar inledi, kuzular meledi,
Ağaçlar saygı duruşuna geçti...
Geliyordu ağır ağır Mustafa Kemal.
Mavi gözleri parlıyordu güneşin
ışıklarında.
Duyguları karışık, hem üzgün hem
mutlu...
Gülümserken gözyaşları dökülüyordu
yanaklarından,
Bir yaprağın sonbaharda hem sararıp
solması
Hem de yeniden dünyaya geleceği
için sevinmesi gibi...
Sonra çıktı bir taşın üstüne ve
Dedi: "Bugün zaferdir, bugün
özgürlüktür!
Bugün cumhuriyetin ilanıdır,
Bugün 29 Ekim Cumhuriyet
Bayramı'dır."
Bütün millet gözleri yaşlı;
Ürkek, mutlu, gururlu...
Koştular çocuklar elinde bayraklar,
İnledi tüm Anadolu, imrendi dünya
"Bugün Cumhuriyet Bayramı
Bugün 29 Ekim" diye...

Sıla ÖZDEMİR
Yatağan Fatih Ortaokulu
7/C Sınıfı

GÖK GÖZLÜME

Okyanus mavisini gözlerin kapanırken
sonsuzluğa
Daha merhem olacaktın,
Milletimin kanayan yarasına.
Bir 10 Kasım sabahı daha geldi çattı.
Sirenler uzun uzun yalnız senin için
çaldı.
Bir karanlık çöküyor, üzerimize
Bu hüznü günde.
Bulut sana ağlıyor,
Bayrak sana boyun eğiyor
9'u 5 geçe.
Keşke zamanı geri alabilsem de
Yıllardan 1938 aylardan da Kasım olsa
Saat 9'a vursa
Ama asla 5 geçmese.
Yetmedi mi sensizlik bize Atam?
Biraz da cennet özlesin seni
Tam 79 yıl olmuş aramızdan ayrılmış
Çok özledi seni cumhuriyetin evlatları.
Gelsen tekrar atının üstünde
Yine sadece
Zeybek oynarken diz çöksen,
Tüm dünya diz çöküp seni izlese,
Olmaz mı Mustafa'm,
Mustafa Kemal'im?
Bazı insanlar vardır öldü derler
Fakat bir ölüm ancak bu kadar
ölümsüz olabilir
Seni de yaşıyor bu millet
Vatanımın her köşesinde,
80 milyonun kalbinde,
Baksana Ankara'mızda denizimiz yok
ama
Gökyüzümüz var,
Gök yüzlümüz var,
İzindeyiz Ata'm.

Neslin KURNAZ
Datça Yılmaz Kardeşler Anadolu Lisesi
12/B Sınıfı

VATAN BENİM YÜCE YUVAM

Mehmetçikler siper almış, namlular Çanakkale'ye göz dikmiş, düşmanlara doğrultulmuş. Nice şehitler, nice şehitler... Bardaktan boşanırcasına bir destan, vatan uğruna can veren, ciğeri yanan analar... Evlerde bir umut ışığı vardı, küçük de olsa derinden derinden...

Baba ocaklarına haber tez gelir derler. Gözlerinden düşen yaşlara kurban olayım Çanakkale. Mehmetçikler sırtında gururla taşıyacaklar bunu unutma! Kocabaşlar mermiler taşır, Nene Hatun vatanını kurtarırdı hepten hepten... Çanakkale'nin gözleri kan ağlamış. Anlar mı anlatsan da düşman bunları? Çanakkale kahramanlarından Seyit Onbaşı gözleri dolu dolu, bu benim vatanım, derdi tekrarlarcasına... Kınalı Ali'nin anası huzur içinde, kokusunu çeke çeke içine uğurladı oğlunu. Hasan Tahsin ilk kurşunu gururla atardı. Bir yazardı kendisi ama içindeki Hasan dört duvara sığmazdı. Anafartalar kahramanı dillere destan Mustafa Paşa sözleriyle efsane gibi, hür öz bir vatan evladıydı o da. Vatanın sol üst tarafında bir yer, bin şaheser bırakmıştı Mehmetçikler... Yılmaz Çanakkale, bu Türk'ün damarlarında akan kan, pes eder mi hiç? Mehmetçikler ölmez derler. Siz onları göremesiniz de Çanakkale muhafızları nöbet başında uzun geceden, geceden... Ne diyordu yazar:

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şüheda fışkıracak, toprağı sıksan, şüheda!
Canı, cananı bütün varımı alsın da Hüda
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda

Dediği gibi vatan, ev emanettir. Bu inkâr edilemez. Çanakkale destanı, satırlara dökülmez, sözcüklere hep sahiplik eder. Unutma! Vatan bir mısralık şiir değil, senin göğsüne bastırдыңın yüce yuvandır. Kalbine gömdüğün acılar, vatan millet aşkıyla yanan o yufka yüreğin, bir anda fışkıracak dört bir yana. Sakın ola, "Verme dünyaları alsan da bu cennet vatanı." Bırakma, sırtını dönme yeter ki acımasızca, vatanın kalbi açar kucağını sana sonsuzca.

Yasin Emre ÇİLENGER
Kavaklıdere Atatürk Ortaokulu
5/C Sınıfı

CUMHURİYET DESTANI

Padişahlar yönetiyordu ülkeyi,
Bilmiyorlardı seçmeyi, seçilmeyi
Babadan oğula geçiyordu padişahlık,
Bitmeliydi artık bu tutsaklık.

Bir savaşa girdik istiklal uğruna,
Millet bastı Ata'sını bağrına,
'Ya İstiklal Ya Ölüm !' dediler inadına
Veda etmeliydik artık biz bu saltanata.

Hükmü başlamıştı artık Cumhuriyetin,
Gülüyordu yüzü artık milletin,
Zafer naraları atıyordu yiğitler,
Huzurla uyuyordu artık şehitler.

İşte o büyük günden beri biz hürüz.
Sonunda bitti esaret, özgürüz
Cumhuriyet içindi bunca emek,
Cumhuriyet demek, hürriyet demek.

Sude YAZAR
Ula Atatürk Ortaokulu
7/A Sınıfı

SAVAŞ VE BARIŞ İÇİN

Savaş mıdır barış mı?
İnsanı derde sokan.
Söyle ey insan!
Kimdir bize savaşı açan?

Başka topraklardan,
Vatanımıza giren düşmanlar.
Ne isterler bu masum insanlardan?
Ne istediniz sokakta oynayan
çocuklardan?

Türk'üz doğruyuz!
Atamızın izindeyiz!
Şehitleriz, and içeriz!
Savaşı değil barışı isteriz.

Tek bir isteğimiz,
Vatanımızı yıktırmamak.
Ağızda İstiklal Marşı,
Gökte al bayrak!

Korkmuyoruz, sönmüyoruz.
Yansak bile acı çekmiyoruz!
Vatanımızı çok seviyoruz,
Her zaman barışı istiyoruz.

Yaşamayı seviyoruz.
Ama barışla.
Savaş olsa ne yazar.
Atamızın yolunda!

Tüm dünyaya duyurduk.
Türk'ün asker olduğunu.
Yaşıyoruz, duyuyoruz.
Ama savaşı sevmiyoruz!

Söz verdik vatan uğruna,
Vatan için kan dökmeye,
Söz verdik barış için,
Her zaman ileriye gitmeye.

Savaşık, kazandık.
Teşekkür ederiz Atam!
Sana canımız feda!

Dünyaları verseler,
Değişmeyiz vatani,
İzindeyiz Atam!
Hazırız düşmana karşı.

Büşra GUZGUN - Sultan Naz YAĞCI
Bodrum Pınarlıbelen Nilgün-Doktor Kerim
Cangır Ortaokulu
6/A Sınıfı

ÖMER HALİSDEMİRLER

Koynumuzda yılan beslemişiz, herkes bundan bihaber
15 Temmuz gecesi boğaz tıklım tıklım,
bildiğin mahşer
Onlar vatan haini, onlar kendi insanına
silah çeker
Ne olurdu o gece olmasaydı Ömer
Halisdemirler

Tanklar, silahlar, feryatlar, birbirine
karışmış tüm sesler
Çoluk çocuk, ana baba hepsi vatani
savunmaya gelmişler
Onlar acımasız, onlar kendi vatanına
ihamet eder
Ne olurduk o gece, olmasaydı Ömer
Halisdemirler

Yerlerde yatan yüzlerce insan, vatana
âşık yürekler
Ölüm korkusu bilmeden, hainleri
püskürttüler
Onlar nankör, onlar kendi milletine tank
sürer
Ne olurduk o gece, olmasaydı Ömer
Halisdemirler

Ay yıldızlı bayrağım semaya yükseldi,
kızıldı gökler
Vatan elden gitmesin diyedir 15
Temmuz'da şehitler
Onlar vicdansız, onlar kendi toprağına
kan sürer
Ne olurduk o gece, olmasaydı Ömer
Halisdemirler

Zeynep ATAKAN
Ortaca Çaylı 100. Yıl Ortaokulu
8/A Sınıfı

SEVGİLİ ŞEHİT ÖMER HALİSDEMİR,

Öncelikle sizin gibi bir kahramana
tüm Türkiye insanları hayatlarını borçlu.
O adını anmak istemediğim 15 Temmuz
gecesinde ilk kurşununla bile darbeciyi
yere sermiştin. Eğer sen olmasaydın
belki şu an ülke düşman ayaklarının
altında olurdu. Türkiye'nin namusunu
ayaklar altına sermedin. Sana ne kadar
teşekkür etsek azdır.

Seni sadece silah arkadaşların,
akrabaların ve komşuların bilirdi. Ama
şimdi ise seni bir dünya tanıdı. O gece
sen karşıdaki düşmanlara bu vatani
ele geçirmek istemenin ne demek
olduğunu öğrettin. Tüm ülkeyi kurtardın.
Kim, ne yaparsa yapsın bu millet
yenilmeyecektir.

Biz seninle gelecek sahibi olduk,
huzura kavuştuk. Sen ve senin gibi
kahraman şehitleri asla
unutmayacağız. Şimdi sen yattığın
yerde rahat ve huzurlu uyu, gözün
arkada kalmasın.

Ferîş UÇBEY
Köyceğiz Yunus Emre Ortaokulu
8/A Sınıfı

15 TEMMUZ GECESİ

15 Temmuz gecesi,
Tank, tüfek dolu her yer.
250 yürekli şehidi ile,
Bir kez daha yaşandı zafer.

Kusamadi hainler zehrini,
Def etti kahramanlar her birini.
Öğrenmişlerdir artık,
Bu milletin gücünü, kudretini.

15 Temmuz gecesi,
Doğrultmuşlar millete tüfekleri,
Hangi tank ezebilir ki!
Bu aziz yürekli Türk milletini

Kurulmuştu bir tuzak,
Millet çıktı anlı ak.
Hainler zehrini kusamayacak.
Bu millet her daim galip alacak.

15 Temmuz gecesi birkaç çapulcu,
Üç beş tank ile alacaklarını sanmışlar yurdu.
Bu muzaffer millet, boyun eğmez elbet.
Bu millet Allah'a dayanır ilelebet.

Kendini hoca ilan etmiş bir soytarı,
Dediğine göre ağlarmış ezerse karıncayı.
Madem o kadar merhametliymiş,
O yüzden mi 250 insanı şehit etmiş.

Ülkeye dayanan namussuzları
Def etti 15 Temmuz kahramanları.
50 küsur yıllık ihanet çetesi
Çöktü 15 Temmuz gecesi

Boyunun ölçüsünü almıştır o çete,
15 Temmuz'u anlatamaz hiçbir tümce,
O hainler cezalarını çekmedikçe,
Ben nasıl uyurum her gece?

15 Temmuz gecesi, Türklerin şahlanmasıdır.
Yurda yuvalanan yılanların,
deliklerinden çıkışıdır
15 Temmuz gecesi, bir milletin dünyaya
haykırışıdır.
Türk'ün muzaffer olduğunu, cihana
hatırlatışıdır.

Kelamlar yetmez o geceyi anlatmaya,
Her insan koşamaz şehadet şerbetini
yudumlamaya.
Türklük nedir bilmek istersen, bir bak;
Çanakkale, Kurtuluş Savaşı ve 15
Temmuz'a

Bu topraklardır kefensiz yatanların
yuvası,
Onlar ki şanlı Türklerin atası
FETÖ'nün piyonlarıymış ne fark eder
İndiremez kimse sancağımı

Muazzez KALENDER
Ortaca İmam Hatip Ortaokulu
7/B Sınıfı

15 TEMMUZ

Gece saat bir-iki
Ezan okundu birden bire
Herkes helalleşti, anne babasıyla
Koştlar o kargaşaya.

Kendi askerimiz sanıyorduk,
Onlara hep güveniyorduk,
Meğerse onlar düşmanmış,
Bizleri kandırıyormuş.

Ömer Halisdemir,
Sıktı ilk kurşunu.
Nice kahramanın sayesinde biz,
Kurtardık cennet vatani.

Yalçın Furkan YILMAZ
Dalaman Karaçalı Ortaokulu
5/A Sınıfı

BİR ÖLÜR BİN DİRİLİRİZ

Aylardan Temmuz
Günlerin on beşi
Hiçbir Türk bilmiyordu,
Böyle ihanet olabileceğini.

Boğaziçi köprüsünden,
Bomba sesleri yükselirken
Türk milleti korkmadı yürüdü
meydanlara
Nice yiğitler de tankların altına.

Kimse bilmiyordu ülkemizdeki,
İçimize karışmış hainleri.
Lakin Türk milleti yenilmez
Asırlardır öğrenemedikleri gibi.

Tek yol vardı gidebilecek,
Vatan değil, canlar verilecek.
Ağızda tekbirler "ALLAHU EKBER"
Ve yine destan yazacak Türkler.

Bizler canımızı vermeden,
Düşmana vatani vermeyiz.
Uğruna şehit oluruz ancak
Bir ölür bin diriliriz.

Betül SEVÜK
Seydikemer Döğeri Ali Hilmi Yonca
Döğeri Ortaokulu
6/A Sınıfı

MÜMKÜN MÜ?

Ey! Semalarda dalgalanan ay yıldızlı
bayrağım
Türk çocuğunun davetine uymamak
mümkün mü?
İnsanlar tanklar altında can verirken
Bizim evde oturup kalmamız mümkün
mü?

15 Temmuz gecesi atıldı bombalar
İnsanlığın dehşete düşmemesi mümkün
mü?
Aslan yuvası Türk yurdumda
Sırtlanlar, çakallar da olsun mümkün
mü?

Minarelerden yükselirken salalar
Yataklardan sokaklara taşmamak
mümkün mü?
Emir verince Başkomutan
İtaat etmemek mümkün mü?

Ayşe KEBİZ
Seydikemer Bekçiler Şehit Komando Er
Fedai Kebiz Ortaokulu
6/A Sınıfı

KARANLIK GECE

On yaşıma yeni basmıştım o gece. Annemler bilmiyor ya da bilmezlikten geliyorlardı. Bugün 15 Temmuz ve saat 13: 42 idi. Rahattım o zaman. Daha akşama çok var ve akşam büyük bir parti olacak diye kandırıyordum kendimi. Akşam oldu ve yemek yedik. Bekliyordum hala. Odama gittim. Artık beklemeyecek ve umutsuzca yatağa girecektim. Bir ses geldi kulağıma. Annem:

- Eraaay ! Buraya gelir misin anneciğim?
- Geliyorum anneee, dedim.

İçeriye girdiğimde her yerde balonlar, süsler, kocaman bir pasta ve kocaman bir aile vardı karşımda. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hemen koştum ve anneme sarıldım. Pasta kesildikten 1-2 saat sonra balonlar patlamaya başladı ve biraz kulak kabartınca dışarıdan tüfek sesleri gelmeye başladı. Annem hemen televizyonu açıp haberlere baktı. Annem ve babam çok endişeliydiler. Onları gördükçe bende endişelenmeye başlamıştım. O yaşımda bile en çok dikkatimi çeken şey "Sokaklara çıkın ve emanetinize sahip çıkın" sözü oldu. Ben dikkatlice bakınca annem ve babamın dışarıya çıkmak için hazırlandıklarını gördüm. Anneme:

- Bende geleceğim. Bu vatan bana da emanet, dedim.

Annem aşırı ısrarlarıma dayanamayıp kabul etti. Hep birlikte sokağa çıktık. Gördüklerim karşısında ağzım açık kalmıştı ve ben o gece babamı kaybettim. Örnek aldığım her zaman övdüğüm babam artık yoktu. Anneme o gün eskisinden daha çok bağlandım ben. Artık bu hayatta sadece o ve ben vardık. Sorumluluklarım, ben ve annem. Hepsi bu kadardı artık...

Buse GÖKMEN
Seydikemer Kayadibi Şehit Er Feruz Zorlu Ortaokulu
8/A Sınıfı

Koynumuzda yılan beslemişiz, herkes bundan bihaber
15 Temmuz gecesi boğaz tıklım tıklım, bildiğin mahşer
Onlar vatan haini, onlar kendi insanına silah çeker
Ne olurdu o gece olmasaydı Ömer Halisdemirler

Tanklar, silahlar, feryatlar, birbirine karışmış tüm sesler
Çoluk ocuk, ana baba hepsi vatani savunmaya gelmişler
Onlar acımasız, onlar kendi vatanına ihanet eder
Ne olurduk o gece, olmasaydı Ömer Halisdemirler

Zeynep ATAKAN

Ömer HALISDEMİR anısına...

KAHRAMAN POLİSİN ŞEHADETİ

Bir polis düşünün!
Canı pahasına hayatlar kurtaran
Bir polis düşünün!
Vatan hainlerine göz açtırmayan
Bir polis düşünün!
Zafere ant içen
Hak için sefer eden,
Vatan uğruna şehit düşen
Bir polis düşünün
Ressam, mimar ama hayali polis olan
Daha gelinliğini giyemedi,
Hak şehadetini içen
Bir polis düşünün
Vatanını böldürtmeyen, bayrağını
indirtmeyen!
Hayatının baharında bir anne
Yavrusunu öksüz bırakan
Bir polis düşünün!
Çok mutlu yeni evli, eşi hamile
Ömrü özlemle vatanın dört köşesinden
geçen
Daha evladını göremeden şehit düşen
Hepsinin yolu bu, davası bu!
Onlar için bir lütuf bir ikramdır bu,
Vatan, bayrak ezan dimdik,
Kahraman polise şehadet ne mutlu!

Rana ÇETİN
Dalaman Karaçalı Ortaokulu
5/A Sınıfı

GELECEĞİN MİMARİ ÖĞRETMENLERİMİZ

Ay Kasım. 24'üne doğru doğuyor güneş. Yoksa doğan güneş değil de benim öğretilerim ve gelecek nesiller miydi?

Yılın 24 Kasım'ını öğretmenlerimize armağan etmiş Atam. Yine hatıralarda o güzel öğretmenlerimizi, yine okullarda her bölgenin geleceğini aydınlatan insanlar.

Öğretmenler geleceğin mimari, öğretmenler geleceğin mühendisi. Bir ana, bir baba, bir öğretmen onlar. Öğretmen, sadece bir bilgiyi bize aktaran değil doğru yolu gösteren;

Öğretmenler dünyanın en değerli öğretmenleri, sözlerini bize aktarandır. Onlar dünyanın en kutsal mesleğini yapan güzel insanlar, onlar geleceğin nesillerine ışık saçan bilgi insanlar. Atatürk'ün bir sözünde söylendiği gibi "Öğretmen bir meşale gibidir. Bizlere ışık tutacaklar ve o ışık yolunda bizde ilerleteceklerdir. Onlar her gün 24 Kasım gibi hissettirmeliyiz ki onlar ne kadar değerli, ne kadar önemli olduklarını ve mesleklerinin ölümsüz bir meslek olduğunu hissedebilsinler.

İşte! 24 Kasım paha biçilemez bir mesleğe taşıyan öğretmenlerimizi hatırladığımızı, onlara karşı duyulan sevgi ve saygı gösterdiğimiz bir gündür. Sadece bugün değil her gün 24 Kasım'dır. Bunu asla unutmamalıyız.

Buse ACAR
Ula Gökova Adile Mermerci Çok
Programlı Anadolu Lisesi
12/A Sınıfı

BİR ÖĞRETMEN

O gün işte...

İçimde çiçeklerin yeşerdiği, tüm umutların canlandığı o an...

Her insan birinin hayatını değiştirir. Kimi güzel izler kimi kötü izler bırakarak...

Bir öğretmen ne kadar kötü bir iz bırakabilir ki?

İlkokulda hayatımın en kötü anlarını yaşarken kapıdan çıkagelmişti. Hafif sarı saçları, uzun boyu ve bir o kadar da yüzündeki tebessümle ışık saçıyordu. "İşte!" dedim. "Yalnızım ama şimdi yalnız kalmayacağım." Sınıfa girdi ve herkesle tanıştı. Sıra bana geldiğinde konuşamamıştım. O şekilde geçti ders. Teneffüse çıkmıştık. Kapıdan utana utana çıktım dışarıya. Herkes birbiriyle oyun oynuyor, eğleniyordu. Ben de oynamak istedim ama kimse yoktu. Utandığım için kimseden izin alıp oynayamadım. Kendim oynamaya başladım. Sonra da ipe takılıp düştüm. Utancımdan ağlayamadım bile. Sınıfa geldim ve hiç kimseye söyleyemiyordum. Sonra öğretmen geldi sınıfa;

"Neden böylesin?" deyince cevap bile veremedim. Bir sonraki teneffüs beni yanına çağırdı ve "Güzel kızım. Utanmana gerek yok. 5 sene boyunca beraberiz. Elbet hatalarımız olacaktır ama kendimize güvenmeyip çekinirsek her şeyde geç kalırız." dedi.

Cevap veremiyor, sadece düşünüyordum. Her şey de geri kalıyor, her dersin başlamasını ve onun gelmesini bekliyordum. Bir tek onla olan sohbetler güzel geliyordu bana. Kahramanımdı benim. Bu şekilde tam 4 sene geçti. 4 senenin sonunda herkesle anlaşılabilir ve yalnız hissetmeyen biri olmuştum. Tabi, bu süre içinde öğretmenim bana hem arkadaş hem anne hem baba olmuştu. Yirmi-otuz kişilik sınıfın en çekingeni şimdi, "Okul Başkanı."

Herkes bir iz bırakır. Benim hayatımda unutulmayacak bir iz kaldı ve hala daha hatırlamaya ve o izi taşımaya devam ediyorum. Bir öğretmen, herkesin içinde kaybolan bir kişiyi yeniden hayata geçirebilir. Bana " Kendimize güvenmeyip çekinirsek her şeyde geç kalırız." demişti. Evet, her şeye erken gidiyorum artık. Bu izi hayatım boyunca taşıyacağım.

Burcu BAYDUR

Yatağan Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

11/B Sınıfı

24 KASIM

Bugün 24 Kasım
Öğretmenler günü.
Kutlar bütün millet
Sevgiyle bu günü.
Aydınlatırsın sen
Bilgilerinle önümü.
Yüceltirsın sen
Aklınla bu günü.
Önümüz Açık
Seninle yürürüz.
Zorluklara
Göğüs gere gere.
Senin sayende
Geldik bu günlere.
Andık bu günü
Milletçe.

Ceren Nur AKSOY
Ula Gökçe Zeynep Gönen Ortaokulu
7/A Sınıfı

SEN

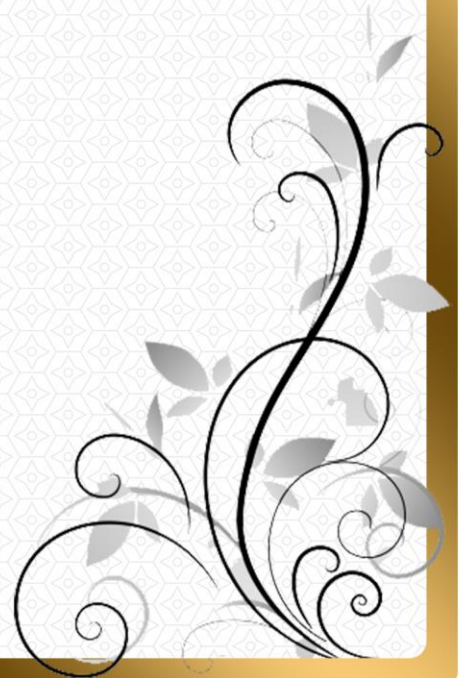
Sen, benim karanlık sokaklarda
Dolaşırken bulduğum ışıksın.
Yolumu çizmeme yardımcı olan,
Bir kalemsin.

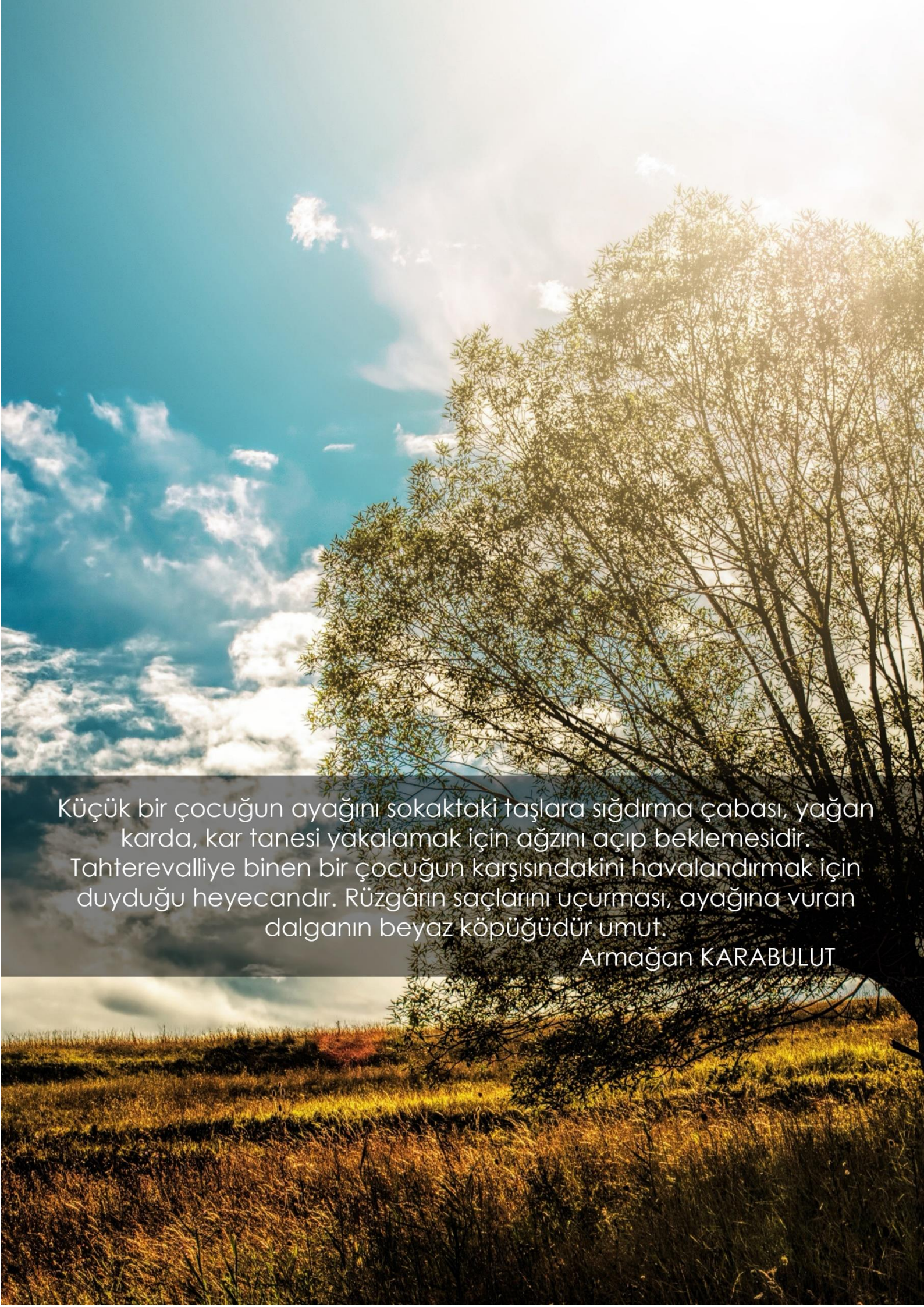
Sen, benim bu vatana
Yakışır biri olmamı sağlayansın.
Bana hayatı öğreten,
Sevdirensin.

Sen, benim umut ışığım
Beni umutsuzluklardan kurtaransın.
Bana sevgiyi ve saygıyı,
En güzel şekilde öğretensin.

Sen, benim öğretmenimsin,
Bana emek verensin.
İyi bir kişi olmam için çabalayansın,
Canım öğretmenim.

Burcu MUTLU
Fethiye Çamköy Ortaokulu
8/B Sınıfı

Küçük bir çocuğun ayağını sokaktaki taşlara sığdırma çabası, yağın karda, kar tanesi yakalamak için ağzını açıp beklemesidir. Tahterevalliye binen bir çocuğun karşısındakini havalandırmak için duyduğu heyecandır. Rüzgârın saçlarını uçurması, ayağına vuran dalganın beyaz köpüğüdür umut.

Armağan KARABULUT

ÖĞRETMENE ŞİİR

Bilgi anlatma hevesi ile dolu yüreği,
Yorulur, akar bazen alınından teri,
Ne kutsaldır onun mesleği,
Geleceğin neslidir onun öğrencileri.

Kolay değil saatlerce ders anlatmak,
Çırpınmak hep ve hep çabalamak,
Yorulmak ama başarıya ulaştırmak,
Topluma büyük bir umut ışığı olmak.

Cehaletten, cahillikten elimizi tutarak,
Bizi kurtaran öğretmenlerimize saygı
duyarak,
Onları kırmayıp, çalışarak, başarımızı
artırarak,
Emeklerinin karşılığını vermek en güzel
hediye olacak.

Ceyda KIRMIZIOĞLU
Seydikemer Arsa Ortaokulu
8/B Sınıfı

ÖĞRETMENİM

Anne oldun bana, aynı anda baba
Sevdin beni yürekten
Hiç düşünmeden
Öğretmenim.

Şefkat gösterdiniz bizlere,
O narin kollarınızla
Sımsıkı sarınca
Mutluluktan uçtuk havalara
Öğretmenim.

Bir ağaç oldunuz;
Sizin dallarınızda açtık,
Çiçek olduk
Öğretmenim

Bulutların arasında süzülen bir kuş
oldunuz;
Bizi bırakmadınız,
Kanatlarınızda uçurdunuz,
Hayaller kurdunuz
Öğretmenim.

Bir çiçek gibi özenle
Yetiştirdiniz bizleri
Ve aile oldunuz bizlere.
Dimdik ayaktayız artık
Sayenizde.
Biz çocuklarınız, sizin çocuklarınız
Öğretmenim.

Elif AKSOY
Seydikemer Karaköy Ortaokulu
6/A Sınıfı

ÖĞRETMENİMİZ

O kara tahtalarda,
O tozlu tebeşirlerle,
Alfabeyi öğrettiniz sanmıştım,
Meğerse hayatı yaşamayı öğretmişsiniz
bize

Birlikte güldük, ağladık.
Yaşadık her şeyimizi,
Hayatımıza renk kattınız,
Adeta bir kelebek gibi.

Her zaman hayatı yaşadım sayenizde,
O kocaman gülümsemenizle,
Hep yanımızda oldunuz,
Hiç bırakmadınız ki ellerimizi.

Bir gökyüzü kadar parlak,
Bir çiçek kadar güzelsiniz,
Çünkü siz bizim,
Kıymetli öğretmenimizsiniz.

Merve Rabia ÖZCAN
Dalaman Cumhuriyet Ortaokulu
8/B Sınıfı

ÖĞRETMENİM

Cahilliğin en büyük düşmanı sensin,
Ufkumuzu aydınlatan güneşsin
öğretmenim.
Sen de cevap bulur tüm sorular,
Verdiğin bilgiler güvendedir
öğretmenim.
Öğretmen aç kalsa da öğrencisini
doyurur,
Bilgisiyle, sevgisiyle, ilgisiyle...
Halinden şikâyet etmez hiçbir zaman,
Her zaman başı diktir, Mustafa Kemal'in
izinde.
İcrası en zor sanattır öğretmenlik,
Herkes altından kalkamaz bu mesleğin.
Hem sabır ister hem de emek,
Öyle herkes öğretmen olamıyormuş
demek.
Çektiğin zorluklar saçlarını ağartsa da,
Yüzündeki çizgiler uzun ince yol olsa
da,
Kendine zaman ayıramasan da,
Hiç yılmadın, vazgeçmedin
öğretmenim.
Senin öğrettiklerinle hayata hazırlandık,
Nerde nasıl davranacağımızı öğrendik,
Çalıştığımız sürece güçlü olunacağını
sen gösterdin bize,
Cahil kaldığımızda yerimizde
sayacağımızı da.
Bazen öğretmen oldun bize,
Bazen arkadaş, bazen dost,
Kendimizi yalnız hissetmeyiz seninle,
Bizim için kendini hep unuttun
öğretmenim.
Başöğretmenimiz Mustafa Kemal'in
izinde,
İçimize işlediğin bilgileri daha da
yoğuracağız.
Emeklerinin karşılığını görmek sana en
büyük hediye,
İçin rahat olsun öğretmenim
'Başaracağız.'

Şenol UÇAR
Ula Atatürk Ortaokulu
8/C Sınıfı

BİR ÖĞRETMEN DİYORUM

Bir öğretmen diyorum,
Neşeyle öğreten.
Öğretirken sevdiyen,
Hayatı güzelleştiren.

Bir öğretmen diyorum,
Hayal kurmayı öğreten.
Toprak kokulu ellerden,
Nice insanlar yetiştiren.

Bir öğretmen diyorum,
Diyar diyar gezen.
Bilgilerini öğretirken,
Kalpleri fetheden.

Bir öğretmen diyorum,
Hataları affeden.
Doğruları söyleyen,
Hiç karşılık beklemeyen.

Bir öğretmen diyorum,
Soğuk günlere rağmen,
Sımsıcak gülüşüyle,
Kalbimizde yer eden.

Bir öğretmen diyorum,
Evet, öğretmen.
Bu milleti yükselten,
Yıllar yılı hükmeden.

Rukiye TEZCAN
Seydikemer Çaykenarı Ortaokulu
8/A Sınıfı

İÇİMDEKİ TUTKU

Etrafına sevgiler saçan o güzel yüreğin
Doğruluğun, güvenli geleceğin, iyiliğin
Emeklerine karşılık verilen o iyi dileklerin
Etrafına iyi bak bu insanlar senin eserin

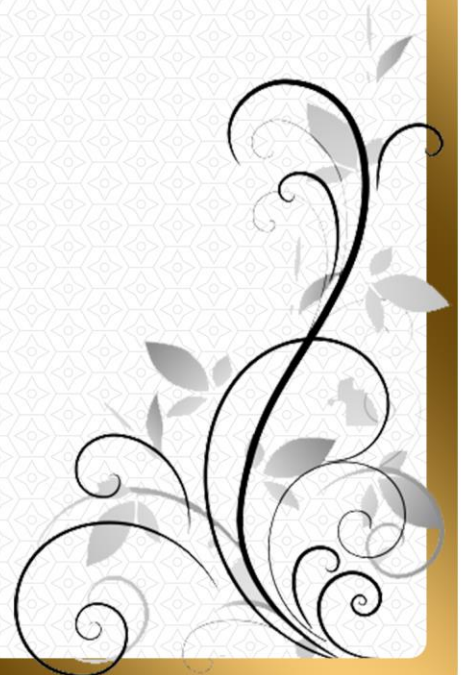
Dünyanın en nadide çiçeğidir
öğretmen.
Gönüllerin sultanı gözde olan eğitimci,
En güzeli öğretmen mutluluğun baş
tacı.
Etrafına iyi bak bu tutku senin eserin.

Dalında can buldum ben öğretmenim.
Kalbinden hayat kattın, benim hayat
pınarım.
Nice zorluklar sarımadı seni,
Etrafına iyi bak bu sevgi senin eserin.

Aydınlığa giden sonsuz yollardan,
Senin ile aştım her engeli.
Varlığın sımsıkı hep sardı beni.
Etrafına iyi bak bu insanlar senin eserin.

Benim vücudumda dolaşan kan, senin
sevgin.
Benim doğruluğa yönelmem senin
becerin.
Benim hayata tutunmam senin eserin
Benim her şeyim sensin "öğretmenim"

Gözde GÜNGÖR
Seydikemer Gerişburnu Ömer Aygün
Ortaokulu
7. Sınıf

BEN

Mehtaba sırtımı dönüp dinledim Sezen'i
İçten söyledi gene nakaratı
Vicdansız yine akıttı gözyaşlarımı
Silecek mendil bile bulamadım

Balkonumdan göz kırptım Galata'ya
Galata'nın yâri Kız Kulesi kıskandı
Işıklarımı kapattım beni görmesin diye
Kendime onlar gibi bir aşk bulamadım

Komşunun kırmızı gülünden kopardım
Pencereden bağırdı bana
"Onlar koparılmaz" diye
Ben hiçbir zaman o kadar kıymetli
olamadım

Bu pazar ada vapuruna bindim tek
başıma
Horoz şekeri yiyen küçük kız güldü bana
Bana ilk defa biri böyle gülmüştü
Şuana kadar gördüğüm en güzel
gülüştü

Beyza UYAYER
Köyceğiz Anadolu Lisesi
10/B Sınıfı

İSTANBUL

Yokuşa çıkar gibi ağır ağır adımlarla
yolumuza devam ediyoruz. Kuş sesi,
çocuk sesi birbirine karışıyor. Sonra
yavaş yavaş denizin sesi geliyor
kulağımıza. Biraz da martı sesi eşlik
ediyor denizin sesine. Uzaktan gelen o
eşsiz küçük kayık, git gide kıyıya
yanaşmakta. Tıpkı yalnız kalmış gibi
hüzünlü hüzünlü kenara çekilmekteydi.
Küçük kayığın adı "Mavi"ydi. Sanki biri
İstanbul'a bu kadar âşık olduğu için o
denizin engin sularına yakıştırmıştı adını.

Tabi bir de Kız Kulesi var. Galata'sına
vurgun olan. Masmavi denizin
ortasında, tıpkı o rüzgârın etkisinde
kalmış, saçlarını savuran derin sevdalı
gibi... Ama ayakta duran insanlarda
biraz acı, biraz hüzün, biraz da keder
saklıydı sanki. Kimi bahçesinde çiçekler
yetiştirirken kimi de limanda gemilerini
gözden kaybediyordu sanki.

Kim bilir belki de İstanbul, acı
kaybedişlerin yeri, kara sevdalıların
tutsağıydı...

Zeynep HAKKİTANIR
Dalaman Şehit Mehmet Akif Sancar
Anadolu İmam Hatip Lisesi
12/A Sınıfı

BODRUM BODRUM

Çok güzel bir yer düşünün. Yazı ayrı, kışı ayrı güzel. Çok güzel bir yaz günü düşünün.

Sabahında denizleri dolduran, akşamları ise sokaklarını boş bırakmayan insanlar. Her günü dopdolu geçen bir yaz...

Çok güzel bir kış düşünün. Sabahları işe güce, okula ayrılrsa da zamanlar, öğlenleri, akşamları güzel bir kış. Çok soğuk olmaz kışın buralar, Biraz üşürseniz en yakın çay bahçesinden bir çay ısmarlayın kendinize; denizi seyredin uzun uzun. Siz çok güzel bir kış yaşadığınızı düşünün.

Bahsini ettiğim yerin ilk adı Halikarnassos. Uzun zamandır ona "Bodrum" diyoruz. O da alıştı zaten ismine. Tüm dünya artık böyle tanıyor onu. Geleni gideni çok olur Bodrum'un. Herkes koloni halinde buranın nimetlerinden faydalanmaya bakar. Tertemiz doğasını, yıllara meydan okuyan güzelliklerini tek tek gezmeye, görmeye çalışır. Yokuşbaşı'ndan denize doğru baktığınızda önce Bodrum Kalesi'ni görürsünüz. Yıllara meydan okuyor hâlâ. Bir de dünyanın yedi harikasından birine ev sahipliği yaparız: Mausoleion. Biter mi hiç bunlarla? Çık şimdi buradan Bodrum'dan Turgutreis yoluna doğru devam ederseniz, yolun hemen sağında başka bir güzellikle karşılaşırsınız. Yeni yeni yapılan o şâşâlı evlerden bahsetmiyorum. Antik Tiyatro, bugün hâlâ ilçemizin en güzel sanat merkezi konumunda. Daha neler neler... Myndos Kapısı'nı, Osmanlı Tersanesi'ni anlatmadım daha. Bembeyaz evlerden, dar sokaklardan, sırnaşık kedilerden, mis kokulu mandalinalardan hiç söz edemedim. Zengindir Bodrum'un tarihi de, doğası da. Bu yüzden herhalde ziyaretçisi hiç eksik olmaz. Binlerce turist ağırlar her yaz. Gelen turistlerin bazıları o kadar bağlanır ki gitmek istemez; yerleşir temelli, ayrılamaz buradan. Sebebini tahmin edersiniz.

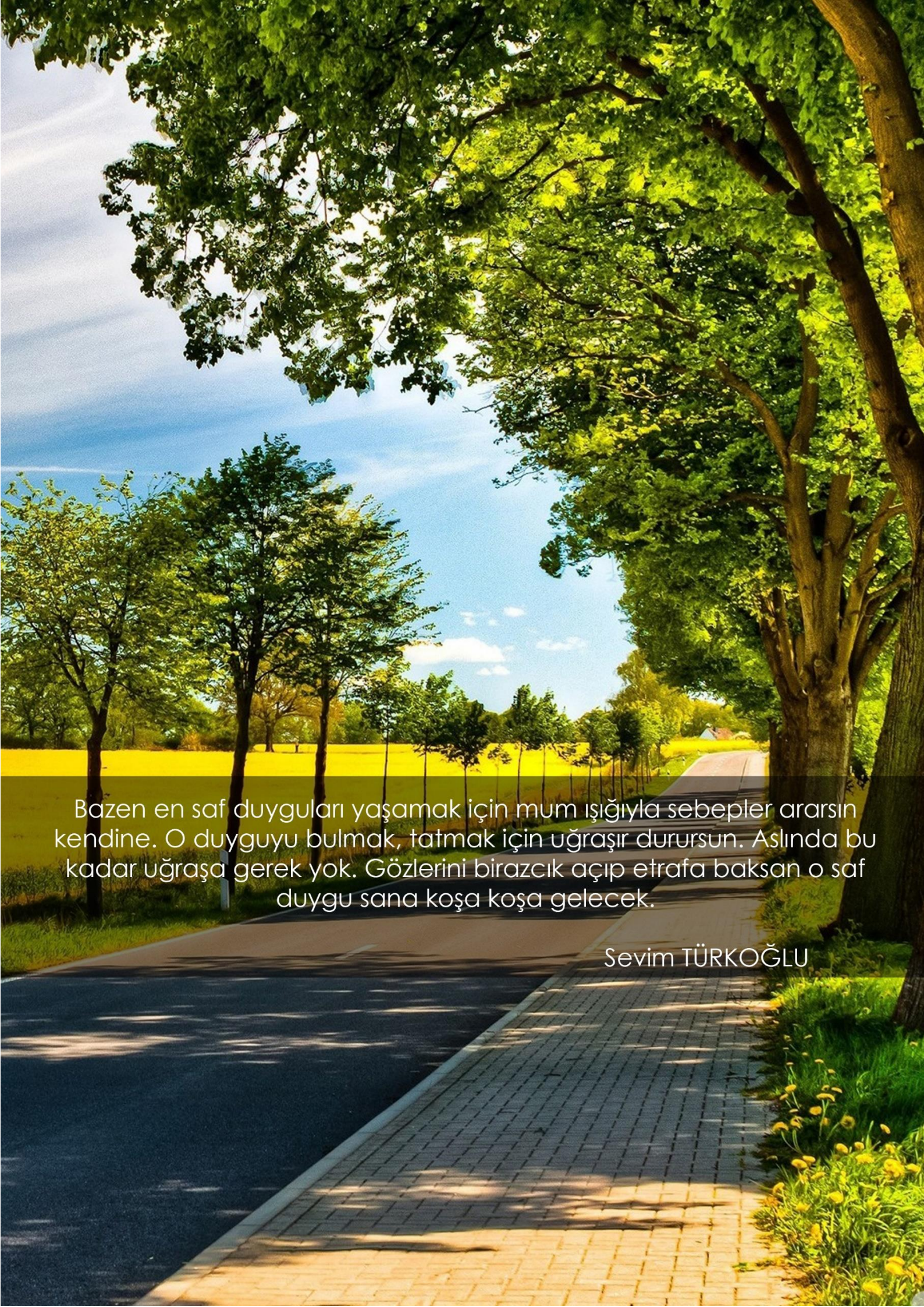
Sokağa çıktığınızda her ulustan insan çıkar karşınıza. İngiliz, Japon, Rus, Alman.... Hepimiz beraber yaşarız. Kimse kimseyle yabancı olduğunu hissettirmez. Söylediklerimden anlarsınız ki Bodrum'un en güzel yönü herkesin içten, samimi ve dost canlısı olmasıdır. Zengini, fakiri; genci, yaşlısı herkes arasında önce saygı sonra sevi vardır. Sadece insanın insana olan saygısından sevgisinden bahsetmiyorum. Burada her evin önünde sokak hayvanları için bir kap mama, bir tas su bulunur.

Ben anlatırım daha da, siz anlar mısınız yaşamadan bilemem. Bodrum'u ancak yaşayan bilir. Siz çok güzel bir yer düşünün. Denizi, sokağı ayrı; insanı ayrı; kar dökülmüş gibi bembeyaz evleri ayrı güzel. Siz yine güzel bir yer düşünün; kışı ayrı güzel, yazı ayrı güzel.

Siz Bodrum'u düşünün.

Alara ERİŞ
Bodrum Kanuni Sultan Süleyman Anadolu Lisesi
9/F Sınıfı

A scenic view of a paved path lined with trees and a yellow field under a blue sky. The path is made of light-colored bricks and leads towards a bright yellow field. The sky is blue with some clouds. The trees are green and leafy, casting shadows on the path.

Bazen en saf duyguları yaşamak için mum ışığıyla sebepler ararsın kendine. O duyguyu bulmak, tatmak için uğraşır durursun. Aslında bu kadar uğraşa gerek yok. Gözlerini birazcık açıp etrafa baksan o saf duygu sana koşa koşa gelecek.

Sevim TÜRKÖĞLU

BENİM DÜNYAM

Kimse bilmesin bunları
Yemyeşil bitki örtüleriyle kaplansın
Asırlara değil tarihlere saklansın

Koskoca bir köprü kurulsa geçilmez
Benim kalbim çelik zırlı saray
İstesen de kırılmaz

Kalbim kocaman bir dünya benim
İstesen de satılmaz
Kocaman gülücüklerle dolu dünyam

Sana sevgi dağıtan
Sana sevinç dağıtan
Kocaman dünyam

Kilit geçirmez, zırlı çözülmez
Açılmadan kilitlerim
Dağılacak ortaya sevinçlerim

Kendi dünyam var benim
O da kalbim
En samimi masumiyetim

Sen gelsen yanıma
Bir gülücük verse sana
Yüzün asılmasa

Defne AKDAŞ
Bodrum Profilo Marina Ortaokulu
6/A Sınıfı

KUDÜS

Bir gün haber gelir.
Gelen haber bir mektupla,
Çölün arkasından, şimşek ve
yağmurlarla gelir.
Hiç dinmez, hiç usanmaz o şimşek, o
yağmur.
Haftalarca, aylarca, yağar.

Açarım mektubu, alırım kâğıdı elime.
Bakarım ki kâğıtta, kanlar var.
Sanki üstünde bir çocuk kanı.
Sanki üstünde ağıtın sesi, yalnızlığın
sinesi vurmuş.
Kokuyor bir savaşın eseri.
Ve okuyorum...
Hiç durmadan ağlayarak okuyorum.
Ve şöyle diyorum
Neden onlar, neden?
Oturduğum yerden kalkarak,
haykırıyorum
Allah şahidim olsun ki Kudüs
Müslümanlarındır!

Gönüllü giriyorum o kanlı savaşa,
Yanımda ölüyor askerler, ölüyor millet.
Sol yanımda Azrail bekliyor,
Beni almak için.
Ama ben direniyorum, korkmuyorum
Kudüs!
Sen üzülme bırakmam seni,
Benim toprağım olmasan da satmam
seni.

Ben şehit oğluyum zalimlere bırakmam
seni,
Ben peygamber aşığıyım, bırakmam
seni.
Sakin korkma Kudüs.
Sakin ağlama Kudüs.
Sakin kaçma Kudüs.
Çünkü sen ne korkaksın ne de yalnız!

Furkan KAYA
Dalaman Öztaş Anadolu Lisesi
9/D Sınıfı

HOŞGÖRÜ

Hoşgörü insandaki en önemli erdemlerden biridir. Hoşgörülü olmak herkesi anlayışla karşılamak ve olduğu gibi kabul etmektir. Başkalarının fikirlerine, hayat tarzına, olaylara bakış açısına saygı göstermektir.

Hoşgörülü olmayan kişiler bencildirler, saygısızdırlar. Empati kurmayı sevmezler. Önyargılı davranırlar ve sabit fikirlidirler. Böyle insanlar toplum içinde sevilmezler ve insan ilişkileri zayıftır. Anlayışsız insanlarla kimse aynı ortamda bulunmak istemez.

Hoşgörülü olmayı bilmeli, öğrenmeli ve hayat tarzımız olarak benimsemeliyiz. Önce kendimize sonra da iletişim halinde olduğumuz herkese karşı anlayışlı olmalıyız. İnsanlara önyargılı yaklaşmamalı, tanımadan hakkında hüküm vermemeli ve tanıdığımız zaman da onu olduğu gibi iyi kötü bütün özellikleriyle kabul etmeliyiz.

İnsanların hatalarını ve kusurlarını ya da eksikliklerini eleştirmek, yermek yerine onlara anlayışla yaklaşıp yol gösterici olmalıyız. Onların olumsuz yönlerini tolere edip olumlu yönlerini översek; onları iyiye, güzele ve doğruya teşvik etmiş oluruz.

Anlayışlı, iyimser, güler yüzlü bir insan olarak hem kendi hayatımıza hem de çevremize güzellikler katabiliriz.

Bengü KOCAEKİZ
Ula Atatürk Ortaokulu
6/D Sınıfı

ORMANDAKİ KULÜBE

Küçük bir kulübe hayal ediyorum
Sonbahar mevsiminde
Etrafı yapraklarla dolu
Sarı kırmızı turuncu

Havada hafif bir serinlik
Değiyor yüzüme
Kulübemin çevresinde
Dolaşıyorum yapraklar içinde.

Zeynep Naz ERKOÇ
Bodrum Vedat Türkmen Ortaokulu
7/C Sınıfı

ARKADAŞIMIN GÖRÜNMEYEN KANATLARI

Arkadaşımın görünmeyen kanatları var.
Neden mi?
Çünkü o bir melek,
O bir can,
O bir sevgi küpü.
Beni hiç yalnız bırakmaz
Çünkü yanımda bir peri gibi.
Beni hep korur.
Çünkü onun görünmeyen kanatları var.
Çünkü o kuş gibi özgür,
Çünkü o hep cesur, atılgan, fedakâr.
Ben ise çekingen
Ama beni her zaman savunur
Çünkü onun görünmeyen kanatları var.

Narin FİDAN
Datça Mustafa Kutluay Ortaokulu
6/A Sınıfı

UMUT KIRINTISI

Güneş hala doğuyor, deniz hala mavi, kuşların sesini duyabiliyoruz, yağmurdan sonra çıkan güneşi, gökkuşağını görebiliyoruz. Annemizin yaptığı kurabiyeyi yiyip babamızın elini tutabiliyorsak, sizce de hala bir umut yok mu?

Her yeni yılda mı umudumuzu yeşertmeliyiz? Hayır! Umut gökyüzüdür, sonsuzdur. Umut ilkbaharda bir yapraktır. Küçük bir çocuğun ayağını sokaktaki taşlara sığdırma çabası, yağan karda, kar tanesi yakalamak için ağzını açıp beklemesidir. Tahterevalliye binen bir çocuğun karşısındakini havalandırmak için duyduğu heyecandır. Rüzgârın saçlarını uçurması, ayağına vuran dalganın beyaz köpüğüdür umut. Umut öyle bir şeydir ki; kurumuş ağacı yeşertir. Yaşama hevesi verir insana. Dibe vurduğum dediğin anda çıkar meydana. Bir tebessüm bahşeder çoğu zaman. Düşüm dediğinde daha sağlam kaldırır seni.

Sadece nefes aldığımız için bile umudumuz olması gerekirken bu umutsuzluk niye? Hayattaysak, nefes alıyorsak hala bir umut yok mudur sizce? Unutmamalıyız ki; umudumuz varsa varız. İnsan çabalamazsa, umut etmezse, heyecanlanmazsa nasıl olur ki? Biz hislerimizle biziz.

Şimdi derin bir nefes alalım. Ve kendimize şunu söyleyelim. " Umut her yeni yılda değil, her yeni nefestedir." Gökyüzü kadar sonsuz, bir o kadar derin. O zaman umudun rengi mavi olsun mu? Gökyüzü kadar uçsuz bucaksız, deniz kadar özgür olsun mu? Küçük bir umut kırıntısı için bile savaşmaya değmez mi? Şimdi yapabiliyorken, vaktiniz varken keşke dememeli insan. İsteddiği her şeyi yapmalı. Doğru, yanlış ne varsa... Korkmamalı! Ömür umuttan önce tükenmeli diye haykıralım. Bir kere umutsuzluğa kapılmak da pes etmektir bence. Umutlu olmak bizi hayata bağlar, umutsuzluk ise hayattayken ölmemizi sağlar.

İnsan hayatını kendi seçimleriyle belirler. Kim olduğunu, benliğini seçimleriyle gösterir. Peki, size soruyorum. Umut varken, mavi varken, beyaz varken; siyah neden? Rengârenk olmak varken, solup gitmek niye?

"Hayatın siyahsa, beyaz olmayı dene. Siyaha umut olmayı dene."

Armağan KARABULUT
Yatağan Gazi Anadolu Lisesi
11/D Sınıfı

YAĞMUR KOKUYOR

Bugün her yer yağmur kokuyor
Korkma anne rahatım ben
Burası cennet her yer gül kokuyor
Ağlama anne rahatım ben

Gün gün yandım gelmediler
Şehit oldum melekler geldiler
Burası rahat en üst mertebede
Ağlama babam burası Muhammet
bahçesi

Dünyaya sığmazdım bir avuç toprak
oldum
Mezarıma geldiler ağıtlar dualar
duydum
Hayatta idim kendimi cennette
buldum
Ağlama annem ağlama babam
Sizin dualarınız ile kendimi buldum

Hilmi CANAVAROĞLU
Fethiye Mustafa Kemal Mesleki
Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı

DURULMAYAN RÜZGÂRIN

Biliyor musun?
Bazı pişmanlıklar
kıyamettir çoğu kez.
Günah çıkaramaz,
Vebalini ödeyemezsin iki cihanda da.
Hatırlıyor musun
Öfke nöbetlerini?
Hatırlamazsın!
Ama ben hiç unutmadım!
Ölümün sessiz uykusu, Düşerdi hep
çatımıza.
Aç kalktığım masa dile gelse ,
Anlatırdı sana döktüğüm gözyaşlarımı.
Dinle baba dinle!
Karşında titreyen o küçük kız değilim
artık!
Esmekten yorulup
Durulmadı mı hala rüzgârın?

Sevgi SARITAŞ
Köyceğiz Naip Hüseyin Anadolu Lisesi
12/B Sınıfı

ÇOCUK HAKLARI

Çocuk varsa karşında
Onun da hakları var aslında.
Ceza veremezsin ona.
Unutma, onun da hakkı var!
Karışamazsın hayatına.
Hayattır onlar.
Anlar çocuklar.
Korumalıyız haklarımızı!
Lütfen herkes haklarımıza sahip çıksın.
Aklımızdadır her zaman.
Rahat oluruz bu haklardan dolayı
Işıl ışıl parlarız.

Leyla BÜYÜKKAYA
Bodrum Özel Marmara Ortaokulu
6/B Sınıfı

SEVGİYİ BİR ÇİFT GÖZDE ARAMAK

Bazen en saf duyguları yaşamak için mum ışığıyla sebepler ararsın kendine. O duyguyu bulmak, tatmak için uğraşır durursun. Aslında bu kadar uğraşa gerek yok. Gözlerini birazcık açıp etrafa baksan o saf duygu sana koşu koşu gelecek.

Çevremizde bir sürü sevgiye muhtaç canlı var. Onları fark edip birazcık sevgimizi göstersek bize dünyanın en güzel, en karşılıksız mutluluğunu verirler. Bazı insanları anlayamıyorum. Benim gözlerimin içine bile bakamadığım hayvanlara nasıl vicdanları rahat bir şekilde ellerini kaldırıyorlar? Onlara vururken gözlerindeki korkuyu, çaresizliği hiç mi görmüyorlar? Onlara el kaldırdıklarında attıkları yardım çılgınlıklarını duyarken hiç mi vicdanları sızlamıyor?

Bir canlının bakımını üstlenmek sadece onun fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak değildir. İçine sevgi katılmamış her şey eksik demektir. Başkasına sinirlenip sinirini bu hayvanlardan çıkartan insanlar var. Hayvanların tüylerini koparmanın; kolunu, bacağını, kulaklarını kesmenin; onları soğukta kaderine terk etmenin; arabanın arkasına bağlayıp ayakları parçalanıncaya kadar sürüklemenin insan olmakla bir ilgisi olabilir mi?

İnsanlar, kendi rahatları ve lüksleri için diğer canlılara zarar vermekten hiç çekinmezler. Gerçek deriden yapılmış bir çanta takmak, zenginlik adına gerçek bir kürk giymek aslında varlıklı bir hayata yoksun duygularla bakmaktır.

Bizler, bu dünyanın sadece insanlar için olmadığını; bütün canlıların yaşama hakkına sahip olduğunu bilen bir nesil olmalıyız. Hayvanları seven, onlarla iç içe büyüyen, vicdanlı çocuklar yetiştirmeliyiz.

Sevim TÜRKÖĞLU
Menteşe Bayır Anadolu Lisesi
12/B Sınıfı

Kendimi bazen çikolatadan bir Şehirde bazen de balonda uçarken buluyorum. Bir bakmışım zaman durmuş, bir bakmışım Keloğlan arkadaşım olmuş. Yyzyıl öncesinde bir köy çeşmesinden su dolduruyorum, yyzyıl sonrasına gidip yeni yeni kahramanlar tanıyorum.

Afra Ada AKTÜRK

BİR ANNE BİR BABA

Bazen anne olurlar,
Ağladığımızda
Gözyaşımızı silerler,
Şefkatli kollarıyla.
Bizi dinlerler,
Bazen sorunlarla karşılaştığımızda
Bir dost gibi,
Bir ortak gibi.
Bazen baba olurlar
Biyolojik olmasa da.
Karşımızda dururlar
Bin bir cevapla.
Bizi korurlar kollarla,
Kusursuz bir aile gibi
Kol kanat gererler,
Bizim iyiliğimiz için.
Bir anne
Bir baba gibi,
Her zaman,
Bizim için...

Gülsena Güven
Ula Gökçe Zeynep Gönen Ortaokulu
6/B Sınıfı

HOŞGÖRÜ

İnsanların içindeki anlayışı, yardımlaşma duygusunu, insani değerleri ön plana çıkaran, kişinin sosyal çevresini olumlu etkileyen, çevresel sorunlarını engelleyen ve bireyin daha olgun, daha çok sevilen, karakterinin daha sağlam ve güçlü olmasını sağlayan en büyük faktörlerden biri hoşgörüdür.

Hoşgörü bir insanın çevresine karşı din, dil, ırk, renk ayrımı yapmadan çevresindeki bazı olay ve durumları anlayışla karşılaması, inan ilişkilerinde karşılaşılan kişilerin hatalarını ve kusurlarını, görmezden gelmek, insanları olduğu gibi kabul edebilmektir.

Herhangi bir kişiyi hoşgörüsüyle karşılamamız gerektiği zaman karşılık beklemek yanlış olur. Çünkü insan bir kişiyi anlayışla karşıladığında kendi kişiliğinin de olgunlaşmasına katkı sağlamış olur. Çevresindeki insanlara örnek olur. Her insanın karakteri, kişiliği, görüşleri ve düşünceleri farklıdır. İşte bu yüzden insanları eleştirmeden, yargılamadan, sorgulamadan ve değiştirmeye çalışmadan oldukları gibi kabullenmeli ve anlayışlı olmalıyız.

Dünyayı daha yaşanılır bir yer haline getirmek, içinde bulunduğumuz toplumda mutlu huzurlu yaşayabilmek için anlayışlı olmayı bilmeli ve çocuklarımıza da öğretmeliyiz.

İzge AKSU
Ula Atatürk Ortaokulu
6/D Sınıfı

ÖZLEM

Sarı yaprakların savrulduğu mavi gökten bir damla düşer bu topraklara, her 10 Kasım'da...

Bir şarkı üzerine ağlar Mustafa Kemal Atatürk. Sabiha Gökçen nedenini sorduğunda: "Gökçen, ben bu toprakları seviyorum, yurdumun topraklarını, dağlarını, taşlarını... Göğünü, havasını seviyorum... İnsanlarını seviyorum memleketimin... Köylüsünü, çiftçisini, ırgatını, işçisini, balıkçısını, çobanını, sanatçısını, askerlerini, gencini, ihtiyarını tüm insanları seviyorum memleketimin... Kadınlarını, erkeklerini. Bazı şarkılar bana bu insanlardan bir gün kopacağını hatırlatıyor. Onlardan uzak düşeceğimi... Bir gün onlarla olamayacağımı... İşte o zaman, şarkının sözleri ne olursa olsun içime bir ateş düşüyor... Ve sonradan gözyaşı olarak akıp gidiyor..." der. 79 yıldır yüreğimizi yakan acı onun da yüreğini yakmıştı... Onun da yüreğinden gözlerine damla damla akmıştı. Çünkü çok sevdiği vatanından ayrılmak onun için de zordu.

Gün olur bağdaş kurup yere oturur. Gün olur soğan ekmek yer. Gün olur böbrek sancısı çeker. Selanik'te sıradan bir insan olarak doğar ama sıradan bir insan gibi ölmez... Vatanseverdir. Değerleri vardır. İdealisttir. Olumsuzluklar onu yıldırmaz, çalışkanlığı ve azmi sayesinde başarıya ulaşır. Ve bu memleketin köylüsü, işçisi, sanatçısı, askerleri, genci, ihtiyarıyla onu yüreğine gömer.

10 Kasım sadece ölüm yıldönümü değildir benim için, Atamın vasiyetine ne kadar sahip çıktığımı sorguladığım gündür özellikle. İlike ve inkılaplarının yılmaz bekçisi olduğumuz için gururluyum. Fikirlerin yoldaşımızdır. Vasiyet ettiğin cumhuriyet 94 yıldır canımız pahasına koruduğumuz emanetimizdir. Hala dalgalanır al bayrağım göklerde. Hala İstiklal Marşı dillerde. Gözün arkada kalmasın ölümsüz insan.

Bu yurdun toprakları, 10 Kasımlarda seni özledi, özlediği kadar...

Esila ERDOĞAN
Milas Cumhuriyet Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı

SEVGİLİYE ÖZLEM

Hayat mı kısaca ömrün özeti,
Ölüm mü, nefesin bitişi,
Aşk mı, yüreğin gelişi,
"Yar"dan ötürü mü bu aklın gidişi?

Gelişi yaz olan yarin,
Gidişi kışa çevirir yüreği.
Özlemi yağmur olan kalbin,
Çorak olur kendi.

Uzun bir veda olacak bu gidiş,
Belki de hiç duyulmayacak bir serzeniş.
Ölüm, belki başlangıç belki bitiş.
Kim ne derse desin sabır kalbe en zor iş.

Papatyalar bile küsmüş gidişine,
Terk edip de gelmeyişine.
Bu kalbin çaresizliğine,
Bulutlar bile bize ağladı bu gece.

Vakti gelmeden açan çiçek,
Zamansız öten böcek,
Yar gelmeden tükenmiş yürek,
Üstad! Bu işe bir çözüm gerek.

Hümeyra GÜZEL

**Dalaman Şehit Mehmet Akif Sancar
Anadolu İmam Hatip Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı**

ÖZLETME KENDİNİ ANNE

Acılarımı, dertlerimi paylaştığım bir sen
Yanımda olmanı ne çok isterdim bir
bilsen
Her günümde yanımda olabilsen
Özledim seni be annem.

Gözlerimi kapatınca beliriyor yüzün
Kalbimde hep bir acılı hüzün
Kulağımda çınlıyor her bir sözün
Kalbimdeki yara çok derin

Sensiz bir yanım eksik
Sensiz hayat koca bir çizik
Sensiz hayata gözlerim yumuk
Özledim seni be annem.

Meltem KESKİN

**Köyceğiz Pınar Kulfat Ortaokulu
8/B Sınıfı**

ANNE SEVGİSİ

İnsanların hayatına pek çok kişi girer. İlk önce anne, baba, varsa abi, abla, kardeşler. Büyüdükçe amca, dayı, hala, teyze çocukları. Daha sonra gerek mahallemizdeki gerek okuldaki arkadaşlarımız, öğretmenlerimiz. Kan bağıımız olanların dışındakiler her zaman yanımızda olamazlar. Onların çoğunu güzel anlarımızda, güzel anılarımızda buluruz. Evet, onları da severiz, onlar da bizi sever. Ama bir yere kadar. Gerçek olan anne baba sevgisidir.

Anneleri tanımlamak için birçok unvan kullanırız. Bunlar; dost, sırdaş, arkadaş ve birçoğu. Bir de sıfatları vardır annelerin. Anneler cefakârdır; bizleri dokuz ay karnında taşıdıkları yetmez, bir ömür boyu kalplerinde, sırtlarında taşırlar. Anneler fedakârdır; hep dikkat etmişimdir, elma hepimize yetecek kadar değilse, annemin o gün canı elma yemek istemiyordur veya pasta bir dilim eksikse annem pasta sevmiyordur. Anneler kahramanlık derecesinde cesurdur; civcivlerini gezdiren tavuğumuzun, koskoca köpeğe sadece biraz yakından geçtiği için üstüne atılıp bahçenin dışına kadar kovalamasını hiç unutamam. Çünkü tavuk da olsa bir 'ANNE' dir. Bir anne kedinin yavrularını taşıdığı izlediyseniz şefkatli sıfatını anlarsınız. Anneler dünyanın en büyük bilginleridir. Her şeyi bilirler; çünkü her şeyi, üzüntülerimizi, sevinçlerimizi, hem de sadece bir bakışta... Anneler çok sabırlıdır. Yaptığımız tüm nazlanmalara, kaprislere, isteklerine karşı gelmelere katlanırlar. Yine de dikkatli olmak gerekir. Sabırları taşarsa yapabileceklerinin sınırı yoktur...

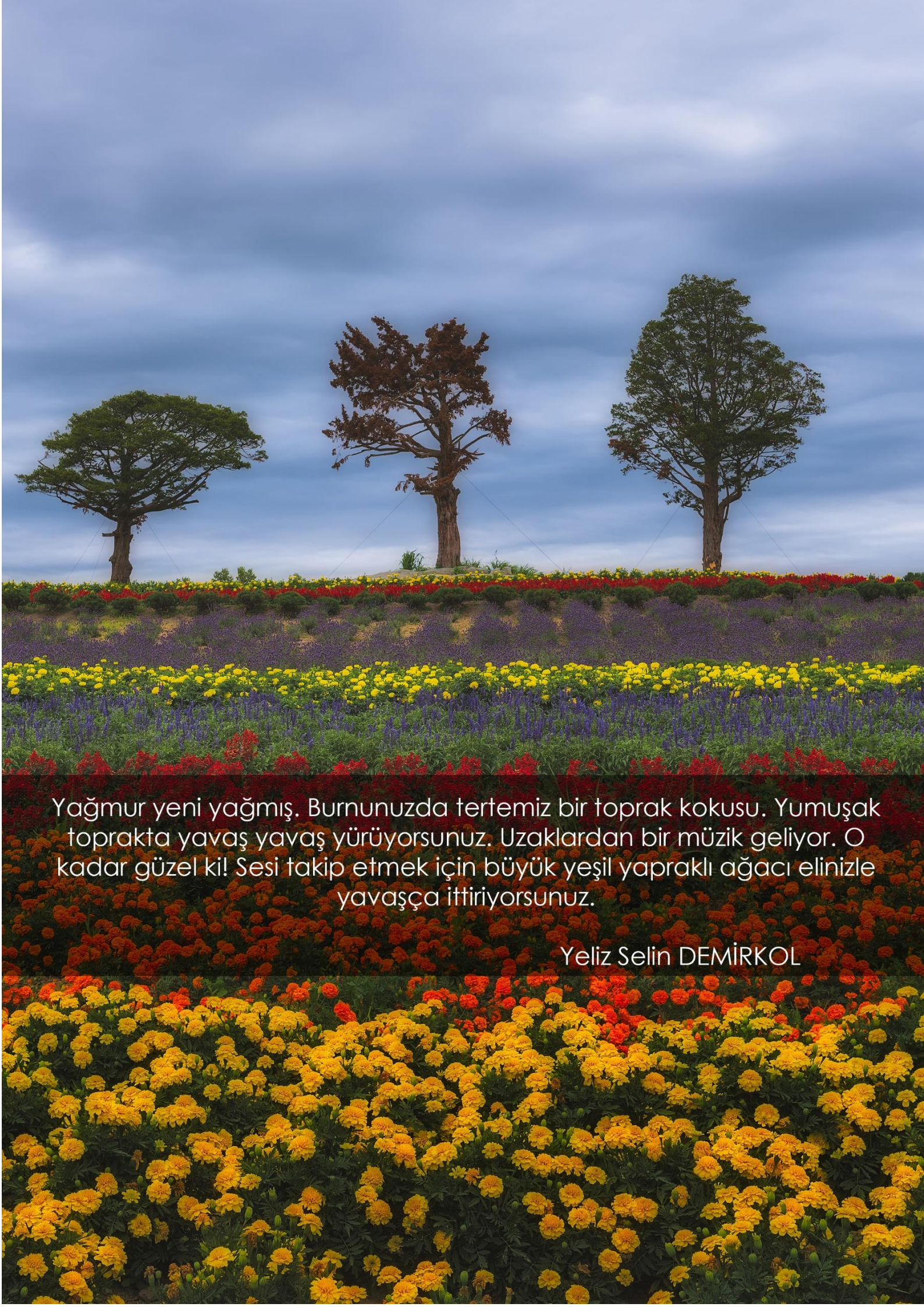
Anneler öğretmendir. Konuşmaktan, yürümekten tutunda kaşık tutmayı, yemek yemeyi, hatta çoraplarımızı giymeyi öğreten odur. Anneler doktordur. Öksürsek, nezle, grip olsak; nane, ıhlamur hemen hazırdr.

Ateşimizin olup olmadığını sadece elini alınımıza koymasıyla anlar. Anneler aşçıdır, onun yaptığı yemeklerin tadını hiçbir lokantada bulamazsınız. Pastacıdır anneler. En güzel kekler, kurabiyeler, pasta ve börekler onların ellerinden çıkar. Anneler avukattır. Onların gözünde suçlu olup olmamanız önemli değildir. Sizi en güzel onlar savunur.

Anne sevgisini anlatabildim mi bilemiyorum, bildiğim; onlar için yapabildiğimiz tek şeyin bu varlığa tüm içtenliğimizle saygı duymak olduğu. Anneler bizim koruyucu meleklerimizdir. Tek istedikleri bizleri kanatları altında güven altına almak. O kanatları kırmayalım. Ve unutmayalım, anneler ve çocuklar birbirlerinin parçası ve bütünüdür.

Eda Nur DEVECİ
Fethiye Şefika Pekin Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı

Yağmur yeni yağmış. Burnunuzda tertemiz bir toprak kokusu. Yumuşak toprakta yavaş yavaş yürüyorsunuz. Uzaklardan bir müzik geliyor. O kadar güzel ki! Sesi takip etmek için büyük yeşil yapraklı ağacı elinizle yavaşça ittiriyorsunuz.

Yeliz Selin DEMİRKOL

BİR SOKAK KÖPEĞİ

Ben küçük bir sokak köpeğiyim. Hani şu her köşede gördüğünüz kirli sokak köpeklerindenim. İnsanlar beni pek sevmezler. Eğer biraz olsun kendilerini benim yerime koyabilselerdi onlar da anlardı beni.

Geçen gün yolda yürürken yanımdan bir köpek geçti, boynunda bir ip bağlıydı ipin diğer ucu bir insanın elindeydi. Ona biraz yaklaştım, bana benziyordu ama daha güzel kokuyordu. Tıpkı bir çiçek bahçesi gibi. Sahibi ona yaklaştığımı görünce köpeğini alıp götürdü. Ben yürümeye devam ettim. Sonra bir köpek daha gördüm, bir insanın kucagındaydı. Sahibi onu sevip öpüyordu ve ona güzel sözler söylüyordu. İşte o an sevilmeğe istedim. Birileri bana biraz iyi davranış istedim.

O günden birkaç gün sonra yolda tekrar yürüyordum sonra biraz yoruldu ve uyudum. Uyandığında bir arabanın içinde bir kafesteydim. Birkaç dakika sonra araba durdu. Beni bir dükkâna koydular. Kısa bir süre sonra bir kadın geldi, beni aldı ve evine götürdü. Sanırım artık yeni bir sahibim olmuştu.

O kendini güzel görmüyordu ama bana göre çok güzel bir kadındı. O kendini iyi bir aşçı olarak görmüyordu ama bana göre tam bir şefti. O kendine göre çok yalnızdı ama ben varken asla yalnız olamazdı.

Sıla Demre GÜLER
Ortaca Şehit Er Gürsel Çelik Ortaokulu
6/A Sınıfı

DUYGULARIM

Bir şiir okumuştum,
Öğrenmişim güzel memleketimi,
Bir türkü duymuştum,
Görmüştüm geçmişimi.

Bir şiir dinlemişim,
Anlamışım özlemi,
Duymuştum neşeyi,
Öğrenmişim sevgiyi.

Bir türkü duymuştum,
Bilmişim duyguyu,
Bulmuşum coşkuyu,
Çözmüştüm vurguyu.

Anlamışım artık insanlığı,
Aktarmışım artık kültürü,
Bir bilinç oluşturmuşum onlarda,
Şiir ve türküyü buluşturmuşum aynı noktada.

Ben vardım artık ortada,
Görmüştüm; bilmişim,
Öz benliğimi.

Duygularımı öğrenmişim,
Bilmişim doğruyu,
Çözmüştüm olguyu,
Bulmuşum özgürlüğümü.

Naz YILMAZ
Ortaca Şehit Nasuh Aydın Ortaokulu
7/A Sınıfı

KİTAP

Bazen geçmiş, bazen bugün, bazen gelecektir.
Bir dağ başı, bir göl kenarı, bir ormandır kitap.

Bazen gerçek, bazen hayal, bazen rüyadır.
Bir kent, bir kasaba, bir köydür kitap.

Bazen günler, bazen aylar, bazen yıllardır.

Bir hüzün, bir heyecan, bir umuttur kitap.

Bazen doğa, bazen feza, bazen dünyadır.

Bir çocuk, bir genç, bir büyüktür kitap.

Işıl AKTAŞ

**Marmaris Aksaz Turgutreis Ortaokulu
5/A Sınıfı**

DESEM Kİ

Desem ki
Pembe olsun bulutlar.
Gökyüzü kadar masum,
Aynı hayallerim gibi.

Desem ki
Her insan iyi olsun.
Dünya düzeler mi?
Dünya tersine döner mi?

Desem ki
Evler pamuk şekerden olsa
Şekerden olur mu evler?
Tadabilir miyim?

Desem ki
Keşke uçsam
Evlerin tam ardından
Kanatlarım çıkar mı?
Sırtımın ortasından

Desem ki
Ağaçların rengi kırmızı
Güneşin rengi mavi olsun
Peki bu hayalim olur mu?

Dilay Sevi HAN

**Yatağan Bozarmut Ortaokulu
7-B Sınıfı**

ÖYLE DEĞERLİ ÖYLE GÜZEL Kİ

Dil, biz insanların iletişimde araç olarak kullanılan, sesler, işaretler, semboller ve sözcükler gibi temel birimlerden oluşan, duygularımızı, düşüncelerimizi, değer yargılarımızı, inançlarımızı, isteklerimizi, algıladığımız ve yaşadığımız olaylarla ilgili her türlü işlevimizi yansıtan toplumsal, tarihsel ve kültürel bir olgudur.

Birey olarak, benliğimizi, kişiliğimizi ve kimliğimizi, dilin anlam çemberinin içinde oluşturmaya başlarız. Kendimizi ve dünyayı anlamamızı, insanlarla iletişimizi sağlayan düşüncelerimizle birlikte işleyen dilimiz, insanlık tarihi ile ortaya çıkmıştır. Dilimiz, tarihsel olarak milletimizin manevi değerlerinin ve kültürel gelişiminin içerisinde şekillenmiştir.

Bizler, kişiliğimizi, bireyselliğimizi ve kimliğimizi ait olduğumuz dilimiz sayesinde oluşturabilmekteyiz. Birbirimizi işitme ve konuşma sayesinde dünyadaki varlığımız bir anlam kazanır. Bağımsız bir kişiliğimiz söz konusu değildir.

Çünkü dil, sadece düşüncelerimizi ilettiğimiz bir araç ya da sıkıldığımızda istediğimizde kendisinden vazgeçebileceğimiz bir olgu değildir. Varlığımız gereği kendisiyle iç içe olduğumuz, kendisi aracılığıyla kişiliğimizi ve benliğimizi bulduğumuz, kısaca öz bilincimizi kazandığımız ve dünyamızı kurduğumuz yaratıcı ve oluşturucu bir bütündür.

Kişiler, yalnızca bir dil ortaklığında ve bir yaşam dünyası içerisinde bireyler olarak yetişirler. Bireylerin ve ait olunan topluluğun kimliği, bu oluşum sürecinde ortaya çıkar ve aynı temelde devamı sağlanır.

Türklük, varlığını, kocaman ve köklü geçmişini kendi benliğine ve kendi diline sahip çıkararak ortaya koymuştur.

Ata'mızın da dediği gibi, "Türk demek Türkçe demektir."

Öyle değerli ki.

Öyle bir değer ki, doğallığı ve canlılığıyla, konuşmalarımızda, yazılarımızda, deyimlerimizde, atasözlerimizde, vecizelerimizde. Beni, toplumu, milletimizi var eden, şekillendiren, geliştiren ve ay yıldızlı bayrağımızın altında toplayan, milletimizi ayakta tutan, milli şuurumuzu besleyen, milletimizin varlığını koruyan bir değer.

Dilimiz, ana kültürümüzün, tam bağımsızlık duygusunun ve ulusal benliğin temelidir. Birey ve toplum için sadece iletişim aracı değil, bireyleri topluma, toplumu da millete bağlayan ve millet olmayı sağlar.

Dilimiz, duygu ve düşünce birliği içerisinde kaynaşmamıza, ortak değerlerimizi oluşturmamıza, millet olma bilincimizle, millet olarak var olmamıza ve de varlığımızı sürdürmemize imkân sağlayan en büyük mirasımızdır. Bu mirasımız, asırlar boyunca üç kıtada, milleti millet yapan ortak değerlerin kültürünün taşıyıcısı olarak milli birlik ve milli şuur oluşturulmasını sağlamış ve diğer milletlerden farklılığın vurgulayıcısı olmuştur.

Öyle güzel ki dilimiz.

Türkçemiz, harflerden hecelere, hecelerden kelimelere, kelimelerden cümlelere döktüğümüz en büyük güzelliğimizdir. Ünlü ve ünsüzü, eş anlamlısı zıt anlamlısı, söz dizimi ile kendine özgü nitelikleri ile rengimiz, sesimiz ve de yaşantımızın yansımasıdır.

Özgünlüğü, sadeliği, ahengi ile geçmişimizin değerlerini bugüne taşıyan ve hepsine yön veren, kültürel değerlerimizi varlığımıza sunan bir güzellik. Tarihimiz, coğrafyamız, inançlarımız, gelenek ve göreneklerimiz, folklorumuz, edebiyatımız, müziğimiz kuşaktan kuşağa mısralara, satırlara dökülmüş. Yunus Emre'nin dünya görüşü ilahilerimizde, Mehmet Akif'in vatan sevgisi İstiklal Marşı'mızda, Anadolu'muzun her bir yanı romanlarımızda öyle güzel anlatılmış ki, bizler tarafından öğrenilmiş ve yaşanmaktadır. Şairlerimiz, yazarlarımız ne kadar güzel dokunmuşlar ruhumuza, değer mi?

Derinliğiyle içinde o kadar çok şey biriktirmiş ki; dünümüz, bugünümüz, yarınımızla dolu, eşsiz bir hazine. Ne güzel tarif etmiş şairlerimiz Türkçemizi. Yahya Kemal "Türkçe ağızda annemin sütüdür" diyerek, Fazıl Hüsnü Dağlarca da "Türkçem benim ses bayrağım" diye Türkçeyi ve Türkçe sevdasını ne güzel dile getirmişler.

Dilimizin zenginliğini; sadece şiirlerde, hikâyelerde ve romanlarda sınırlamadan günlük konuşmalarımıza da aktarabilirsek daha yaratıcı ve daha zevkli bir Türkçeye sahip olabiliriz.

Türkçemizi kullanırken, ana dilimizle düşünme alışkanlığı kazanmalıyız ki millet olma şuurunu daha iyi benimseyebilelim ve toplumun bir parçası olabilelim. Millet olma temelini bu oluşturur. Dilsel etkileşim, toplumsal ve kültürel bağlamın varlığı ile gerçekleşir ve değer kazanır.

Dilimiz; düşüncelerimizi ifade etmeyi, üretmeyi, ürettiklerimizi kullanmamızı sağlar. Dilimizi, millet olarak ne kadar doğru ne kadar güzel kullanırsak, o kadar da kendimizi geliştirebiliriz. Dilimizi doğru bir şekilde öğrenmek, kullanmak, sevmek, korumak ve yaşatmak hepimizin sorumluluğunda olan bir gerçektir.

Bu sorumluluk bilinci ile hareket edersek, dilimizin zenginliğine sahip çıkarak, yerinde ve gerektiği şekilde işleyerek, Türkçemizi tarihsel olarak olması gereken seviyeye taşıyabiliriz.

Dilde oluşacak kirlenme zamanla milli kültür yapımızı da olumsuz yönde etkileyecektir. Dilimizi bozmayalım, bozmayalım ki, iletişimimiz bozulmasın, nesiller arası kopukluklar yaşanmasın, milletimizin bütünlüğü parçalamasın. Bozmayalım ki, bizi diğer milletlerden ayıran özelliğimiz kaybolmasın.

Dilimiz yozlaşmasın ki, millet olarak varlığımızı koruyabilelim. Türk olarak Türkçemize sahip çıkalım.

Günümüzde, dilde küreselleşme, teknolojik gelişmeler etkisi ile Türkçemizde yozlaşma sorunu yaşanmaktadır. Bir yandan geliştirmeye çalıştığımız Türkçemize karşı duyarsızlığımız, diğer yandan yanlış ve yabancı sözcüklerin kullanımı yozlaşmayı da beraberinde getirmektedir. Dilimiz; yabancı sözcükler, kuralsız kullanımlar, söyleyiş bozuklukları, kaba sözcüklerin sık kullanılması, telaffuz hataları, çeviri eksikliği ve kullanılan kelime sayısının yetersizliği gibi nedenlerden de zarar görmektedir.

Dilimize yerleşen yabancı sözcükler ve dilimizin mantığına uygun ve doğru bir şekilde kullanılmıyor olması da en önemli ve en tehlikeli sorunlardandır. Sadece yabancı dillerin etkisi değil, isteyerek ya da istemeyerek dilimizin yanlış kullanımı da yozlaşmaya zemin oluşturmakta ve hatta etkisini zarar verecek en üst seviyeye taşımaktadır. Bu tür kullanımlara tepki göstererek, herkesin anlayabileceği temiz bir kullanıma sahip olmaya çalışmalıyız.

Başka dillerden aldığımız kelimeleri dilimizin sesine uydurduğumuzda o kelime Türkçe olur, ama kendi kökü, kendi eki ile olmalı, beslenmeli. İşte o zaman anlamlı ve bizim olur.

Türkçemizde yabancılaştırma hayatımızın her alanında, her adımında hızla büyüyor. Yabancı sözcüklerin kullanımı, Türkçemizin körelmesine neden olmaktadır. Bu körelme, Türkçemizin öz varlığını korumasını zorlaştırmaktadır.

Türkçenin bilim dili olarak yetersiz olduğu söyleniyor. Herkesin bildiği gibi, eksik yanları var ama bu durum her dil için söz konusudur. Hiçbir dil doğasından bilim ya da sanat dili değildir. Bir dilin bu değişkenlerinin gelişmesi, onun aracılığıyla bilim ya da sanat üretimi yapılmasına bağlıdır. Yabancı dille yapılan eğitim, Türkçenin bir bilim dili olarak gelişmesini engellemektedir. Yabancı dil öğretimi ile yabancı dilde eğitimi birbirine karıştırmamak gerekiyor. Tabii ki yabancı dil öğrenmeliyiz. Bir başka dil, bakış açımızı değiştirip, düşünme ve değerlendirme çizgimizi mutlaka yükseltecektir. Ancak, başka bir dili doğru anlayabilmek için önce kendi ana dilimizi doğru, kurallarına uygun, düzgün bir şekilde öğrenmeliyiz. Bu durumda dilimizi bir kenara bırakmak yerine geliştirmek ve zenginleştirmek için çabalamak çok mu zor?

Türkçemiz, her türlü değişimin ve gelişimin ortaya çıkaracağı ihtiyaçları karşılayabilen, üzerinde konuşulabilen, tartışılabilen, kavram zenginliği bulunan en köklü dillerden biridir.

Her dil değişir, hem de sürekli. Dil, kendi kuralları içinde zamanla gelişir ve yenilenir. Çünkü dil, konuşan toplumlarca sürekli değişen ortama göre şekillendirilmektedir. Her millet kendi dilini işleyerek kendine gerekli kavramları ve isimleri yaratmıştır.

Zamanla bazı kavramlar unutulabileceği gibi yerini başka yeni kavramlar alabilir. Çünkü dünyada kültürler birbirinden nasıl etkileniyorsa, dil ve dillerin özellikleri de birbirlerinden etkilenirler. Önemli olan bu etkileşim ve değişimlerden oluşan şekillenmeyi olumlu yönde kendimize uyarlayabilmektir. En uygun sözcüğü seçerek, doğru, etkili ve doyurucu bir anlatım ortaya çıkarabiliriz.

Dilimizdeki yıpranmalar arttıkça anlaşmazlıklar ortaya çıkacak ve bu anlaşmazlıklar da, iletişimsizlikleri ortaya çıkarmaya başlayacaktır. Dilimize karşı duyarsızlığımız, özensiz ve yanlış kullanımımız, yabancı sözcük tutkumuz, yabancı dil düşkünlüğümüz, Türkçe eğitimimizdeki yetersizlikler ve az okuyan bir toplum olma özelliğimizle Türkçemize verdiğimiz kirlenmenin farkında mıyız?

Diller birbirlerinden etkilenirler. Türkçemiz de hem etkilemiş hem de etkilenmiştir. Türkçeye aldığımız ve kullandığımız her türlü yabancı sözcük, Türkçenin yapısını, güzelliğini, doğallığını ve özünü bozmaktadır. Kişi, sokak, cadde, dükkân, iş yerlerinde kullanılan isimlerle bile bozuluşa sebep oluyoruz. Bu bozuluşun kalıcı izler bırakmasına imkân tanımadan, çözümcü düşünmeli ve hareket etmeliyiz.

Bu yozlaşmanın önüne geçebilmek ve hatta yok edebilmek için, dilimizi geçmişte konuşulan ve yazılan haliyle, bugünkü yeni sözcüklerle birlikte öğrenmeyi amaç edebiliriz. Anlamdaş kelimelerle dilimizi zenginleştirebiliriz. Türkçe karşılığı bulunan kelimeler varken yabancı kelimeleri kullanmaya yer vermemeliyiz. Türkçemizi kullanırken biréy olarak bile bunlara dikkat edersek doğru Türkçe konuşabilmek için bir adım atmış oluruz.

Türkçenin kapsamlı sözlüğü yaratılabilir, Türk tarihi boyunca kullanılmış olan kelimeleri içeren tarihî bir sözlük oluşturulabilir, yeni bir imlâ kılavuzu ve telâffuz kılavuzu çalışması yapılabilir.

Türk diline karşı gerek yazılı olsun gerekse sözlü olarak ifade edilen olumsuzluklara karşı bilgilendirme çalışmaları çoğaltılmalıdır. Eğitim ve öğretimde Türkçemiz için ayrılan kaynakların ve uygulamaların kullanımı arttırılmalıdır. Türkçemizin varlığını sürdürebilmesi için, sağlıklı bir ana dil eğitiminin oluşturulması çok büyük bir önem taşımaktadır.

Hepimiz Türkçe konuşuyoruz ama Türk dilini bilmiyoruz. Bunun sebebi, birey olarak kendimizde başlıyor ve milletimizde bitiyor. Kendi benliğimizden uzaklaşmadan, öz benliğimizi korumanın yollarını bulmalıyız. Özümüzü yozlaşmaya bırakmayalım. Toplumsal duyarlılık oluşturarak öncelikle güzel ve doğru bir şekilde Türkçe öğrenmeye çalışalım. Türkçemizi dilbilgisi kurallarına uygun olarak yazmak ve düzgün konuşmak da dilimizi korumanın bir yoludur.

Dilimizin kullanıcısı bizleriz, dilimizdeki sorunların üreticisi de bizleriz. Bu sorunları çözüm yolları bularak ortadan kaldıracak olanlar da bizleriz.

Dilimize güvenelim. Kendi kültürümüzü diğer ülkelerin kültürlerinden aşağı görmeyelim. Gerek ekonomik, gerekse teknolojik alanda sırtımıza yüklemeye çalıştıkları yenilmişlik duygusuna bir de dil ezikliğini eklemeyelim. Türkçemizi ilgisiz ve sahipsiz bırakmayalım.

Bizim dilimiz, bizim Türkçemiz öyle değerli öyle güzel ki; sen, ben demeden, kimlik ve kültür birikimimizin ifadesi olan dilimizi, Türkçemizi koruyalım, geliştirelim ve de yaşatalım.

Yaşatalım ki, yerine yabancı sözcükleri kullandığımız ama Türkçesini şu an pek kullanmadığımız "hoşça kal"ı, dilimizi kaybettiğimizde Türkçemize kullanmak zorunda kalmayalım.

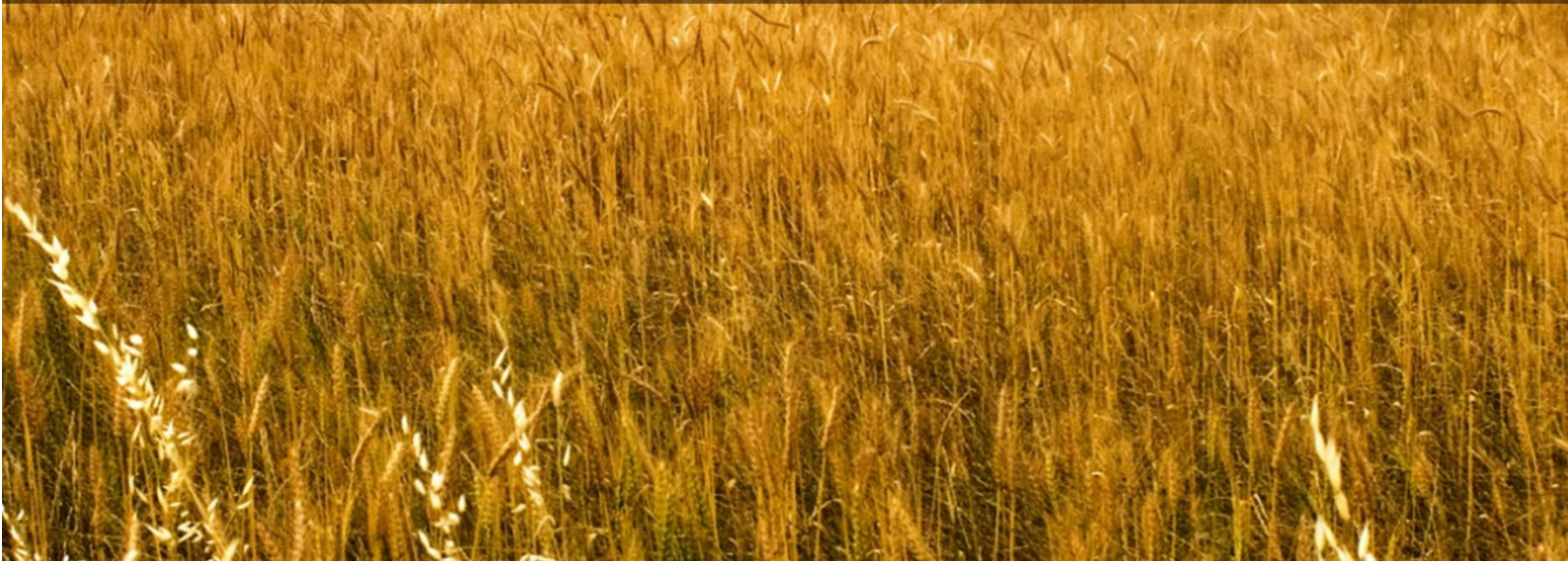
Türkçemiz yaşasın ki, Türklüğümüz yaşasın, Türkiye'miz yaşasın.

Tunay YETİŞ
Özel Türk Koleji Marmaris Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı

“Hepimiz, aynı gökyüzünün altında, kâh yıldızları seyreder, kâh güneş ışığıyla ısınır, kâh el ele koşturan yağmur damlalarında yıkarken ruhumuzu; tek bir isteğimiz vardı belki de hayattan: Hayat denen sonsuzlukta bir yüreğe dokunabilmek.”

BEN KÜÇÜK BİR ÇOCUĞUM

Ben küçük bir çocuğum.
Hiç anlamam büyükleri.
Her şeyi çok biliyorlar,
Ama beni anlamıyorlar.

Anlamak zor onları,
Nenemi, dedemi, komşu amcamı.
Bir şiir okuyorum,
Bir de şarkı söyle diyorlar.

Onlara bu yeteceğine,
Hep daha fazlasını istiyorlar.
Sanırım onlar büyük doğdu,
Ama ben küçük bir çocuğum.

Bir resim çizsem,
"Güzel" derler ya da "çirkin"
Oysa ben "güzel" değil,
Resim çizmek istiyorum.

Ece ÖZÇELİK
Marmaris Söğüt Vacide Tugay
Ortaokulu
5/A Sınıfı

SEVGİ VE KİN

İnsanlar her zaman bir arada yaşamıştır. Çünkü onların birbirlerine ihtiyacı vardır. Sizin de bildiğiniz üzere bunlar; beslenme, barınma gibi temel ihtiyaçlardır ve paylaşma ile sağlanır. Bu ihtiyaçların ötesinde bir de duygu paylaşımı vardır ki bence o tüm ihtiyaçların önünde gelir. Onun karmaşıklığı hayatı şekillendirir ve insanların robotlardan farkını büsbütün ortaya çıkarır.

İnsanlar duygularını paylaşma ihtiyacı duyarlar. Bir insan duygularını paylaşmazsa yani sadece kendine anlatmayı seçerse veya buna mecbur bırakılırsa, içinde yarattığı farklı kişiliklerin diyaloglarına maruz kalır. Onlara dertlerini anlattıkça iyi hissettiğini ve başka insanlara ihtiyacı olmadığını düşünür. Bir süre sonra o seslere o kadar ihtiyacı olur ki, sonunda kendi sesini bile duyamadığı dipsiz, karanlık bir çukura düşer. Ama bundan daha kötüsü de vardır. Kişinin içindeki canavarları dışarı salıp, kendine zarar vermektense başkalarına zarar vermeyi seçmesi ki bunun en çok kendine zarar vereceğini görmeden. İşte bu kindir. İnsanın içinde büyüdükçe büyür.

Bir de sevgi vardır. Kin nasıl kişinin hem kendisine hem çevresine verdiği zararsa; sevgi de kişinin hem kendine hem çevresine verdiği yararadır. Sevgi adeta bir miknatıs gibi paylaştığı her şeyi kendi iyiliğine davet eder. Sevgi konuklarını o kadar iyi ağırlar ki, sevgiyle ağırlanan konuklar da kendi konuklarını o kadar iyi ağırlar. Bu bir zincirdir. Yani bu duygu paylaşımında üç seçeneğiniz var dostlarım. Paylaşmamak mahkûm eder, kini paylaşmak suçlu eder, sevgi ise masum kılar. Seçim sizin...

Günsu GÜVEN
Köyceğiz Döğüşbelen Ortaokulu
8/A Sınıfı

HAYALLERİMDE SEN

Gördüm geçerken seni,
Bekliyordun yine birini.
Üzüldüm yine kendime,
Lanet ettim seni seven kalbime.

Ağladım sessizce,
Kimse görmesin diye.
Akıttım yaşları içime,
Sakladım hiçkırklarımı derinlere.

Yine yoksun sen.
Yine haberin yok benden.
Yine üzülen ben.
Yine bir gülüşünde umutlanan ben.

Keşke, bir kere sarılısaydım sana.
Keşke, bir kere kokunu alsaydım
hafızama.
Keşke, bir kere baksaydın bana.
Keşke, şiirlerimi okuyabilsem sana.

Yine hayallerimde bakıyorum sana.
Yine hayallerimde sarılıyorum sana.
Yine hayallerimde gülüyorsun bana.
Yine hayallerimde şiirlerimde okuyorum
sana.

Hayal de kuramasak,
Hiç bakamayacağım sana.
Hayal de olsa,
Bakıyorum sana doya doya.

Gülse KIRLANGIÇ
Fethiye Üzümlü İMKB Anadolu Lisesi
10/C Sınıfı

SOLUP KALİYOR ÇİÇEKLER

Elimde solup kalıyor çiçekler.
Düşünüyorum geçmişini, düşünüyorum
geleceği.
Yavaş yavaş öğreniyorum sevmeyi.
Anlamazsınız, bilmezsiniz.
Hava çok soğuk.
Gel yaklaş bana.
Canım yanıyor sen de ısınırsın.
Elimde solup kalıyor çiçekler.
Daha dün iyidik şimdi sırtını
dönmüşsün.
Uçurum gibisin, ben kıyındaki çiçek.
Uçurumsun ama yerimsin, yurdumsun.
Yalnızlığımın.
Kalabalığın arasındaki yalnızlığım.
Bak gözlerime dün gece biraz daha
ağladım.
Elimde solup kalıyor çiçekler.
Bir türlü sana veremiyorum.

Esmenur Fatma KAÇAN
Ortaca Çaylı 100. Yıl Ortaokulu
8/A Sınıfı

GÖKKUŞAĞI

Bak yağmur yağıyor dışarıda
Bulut birine küsmüş galiba
Güneş yok, ortalıkta kaybolmuş
Şimdi anladım bir takım olaylar olmuş
Güneş küsüp gitmiş buluta
Bulut da yalnız kalmış bu havada
O da ne yapsın başlamış ağlamaya
Güneş duymuş bu hiçkırıkları
İçti cız etse de çıkmamış dışarı
Zaman zamanı kovalamış
Hava iyice kararmış
Güneş dayanamamış, çıkmış meydana
Bulut kesivermiş ağlamasını anında
Etrafı yedi renkli kuşak sarıvermiş
Güneşle bulutun sevinç hediyesi olmuş
Adı da gökkuşağı konulmuş

Feyza ASLAN
Ortaca Çaylı 100. Yıl Ortaokulu
8/A Sınıfı

KAR TANESİ

Her kar tanesi gördüğümde
Hayran olurum ona
Sen gelirsın aklıma
Özgürdür kar tanesi
Bir kuş gibi
Bir balık gibi
Denizin üzerinde giden bir yelkenli gibi

Her kar tanesi gördüğümde
Sen gelirsın aklıma
Saftır, temizdir kar tanesi
Kötülükten uzak
İyiliğe yakın

Her kar tanesi gördüğümde
Sen gelirsın aklıma
Güzeldir, özeldir kar tanesi
Özgürdür kendine şekiller
Bir kuğu gibi
Bir beyaz güvercin gibi

Her kar tanesi gördüğümde
Sen gelirsın aklıma
Bir olur, büyür kar tanesi
Diğerleri ile birleşince
Kartopu olur, kardan adam olur
Birlik ve beraberlikle
Yenilmez bir güç olur

Safiye Kübra ARDAHANLI
Ortaca Çaylı 100. Yıl Ortaokulu
7/B Sınıfı

Çınar ağacı yaprağa sanki: "Düşsene artık dalımdan, düşsene! Ben yeni yapraklar açacağım ." dermiş gibiydi. Sonunda gücü kalmayan dayanamayan yaprak rüzgarın oyuncağı olmuştu.

Büşra ÖZTÜRK

BİR GÜZ MASALI

Gülen gözler ardında saklı hüznün
Mutlu gözükken yüzler üzgün
Bir eylül ayıydı yine bir güzün
Yalancı gözlerim vardı ve sahte yüzüm

Ansızın uyanırdım sabaha karşı
Pencereme damlardı bulutların gözyaşı
Sonbahar gibiydin fırtınalı ve yağışlı
Diyorum ya hüznün vaktiydi bir güzün
başı

Sararan yapraklar ağacı anca terk
ediyordu
Bilmiyordum, umutlarım rüzgara
karşıyordu
Geçmişti işte gelecek söylenmiyordu
Güzdü, eylöldü yaz hatırlanmıyordu

Kelebeğin minik kanadı kopmuştu
Ağaçlar çırılçıplak, benizleri solmuştu
Kulaklarım senden son bir söz duymuştu
Bir eylöldü, bir güz sonu hazin olmuştu.

Zeynep ATAKAN
Ortaca Çaylı 100. Yıl Ortaokulu
8/A Sınıfı

DOĞA

Doğa, insana verilen en büyük armağandır. Eğer, doğa olmasaydı insanlar yaşayamazdı nefes alamaz ve yaşamak için gereken koşulları alamazdı.

Çevremizdeki ağaçlar, topraklar, sular, hava ile akla gelen her şey biliyorsunuz ki doğayı oluşturuyor. Şüphesiz ki doğa insanların, hayvanların, bitkilerin yani bu varlıkların yaşamlarının devam ettirebilme şartlarındandır. Doğa, insan için bu kadar değerliken maalesef insafsızca doğayı kirleten insanlar doğanın kıymetini bilmiyorlar, doğayı yaşanmaz bir hale getiriyorlar. İnsanların; hayvanların, bitkilerin yaşaması gereken doğayı kirletmesi sizce de tuhaf değil mi?

Bence doğa herkes için anne, baba kucığından farksızdır. Bizim muhtaç olduğumuz birçok şeyi bize doğa sağlarken, bizim üzerimizi düşen görev de, doğayı koruyarak doğanın devamlılığını, geleceğini sağlamaktır.

Sena Nur KIZILKAYA
Bodrum Hüseyin Turgut Karabağlı
Ortaokulu
7/C Sınıfı

GELDİ SONBAHAR

İlkbahar ve yaz,
Hepsi bitti geldi ayaz.
Eylül, ekim, kasım
Aylarıdır sonbaharın.

Sonbaharda hayat durur,
Yaprak solar, hayvan uyur.
Sonbaharın huyu budur,
Bütün insanlık hüznü bulur.

Aslında güzeldir her bahar,
İlkbahar ya da sonbahar.
Her mevsimin iyi yanı var,
İlkbahar ya da sonbahar.

Zehra ERÇOBAN
Yatağan İmam Hatip Ortaokulu
7/A Sınıfı

HÜZÜN MEVSİMİ

Yine geldi işte sonbahar,
Kapıda sessiz bir çocuk misali,
Bazen kurutulmuş çiçekler,
Bazense göç eden kuşlar gibi...

Bak artık yağmurlar da başladı,
Ağaçlar yaprak döküyor,
Her gün o sokaklara doluşan o
çocuklar,
Artık birer birer azalıyor.

Eylül ayı girdi mi?
İçimizde bir sıkıntı, bir keder...
O renk renk çiçekler, bağırsan kuşlar,
Yavaş yavaş çekilirler, giderler.

Eda KESGİN
Yatağan İmam Hatip Ortaokulu
8/A Sınıfı

ZEYTİN AĞACI

Toplumların tarihinde kutsallık kazanmamış bir ağaç yok gibidir. Hayatı, gençliği, ölümsüzlüğü, bilgeliği simgeler. Dinler ve mitolojiler tarihi, Hayat Ağaçları, Ölümsüzlük Ağaçları, Bilgelik Ağaçları, Gençlik Ağaçları anlatıları ile doludur. En çok adı geçen ağaçlardan biri de zeytindir.

Zeytin ağaçların ilki olduğu için 4 kutsal kitapta da yer almıştır. Şanınin duyulmasının en büyük sebeplerinden biri de budur. Yunan mitolojisinde iki büyük Tanrı'nın mücadelesine de konu olmuştur. Yeni kurulan Atina kentine en değerli armağanı veren Tanrı şehrin koruyucusu olacaktır. Poseidon savaşlarda çok işe yarayacak bir at, Athena ise bereket ve yaşamı temsil eden "Zeytin Ağacı"nı yaratmıştır. Ve sonucunda insanlık için daha faydalı bulunan "Zeytin Ağacı" kabul edilmiştir. İnsanlığın yeniden doğuşunun anlatıldığı Nuh Tufanı'nda güvercin, ağzında yeni koparılmış zeytin yaprağıyla gelince suların çekildiği anlaşılır. O günden bu güne, ağzında zeytin yaprağı tutan güvercin ümidin, bolluğun, esenliğin ve barışın simgesi olur. Tufanın yok edici gücüne karşı direnen zeytin ağacı da ölümsüzlüğün...

Yapraklarıyla barışı, altın sarısı yağı ile lezzeti simgeler. Yeri geldiğinde yüzlerce kadına güzellik iksiri, yüzlerce hastaya da şifa olmayı en layığıyla yerine getiren tek ağaçtır zeytin. Mehmet Başaran, Yüreğin Sesi adlı kitabında "Ağaçların bilgisi zeytindir kuşkusuz... En çelimsizi bile kendini kabul ettiren bir ağırbaşlılık, bir suskunluk içinde... Yaşlarını bilen yok. Roma'nın, Bizans'ın izlerini taşıyor bazıları... Zamanlar geçmiş, sahipler değişmiş ama onlar kendi ölümsüzlüklerinde..." diyor fakat santraller, tesisler hatta konutlar yapmak için kesiveriyoruz 2000 yıl yaşayan bu ağaçları. 1887-1965 yıllarında yaşamış olan Le Corbusier "Türk, evinden önce bahçesini yapar, ağaç diker; Fransız ise yapı için ağaçları keser!" der. Çünkü Türk mitolojisinde ağaç, ilk olarak yaratılıp mukaddes kabul edilen varlıklardan biridir. Tanrı'nın, insanı dokuz dallı ağacın altında yarattığına olan inançtan dolayı temsil ettiği güç, kutsal olarak görülmüştür. "Yaş kesen baş keser." Türklerde ağacın hayat ile bağının kurulduğunu gösteren en güzel sözdür. Doğaya bu kadar saygılı kültürün evlatları olarak bizler, zeytini yaşatmak için festival düzenlerken Antik Yunan döneminden bu yana kanunlarla korunan zeytin ağaçlarımız yok edilmesin. Ülkemize fayda sağlayacak tesislere karşı değiliz. Ama bu gelişim doğayla uyumlu bir şekilde yapılsın. Doğanın bize uzattığı zeytin dalını kesmek yerine bu tür festivallerle çoğalmasını sağlayalım.

Zeytin dalı barışın, zeytinyağı sadeliğin, zeytin ağacı ölümsüzlüğün sembolü sayıldığı şu dünyada Nazım'ın dediği gibi "Yetmişinde bile zeytin dikeceksin..." Ölüme inat, hayatla barışmak için...

Sude ONAY
Milas Cumhuriyet Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı

KANATSIZ GÜVERCİNLER

Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalıyordu. Mazlumların çığlık ve gözyaşları yeri göğü inletiyordu. Gökyüzü taştan bozma kalplerin rengine bürünmüştü, kanla dolmuştu.

Mühürlü kalpler merhametten zerre barındırmıyordu. Kulaklar tıkanmış, acı çığlıklar umursanmıyordu. Gözler kin ve nefretten başka duygu barındırmıyordu. Güneş mühürlenmiş kalplerin arkasına saklanmış, aydınlığından yoksun bırakmıştı insanları. Ruhlarını kuşatan kasvetli hava, dünyayı korkunç bir hale bürüyordu. Neden savaşlar vardı ki? Neden hep mazlumların kanı dökülüyordu ki? Kanatları kırık, savaşa mahkûm edilen çocuklar neden bu yaşta hayatın acı gerçeklerini öğreniyorlar ki? En önemlisi de “NEDEN DÜNYA SUSUYOR?” Bir tarafta acı gerçeklerle yüzleşen, hayatları zindan olmuş insanlar, diğer tarafta refah içinde yaşayan insanlar. Adalet mi bu? Ne çocuklar var, ailesini kaybetmiş, bu hayatta bir başına, kimsesiz, aç, yorgun. Kalbi kıyıya vurmuş. Ne Aylanlar var bilinmeyen, çığlıklarını duyamadığımız, çaresiz Aylanlar. Bizler ise sessiz kalmak yerine mazlumlarla olup, barışı sağlamaya çalışmalıyız. Bir çocuğun dahi olsa yüzünde güller açtırmalı, mühürlenmiş kalpli insanların yaptıklarına dur demeliyiz. Barış toplumun gereksinimidir, huzuru sağlamak için bir ihtiyaçtır. Acımasız kalplerin arkasına saklanmış güneşi çıkarmak için kullanılan anahtardır.

Bu dünyada bir adınız ve adımınız olsun. Ama bunlar kötü değil, hep iyi olsun. Hoş görülsün ve barış nitelikli olsun.

Erva KURT
Fethiye İmam Hatip Ortaokulu
8/C Sınıfı

EL ELE BARIŞ

Barış, insanların huzurlu ve mutlu bir ortamda daha sağlıklı bir nefes alıp yaşamaları için geleceğe güvenle bakabilmeleri demektir.

Barış dolu bir dünyada kimse zarar görmez, barışın olduğu her yerde dostluk ve kardeşlik vardır. Fakat barışın olmadığı yerlerde de mesela, hem Türkiye'de hem de dünyada insanlar en ufak bir anlaşmazlıkta birbirine zarar veriyor, savaş açıyor. Bu yüzden de küçüğü büyüğü zarar görüyor, savaşlar ortaya çıkıyor. Barışın sağlanabilmesi için ulu önder Atatürk de büyük katkılarda bulunmuştur. Atatürk sadece Türk dünyası için değil bütün insanlık için dünya barışını savunmuş ve koruyucu olarak tanınmıştır. Atatürk, barışın olduğu yerde özgürlüğün, bağımsızlığın ve insan haklarının olduğunu dile getirmiştir. Atatürk bütün dünyada toplumun daha düzenli, daha huzuru ve daha barış içinde yaşamalarını isteyerek bunu her zaman savunmuştur ve bunun için "Yurtta barış, cihanda barış" ilkesini her yerde söylemiştir. Tüm dünyada insanlar bir arada olursa, el ele verirse dünyada barış daha çok ses getirir ve böylece barışın olduğu yerler daha çok artar. Eğer bir toplumda insanlar el ele vermeyip birbirlerine zarar veriyorlarsa bu toplumda barış ortamı diye bir şey kalmaz. Buna örnek olarak Atatürk şöyle diyor:

"Dünyada milletler bir apartman sakinleri gibi kabul edilir. Eğer bir apartman, apartman sakinleri tarafından ateşe verilirse diğerlerinin yangından kurtulmasına imkân yoktur. " Bu sözyle Atatürk, insan kendi bulunduğu yere zarar verirse diğer insanların kurtulması da imkânsızdır, der ve verdiği zararlar toplumun da hasar görerek yok olduğunu söyler.

Barışın olduğu toplumda, ülkede, dünyada insanlar daha fazla refah ve mutlulukla yaşar ve daha sağlıklı insanlar yetişir. Bunun için de dünyada barışın daha çok olabilmesi için el ele vermeliyiz.

Kadir DUR
Fethiye Kaymakam Mustafa Karslıoğlu Ortaokulu
7/A Sınıfı

MANTIK VE KALP

Kalbi bir hayli kalabalıktı. Sırada, sevgiden nefrete, hasretten kine, mutluluktan kedere kadar pek çok duygu bekliyordu. Etrafına kocaman kalın duvarlar örmek zorunda kalan bu kalp, başta bu duvarları günün birinde birinin yıkması ümidi ile çok sağlam yapmamıştı. Ancak zaman geçtikçe bu duvarları yıkmaya niyetli biri çıkmadı karşısına. Ve böylelikle duvarlar kalbe daha sıkı tutunup sağlamlaştı. Şimdi hiçbir duygu kalbe, mantığın izni olmadan giremiyordu. Ve mantık sonunda üzüleceği düşüncesiyle ne aşka ne sevgiye izin vermiyordu. Böylece kalbe sadece nefret, bencillik, öfke, kin gibi duygular yerleşiyor. Ve kalbi günden güne çökertiyordu.

Günler, aylar ilerledikçe kalp bulunduğu bu durumdan rahatsızlık duymaya başladı. Geride kalan o bütün duyguların özlemine çekiyordu. Fakat tam yetki mantıktaydı. Mantık ne yapıp ne edip kalbi bir şekilde bastırıyordu. Bir gün kalp artık bu bulunduğu duruma bir çare bulmaya karar verdi.

Yıllardır güneş görmeyen bu duyguların kalpte artık yeşermesi gerekiyordu. Böylece duvarların dışında bekleyen o güzel duygulardan birine şans vermesi gerekecekti. Kalp ilk aşkı gördü. Neden? Çünkü aptal kalp nerde imkânsız var ona gider hemen. Ama yine de yanlış bir seçim denilemez. Bütün güzel, masum, temiz duyguları içine alan bir karar ne de olsa. Daha sonra kalp, mantığın kalbi kaplamasına izin verdiği o duyguların kalbi ne hale getirdiğini sadece izledi.

Ve sonra yağmur gibi yağdı, kana susamış bütün duyguların üstüne aşk. Ama bu yeterli değildi. Değişimi fark eden kalp yavaşça duvarları yıkmaya başlamıştı sanki. O ürkek adımları biraz daha da olsa kendinden emin ve cesur atıyordu. Daha sonra içeriye affediciliği aldı. Oda gözle görülür bir değişime yol açtı. Böylece içeriye kibarlık, sadakat, merhamet ve pek çok naif duygu girdi.

Sevgi ve aşk orayı kısa bir sürede tamamen değiştirdi. Kalp güzelleşti. Çiçeklenmişti adeta. Sevginin ardından mutluluk ve huzur da girdi o kalbe. Kalp tam bir cennete dönüştü derken, aşkı tam anlamıyla tattı bu sefer. Acıyı öğrendi sonra, canından can gidercesine ağlamayı, üzülmeyi. Aşk beraberinde birçok duyguyu getirmişti aslında.

Canının acısını gösterdi kalbe aşk. Hiç geçmeyecekmiş gibi hislere kalbi doldurup taşırmayı denedi ve öğrendi. Ama oda geçti. Her şey gibi herkes gibi. Sayısız mutluluk sayısız kederdi aşk. İyi kötü içine olan her şeydi. Bir daha geldiğine bir daha yaşayacaktı bunları zavallı kalp. Belki çok daha kötüsünü belki de çok daha güzel ve özelini yaşayacaktı kim bilir. Bunun hakkında kesin bir şey diyemem. Çünkü ilk aşk hep bambaşkadır. İlk kez kalbinin senden bağımsız hareket etmeye başladığı zamandır. Kalbine söz geçiremediğini ilk kez fark edersin. Biri için neler yapabileceğine sen bile şaşırır kalırsın. Geçici bir delilik halidir yani. Unutulmayan ilk hediyedir, ilk heyecandır. Kalbinin daha önce bu kadar hızlı attığına hiç şahit olmamışsındır. Birini görünce kendini unutacak kadar kendini şaşırmamışsındır. Saftır, temizdir. Yeni yeni tanıyorsun çünkü bu duyguları, ilk kez tadıyorsun.

İlk aşk, ilk seni seviyorumdur. İki kelimeyle bu kadar anlam sığabileceği aklına gelmezdi değil mi? Hayat bu sonunu bilerek yaşamadığımız gibi ne olup biteceğini, ne gibi duygularla karşılaşacağımızı bilmeden yaşayıp gidiyoruz. Bu nedenlerle mantığın kalbin önüne geçmesi saçma. Mantık bir yerde illa tıkanır ve devreye duygular girer. Ne hissediyorsan onu söylemelisin. Nasıl hissediyorsan öyle yaşamalısın. Ne olduğunu bilmeden, denemeden kalbe duvarlar örerek yaşamamanın bir yolu olduğunu sanmıyorum. O duvarları çiçeğe dönüştüren de olacak, o çiçeklerin tek tek soluşunu izleyende.

Hikâyenin sonunda bir insan daha duvarlarını aşıp huzura, mutluluğa, aşka, kedere ve beraberinde daha nice duyguya teslim olmuştu. Öyle ki insan mantığı kalın duvarlarını yıktığında ve duyguların görünmez camlarını kırdığında hayatı bir bütün gibi yaşamaya birkaç adım birden atmış oluyordu.

İrem YILMAZER
Bodrum Hayırlı Sabancı Anadolu Lisesi
10/B Sınıfı

📍 Emirbeyazıt Mah. Dr. Baki Ünlü Cad. Blok No: 12 İç Kapı No: 1 Mentеше / MUĞLA

☎ 0 (252) 280 48 00

🌐 <http://mugla.meb.gov.tr>

📘 /muglailmem

📠 0 (252) 280 48 67

✉ muglamem@meb.gov.tr

🐦 /muglamem